

BİZE ÖLÜM YOK

**"12-14 Temmuz şehitlerinin
yerleri boş kalmadı"**

BİZE ÖLÜM YOK

HAZİRAN Yayınevi

Kasım 1992

BİZE ÖLÜM YOK

Haziran Yayınevi

Alayköşkü Cad. Sıdika Batu işhanı 12/303 Cağaloğlu/İst.

Tel: 528 61 08

Baskı: Doğan Ofset

İÇİNDEKİLER

BÖLÜM 1

FAŞİZM KATLİAMLARLA KENDİ SONUNU HAZIRLIYOR 7

BÖLÜM 2

12 TEMMUZ IŞIĞINDA SAVAŞ, DÜŞMAN VE
DEVRİMCİ MÜCADELE 17

BÖLÜM 3

Nİ'YAZİ AYDIN 46
İBRAHİM ERDOĞAN 49
İBRAHİM İLÇİ..... 52
CAVİT ÖZKAYA..... 55
HASAN ELİUYGUN 57
NAZMİ TÜRKCAN 59
FİNTÖZ DİKME 61
BULUTHAN KANGALGİL 63
BİLAL KARAKAYA.....65
ZEYNEP EDA BERK..... 67
YÜCEL ŞİMŞEK 69
ÖMER COŞKUNIRMAK..... 71

BÖLÜM 4

ONLARI YİTİRMEK BÜYÜK BİR KAYIPSA, ONLARIN ANILARI
BU KAYIPTAN ONLARCA, YÜZLERCE KEZ DAHA BÜYÜK BİR
DEVRİMCİ MİRASTIR 73

BÖLÜM 5

SAVAŞ GİBİ BİR GECE..... 137

Tüm devrim şehitlerinin anısına...

***Durmayacağız
ağlamayacağız***

Varsın

kurşunlu yuvalar açılsın göğüslerimizde

Eğer koyduysak adını

bir kez çıktıysa ağzımızdan söz

Bundan böyle

Her temmuzun on ikisinde karanlığın

cellatları ağlayacak bu ÷lkede

BİZE ÖLÜM YOK

Gençtiler, yaşlarının önemi yoktu. 40 yaşının üzerinde olanları vardı, 20 yaşını henüz devirmiş olanları da. Kavgada yaşın değil ustalığın önemine inanmışlardı. Çok değişik yerlerden gelmişlerdi, çok değişik kökenleri vardı; farklı yerlerde, farklı alanlarda, ancak aynı inancın, aynı kavganın savaşçısı oldular. Tunceliliydi kimi, kimi Çanakkaleli, İzmirli, Sivashlı, Orduluydu kimi. Kürt, Türk, Çerkez, Laz, Gürcüydüler; ancak aynı havayı soludular, aynı dili konuştular. İlkokulu zor bitirmiş, bir öğün ekmek parasına ayakkabı boyacılığı, işportacılık yapmış olanları vardı aralarında, inşaat mühendisi olanları da. Okumak uğruna gece-gündüz çeşitli işlerde çalışanları vardı, kolej mezunu olanları da. Ancak ne kendilerini Kafdağı'nda ve dünyadan uzak gördüler, ne de kendilerini başkalarının küçümsemesine izin verdiler. Çok farklı yerlerden, çok farklı insanlar olarak geldiler, aynı ailenin ölümü bile paylaşmayı bilen sevgili çocukları oldular.

Tecrübeliydiler. 1979 öncesini, 12 Mart cuntasını, '80 öncesinin amansız kavgasını, 12 Eylül karanlığını ve büyük direnişini, cunta sonrası kavga bayrağının yeniden yükselişini yaşayanlar vardı içlerinde; kavgayı henüz birkaç yıllık zaman diliminde soluyanlar da. Ölüm Orucu direnişçileri, işkencede işkencecileri dize getirmiş olanları vardı aralarında. Sonsuz bir sabır ve inatla çalışıyorlardı; bodrum katında bir atölyede, silah ve bombaların arasında aylarca, yıllarca duracak kadar, sıkılan her mermiye, patlayan her bombaya emek katarak. Coşkulu, atılgan ve savaşçıydılar.

"Beni bir daha sağ ele gevremeyecekler." dediler. Görev adamıydılar; gün oldu günlerce daktilo basıdan kalkmadılar, hem de hiç sızlanmadan; gün oldu bir notu yerine ulaştırmak için saatlerce yürüdüler. Zeki, becerikli ve çalışkandılar, bir elektronik ve mekanik ustası oldular. "Devrimci, yaratma ustasıdır" dediler; yaratmayı, yaratıcı olmayı bildiler. "Büyük insan"dılar, ancak bir kez bile "ben buyum" demediler. Önder olmayı, komutan olmayı bildikleri gibi, devrimin adsız bir neferi olmak da onların işiydi, işlerinin ustasıydılar.

Bölüm 1

FAŞİZM KATLİAMLARLA KENDİ SONUNU HAZIRLIYOR

TÜRKİYE HALKLARI!

12 Temmuz 1991 günü İstanbul'da bir katliama tanık oldunuz.

12 Temmuz 1991 günü, 10 devrimci, iktidarın emrindeki terör güçlerince tüm halkın gözü önünde güpegündüz katledildiler.

O gün polis telsizlerini dinleyenler, saat 19.30 sularında İstanbul'daki tüm emniyet güçlerine art arda yağın talimatları işitiler. Polis şefleri, çevik kuvvetin, siyasi şube elemanlarının, çelik yelekli timlerin, panzerlerin, itfaiye araçlarının Dikilitaş, Balmumcu, Nişantaşı ve Yeni Levent'te mevzilenmesini, bu mahallelere tüm giriş ve çıkışların tutulmasını, halkın sokaklara çıkmasının engellenmesini, evlerinde olanların pencerelere yaklaşmasına izin verilmemesini istiyordu.

Binlerce polis verilen emirle birlikte bu dört mahalleye aktı.

Halk şaşkındı, tedirgindi, korku içindeydi... Ne oluyordu?.. Bunca polis ne için gelmişti? Mahalleyi niçin işgal etmişti?

Kendi deneyleri ve sağduyularıyla, devlet güçlerinin halkın lehine bir şey yapmayacağını sezebiliyor, polisin bir saldırı hazırlığı içinde olduğunu görebiliyorlardı.

İnsanların evlerine gitmesine, pencereden kafasını çıkarmasına dahi izin verilmemesi, gizli kapaklı bir şeylerin döndüğünü, halkın bazı şeyleri görmemesi istendiğini ortaya koyuyordu. Her gün basında çıkan haberlerden, birilerinin sokakta, evde sorgusuz sualsiz öldürüldüğünü de biliyorlardı.

Çok geçmedi, silah ve bomba sesleriyle sarsıldılar. Bu seslere eşlik eden devrimci sloganları ve marşları duyular.

Tahrip gücü yüksek bombalar peş peşe patlıyor, her yana barut ve yanık kokusu yayılıyordu. Tüm mahalle halkı her silah sesinde, her bomba patlayışında yeni bir insanın katledildiğini düşünüyor, merak içinde bekleyiyordu.

Ve nihayet ambulans sinyalleri işitildi. Meraklarını yeneme-

yenler, katledilen insanların cesetlerini görebilmek için pencere-lerden dışarıya baktılar ve birer birer götürülen cesetlerle karşı- laştılar. Dikkatlerini çeken en önemli şey, girilen yerden sağ çı- karılan hiç kimsenin olmamasıydı.

Tekniğin tüm **olanaklarıyla donanmış binlerce polis, panzer-ler eşliğindeki çelik yelekli ölüm mangaları, her nasılsa sağ ve yaralı olarak kimseyi yakalayamıyor, herkesi ölü olarak ele geçi-riyordu.**

Bu bir katliamdı... 10 devrimcinin dört ayrı yerde, aynı **saat-lerde, aynı yöntemlerle bilinçli olarak katledilmesi eylemiydi.**

Katliamın ardından polis telsizleri yeniden çalışmaya başla-dılar. Ölüm mangalarına saldırı emri verenler artık onları kutla-yabilirdi. Ve katiller "gözlerinden öpülerek" kutlandılar.

Her şey planlandığı gibi yapılmış, operasyon tamamlanmış-tı. Artık halk evinden çıkabilir, **evine gidebilirdi.**

Merak ve korku içinde bekleyen insanlar, "operasyonun bitti-ğini" duyuran anonsla yığınlar halinde sokağa fırladılar.

Barut ve **yanık kokusu tüm mahalleye yayılmıştı. Ev ve iş-yerleri bombalarla tahrip olmuş, duyarlar kurşun delikleriyle dol-muştu. Sokaklarda, mahalle halkının "efendi insanlardı", "iyi in-sanlardı" dedikleri yoldaşlarımızın henüz kurumamış kanları vardı.**

Ve halk tedirginlik içinde, korku ve endişeyle birbirine soru-yordu:

"Neden? Suçu neydi bu insanların?"

"Bu nasıl iştir, hiç kimse sağ yakalanmıyor?.."

Sorular soruları izliyor, fısıltıyla her yana dalga dalga yayılı-yordu.

Devletin katliam ve yok etme politikasını bilen bazı kesimleri sessizlik "indeydiler; gerçeği söylemeye cesaret edemediler.

Devletin "büyük" ve "yüce" olduğuna inananlar, bir ev ya da işyerinde 3-4 insanı, binlerce polisle, panzerlerle ve özel timlerle çevirip, bombalarla imha etmenin "büyüklük" ve "yücelik" olma-dığını gördüler.

"Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" diyenler korkuyla irkildiler. Bir gün aynı şeyin kendi başlarına gelebileceğini düşü-nerek, "Bu nasıl düzen", "Hukuk ve yasalar nerede?" diye kendi kendilerine söylendiler.

Ama devrimciler, yurtseverler, katliamın her saniyesini belleklerine kaydettiler. Halkın sessizliğinden, tepkilerini yer yer dile getirmesinden, duyduğu öfkeden, oligarşinin tüm katletme gücüne rağmen ne denli çaresiz olduğunu da gördüler.

"Neden katledilmişlerdi?", "Neden teslim olmamışlardı?.."

Bu sorular aynı günün gecesi saat 01.30'da TV haber bülteninde katliama dair ilk açıklama yayınlandığında tüm Türkiye'de sorulur oldu.

TC tarihinde belki ilk defa, tüm halkın gözleri önünde, güpegündüz, devletin ölüm mangaları, operasyon düzenledikleri üç işyeri ve bir evde bulunan herkesi ölü olarak ele geçirmişti. İktidar, kendi yasalarını, hukuk kurallarını bir yana iterek, bundan böyle adeta terörün tek geçerli "yasa" olacağını ilan etmişti. "Bizim düzenimize karşı çıkanlar, her şeye katlanmaya hazır olmalıdır" mesajı veriliyordu. Emperyalizmle işbirliğine, kapitalist sömürüye, zulme ve yoksulluğa bayrak açanlar, adalet isteyenler, hak-hukuk diyenler ve en önemlisi de, tüm dünyada "Sosyalizm öldü" çığlıklarının atıldığı bir dönemde hala halkların kurtuluşundan söz edenler, sosyalizm için savaştığını söyleyenler, bundan böyle yeni katliamlara, işkencelere, zindanlara hazır olsunlar deniyordu.

AMAÇ TÜM HALKA GÖZDAĞI VERMEKTİR

İşçi ve emekçi halkın mücadelesi düzeni sarstıkça, devrimci mücadele adım adım gelişip yayıldıkça, çaresizlik içinde kalan egemen sınıflar, sömürü düzeninin bekası için, açık baskı ve terör politikasına hız vermekten, cinayet ve katliamlara yönelmekten başka yol bulamıyorlar. Hitler'den alınmış savaş yöntemleri, zorda kalan tüm kapitalistlerin gerektiğinde çekinmeden başvurduğu yöntemler olmuştur her zaman. Bugün de iktidar, içine düştüğü çaresizlik sonucu, bu yöntemlerden medet umuyor. Faşizmin yüzüne geçirilen demokrasi maskesi bir yana atılarak, "hukuk devleti" vaazları unutulurken, devletin terör güçlerine saldırı" komutu veriliyor.

Bugün halkımızın ekonomik, sosyal, siyasal, ulusal talepleri için yürüttüğü mücadele, devrimci güçlerin dünyada olanın aksine sosyalizm bayrağını yükseltmeye devam etmeleri, emperyalizmi ve işbirlikçilerini derinden rahatsız ediyor. "Yeni dünya dü-

zeni" peşinde koşan ABD, her şeyin kendi arzusuna göre biçimlendiği bir dünya özlemiyle, işbirlikçi iktidarlardan "çıban başı" olarak gördüğü güçlerin ezilmesini istiyor. ANAP iktidarının, CIA ile işbirliği halinde MİT, kontrgerilla ve siyasi polisi devrimci, ileri ci güçlerin, halk güçlerinin üzerine salması, kanlı katliamlara ve cinayetlere yönelmesi işbirlikçi egemen sınıfların gelecek endişesinin ürünü olduğu kadar, emperyalizmin bu isteğinin de sonucudur.

Amaç, tüm halka gözdağı vermek, korku salmak ve sindirmek tir.

DEVRİMCİLER FAŞİZME BOYUN EĞMEYECEKTİR

Faşizmin halka, devrimcilere karşı sürdürdüğü savaş yeni de ğildir. Bu savaş 20 küsur yıldır devam ediyor. Cephenin bir yanında Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri vardır, diğ er yanında işçiler, emekçiler, yoksul köylüler, aydınlar, gençler... kısaca tüm halkımız vardır. Onların örgütlü gücü devrimciler vardır.

Türkiye egemen sınıfları, bir milyona dayanan orduya, 200 bine yaklaşan polis gücüne, MİT, kontrgerilla gibi gizli örgütlere sahip olmasına ve bunları her türlü teknik donanım a sahip kılmasına rağmen, halk muhalefetine n üstesinden gelemiyor. Emrindeki bu dev savaş gücü halkın mücadelesinin adım adım gelişmesini engelleyemiyor, devrimcilerin iktidar için sürdürdüğü mücadeleyi boğamıyor. Bir evdeki üç-beş devrimcinin bile teslim alınamayıp katledilmesi, görünürdeki tüm güç gösterisinin ardında, aslında egemen sınıfların ne **denli** kof ve güçsüz olduğunu ortaya koyuyor.

10 yoldaşımızın İstanbul'da, 2 yoldaşımızın Ankara'da katledilmesi, oligarşiye ve emperyalizme karşı sürdürdüğümüz 20 küsur yıllık savaşta uğradığımız ilk katliam değildir. Biz Kızılde re'de, idam sehpalarında, işkencehanelerde, zindanlarda, sokaklarda, evlerde, dağlarda defalarca öldük. Ve, istisnasız ter seferinde, tüm iletişim araçları kullanılarak "Çökerttik", "Yok ettik", "Büyük darbe vurduk" propagandası yapılarak, halk kitlelerinin güvensizliğ e düşürülmesi, umutlarının tüketilmesi amaçlandı.

Ama başaramadılar...

Her darbe sonrası mücadele eskiyi aşarak ilerledi.

Zulme ve işkencelere direnen, cinayet ve katliamlara göğüs geren devrimcilerin "Bağımsız Türkiye", "Kahrolsun Faşizm", "Yaşasın Sosyalizm", "Yaşasın DEVRİMCİ SOL" şiarları yayılmaya devam etti. Bu şiarlar egemenleri vuran bir kurşun oldu, katledilen devrimcilerin yerleri misliyle dolduruldu.

Devrimci adalet, işkencecilerden, halk düşmanlarından hesap sormaya başladı.

Halka ve devrimcilere zulmedenler, işte bu yüzden korkuya kapıldılar. Yaptıkları katliamları, işkenceleri, insanlık dışı uygulamaları unutarak, halk düşmanlarından hesap sorulmasına "terörizm" adına lanet yağdırdılar.

TC'nin ordusu, polisi ve silahlarının gölgesinde arslan kesilen, kahrmanlık gösterisine soyunan, yaptıklarının sonsuza kadar yanlarına kalacağını sanan bu zavalılar -devlet başkanından, basınından, milletvekiline; generalinden polis şeflerine kadar hemen hepsi- hesap sorulmaya başlanınca can derdine düştüler, o ağızlarından hiç düşürmedikleri "vatan-millet" edebiyatının aslında kendi çıkarlarını korumaktan başka bir şey olmadığını gösterdiler. Kendi güvenlikleri için devletin tüm olanaklarını seferber ettiler ve ne kadar korkak, ikiyüzlü olduklarını ortaya koydular. Sırf bu amaçla özel tabur oluşturma, CIA'dan yararlanma ve hatta "terör uzmanı" adı altında efendilerinden koruyucu isteme yolunu seçtiler.

Kuşkusuz devrimciler, bu tür tedbirlerin de bir işe yaramayacağını gösterecektir. Devrimci irade, kararlılık ve yaratıcılıkla tüm engelleri aşmaya, halk düşmanlarını bir bir cezalandırmaya devam edecektir.

Bugün iktidarın kontrgerilla taktiklerini gündeme getirmesi, işkencelere, sokak ve ev infazlarına hız vermesi, açık cinayet ve katliamlara yönelmesi, devrimcileri yürüdüğü yoldan alıkoyamayacaktır. CIA ile işbirliği yapma, onun teknik gücünden ve uzmanlarından daha geniş çaplı yararlanma, MİT, kontrgerilla ve siyasi polisi devrimcilerin ve halkın üzerine salma, iktidar için kurtuluş değildir, olmayacaktır. Bu aynı zamanda halkın ve devrimcilerin mücadelesinden duyulan korkuyu da ortaya koyuyor.

Diyarbakır'da tertiplenen provokasyon ve Kürt halkına, onun ilerici, yurtsever güçlerine yönelik katliam, İstanbul'da ve Anka-

ra'da ev ve işyerlerine düzenlenen baskınlarla yoldaşlarımızın doğrudan katledilmesi, iktidarın bu politikayı giderek tırmandıracağıının açık işaretidir. Farklı zamanlarda ve biçimlerde yeni katliamların, kontngerilla eylemlerinin, provokasyonların gündeme gelmesi kimse için şaşırtıcı olmamalıdır.

Devrimciler, halkı sindirmeyi ve teslim almayı hedefleyen bu politikaya boyun eğmeyecektir.

Aslında bu politikanın orijinal bir yanı yoktur. Dünyanın birçok ülkesinde, devrimci güçleri boğmak ve pasifize etmek için, CIA ve Pentagon kurmaylarının geliştirdiği bir strateji dahilinde uygulanmaya sokulan bu politikayla amaçlanan işbirlikçi iktidarların ömrünü biraz daha uzatmaktır. Ölüm mangaları bunun için devreye sokulmuş, katliamlara bunun için hız verilmiştir. Ama bu politikanın uygulandığı her yerde, devlet eliyle sürdürülen açık terörün, giderek sadece devrimcileri değil, tüm halkı düşman gören bir nitelik kazandığı ve tırmandığı, iç savaşın boyutlanarak yayıldığı, devrimci güçlerin silahlanarak büyüdüğü de bir gerçektir ve bu asla unutulmamalıdır.

Gelinen aşamada oligarşi böyle bir savaşı göze almıştır.

Biz de halka ve devrimcilere karşı yürütülen bu savaşı kabul ettiğimizi söylüyor, savaşın gereklerini yerine getirmeye devam edeceğimizi ilan ediyoruz.

Türkiye artık işçi grevlerinin, köylü hareketlerinin, çeşitli halk kesimlerinin eylemlerinin giderek daha da politize olacağı bir sürece girmiştir. Oligarşinin terörü de bu yüzden sadece devrimcileri hedef almıyor, düzene karşı olan daha geniş kesimler de terörün hedefi oluyor. Yine bugün savaşın silahlı biçimi görünürde devimcilerle oligarşi arasında sürüyor olsa da, bu durum yavaş yavaş değişiyor. Silahlı mücadele halkı örgütlediği ölçüde, silahlı öncünün yürüttüğü mücadele de, örgütlü halkın mücadelesine dönüşüyor. Bu anlamda savaş oligarşi ile halk arasındadır. Ve bundan sonraki süreçte bu daha belirgin biçimde ortaya çıkacaktır.

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, TÜM EZİLENLER!

Kendi hukukunu, yasa ve kurallarını dahi tanımayan bir iktidarın katliamlarına, faşist terörüne karşı kendimizi savunmak, can güvenliğimizi sağlamak için silaha sarılmaktan başka yol kalmamıştır. Düzenin sınırları içinde, hukuki yollarla hak aramak

ve elde etmek, adaletin gerçekleşmesini beklemek bir hayaldir.

Ölmek için, yaşamak ve yaşatmak için savaşmak gerekiyor.

Eğer iktidarın herkesi korkutup sindirmesini engellemek istiyorsak, silaha sarılıp karşılık vermek zorundayız.

Bu bizim değil, oligarşinin bize dayattığı bir tercihtir.

İktidar, sömürü düzeni ebediyen sürsün istiyor. Açlığa ve sefaletle mahkum edilen emekçiler seslerini çıkarmasın, verilene razı olsun istiyor.

Eğer biz bu kölelik düzeninin değişmesini istiyorsak, bunun için kavga etmek, savaşmak zorundayız.

Yoldaşlarımız bu bilinç içinde savaşarak şehit düştüler.

Onlar, taşıdıkları sosyalizm bayrağını hep yükseklerde tuttular. Sosyalizme ve halkların kurtuluşuna olan bağlılıklarını canlarını feda ederek ortaya koydular.

Onları asla unutmayacağız, anılarını daima yaşatacağız.

İktidar ve emrindeki polis şefleri, katliamın ardından yoldaşlarımızın öldürölmesini meşru göstermek için büyük çaba içine girdiler. Polis şefleri ve iktidar sözcülerinin kamuoyuna art arda yaptıkları açıklamalar gerçeğı yansıtmıyor. Bu açıklamalar ve basında yer alan MİT ve polis kaynaklı diğer haberlerde birçok abartma ve yalan vardır.

Elbette yoldaşlarımız kendilerini katletmeye gelen polise karşı direnmiş, ellerindeki tüm olanaklarla kendilerini savunmuşlardır. Hiçbir DEVRİMCİ SOL militanı faşizme teslim olma yolunu seçmez, seçmeyecektir. Ama yoldaşlarımıza "Teslim olun" çağırısı yapıldığı koca bir yalandır. Ölüm mangaları katliam amacıyla gelmiş, hiçbir uyarı yapmadan, tüm halkın gözleri önünde güpegündüz saldırıya geçmiş, yoldaşlarımızın bulunduğu ev ve işyerlerini bomba ve silahlarla adeta harabeye çevirmişlerdir.

Yine iddia edildiğinin aksine, katledilen yoldaşlarımızın bir kısmının örgütümüzün gerçekleştirdiğı silahlı eylemlerle hiçbir ilgisi yoktur.

Katliamı gerçekleştirenler, katlettikleri insanların kim olduğunu dahi bilmiyorlardı. Bunun kanıtı, birçok yoldaşımızın kimliğinin sonradan teşhis edilmesi, bazılarının ise hala teşhis edilmemiş olmasıdır. DEVRİMCİ SOL üyesi **olmak katledilmek** için yeterli olmuştur.

KATLEDİLEN YOLDAŞLARIMIZIN ADLARI ŞÖYLEDİR:

İstanbul'da 1) Niyazi Aydın, 2) Ömer Coşkunırmak, 3) Yücel Şimşek, 4) İbrahim İlçi, 5) İbrahim Erdoğan, 6) Nazmi Türkcan, 7) Bilal Karakaya, 8) Hasan Eliuygun, 9) Zeynep Eda Berk, 10) Cavit Özkaya.

Ankara'da 1) Fintoş Dikme, 2) Buluthan Kangalgil

İLERİCİLER, DEMOKRATLAR, YURTSEVERLER, TÜM HALKIMIZ

Oligarşinin katlettiği bu devrimcilerin adı hiçbir zaman unutulmayacaktır. Onların taşıdığı sosyalizm bayrağı, yerlerini dolduranların elinde daha yükseklerle kaldırılacak, emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşımız aralıksız sürecektir.

Onları katleden ANAP iktidarından mutlaka hesap soracağız.

Katliam kararından, başta Devlet Başkanı, Başbakan ve Bakanlar Kurulu olmak üzere, tüm ANAP milletvekilleri, önde gelen diğer ANAP yöneticileri sorumludurlar. Emniyet Genel Müdürü, İstanbul ve Ankara Valisi, İstanbul ve Ankara Emniyet Müdürü, onların emrindeki MİT ve polis şefleri, ANAP iktidarının verdiği bu kararın uygulayıcısı olmuşlardır.

Yoldaşlarımızın katliam kararını verenleri ve bu kararı uygulayanları asla unutmayacak ve affetmeyeceğiz.

Katiller hesap' vermekten kurtulamayacak, devrimci adalet er geç yakalarına yapışacaktır.

Şimdiden tüm dünyaya ve halkımıza ilan ederiz ki, onları bulacak ve cezalandıracağız.

12 TEMMUZ KATLİAMI UNUTULMAYACAK!

YAŞASIN ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-OLİGARŞİK DEVİRİM MÜCADELEMİZ!

YAŞASIN SOSYALİZM!

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!

DEVİRİMCİ SOL (MERKEZ KOMİTE)

Açıklama: Yoldaşımız Dursun Karataş öldürölmüş ya da yakalanmış değildir. Yurtdışındaki arkadaşlarımızın açıklaması bir yanlış anlama ve bilgi eksikliğinden kaynaklanmıştır. Yoldaşımız örgütsel görevlerini yerine getirmeye devam ediyor.

Tarih : 22.7.1991

Sayı :29

Bölüm 2

"Onlar birlikte savaştığımız, acılara göğüs gerdiğimiz, sevinçleri paylaştığımız, aynı inançlar üzerine ant içtiğimiz yoldaşlarımızdı. Bizim için, emekçi halk için, bağımsız bir ülke için, özgür ve sömürsüz bir dünya için dövüştüler."

12 TEMMUZ IŞIĞINDA SAVAŞ, DÜŞMAN VE DEVRİMCİ MÜCADELE

Devrimci hareketimizin atılım içinde olduğu bir sırada, çok değerli 12 yoldaşımız, onurlu ve savaşçı mücadele tarihimize yeni bir halka eklediler. İnancın, davaya bağlılığın ve bir devrim savaşçısına yaraşır kararlılığın simgesi oldular.

Emperyalizme ve faşizme karşı mücadelemiz geliştikçe, egemen sınıfların da saldırganlıklarını artırdıkları, hareketimize karşı komplolar içine girdikleri, katliamlara başvurdıkları bir süreç yaşıyoruz. Devrimci hareketimizin kısa süre içinde kendisine vurduğu darbeleri hazmedemeyen faşizm, 12 Temmuz'larla bize bedel ödetmeye çalışıyor. Korku ve panik içinde hareketimizin savaşçısı olsun olmasın- tüm potansiyel gücümüze karşı terör silahını kullanarak, devrimci atılımın önünü kesmek istiyor. Egemen sınıf temsilcileri, 12 Temmuz'la tüm bunların hesabını yaptılar ama başaramadılar, bundan sonra da asla başaramayacaklar.

Mücadelemizin içinde bulunduğu aşama ye düşmanın saldırı politikası düşünüldüğünde, şehit yoldaşlarımızın değerleri daha iyi anlaşılacaktır. Onların mücadele dolu yaşamları bize örnek olmalı, mücadelelerinden çıkardığımız derslerle onlara layık olabilmeliyiz. 20 yıldan fazla bir zamandır emperyalizmin ve faşizmin çok yönlü saldırılarına karşı hep emekleriyle, özverileriyle, cesaretleriyle somutlaştırdıkları DEVRİM VE DEVRİMCİ MÜCADELE kavramlarının içeriğini, onlardan aldığımız mücadele, direniş ve savaşçılık ruhu ile doldurmalyız. Önder ve kadro yoldaşlarımızın, savaşçılarımızın mücadele dolu yaşamları devrimci derslerle, değerlerle, örneklerle doludur. Ancak her kararlı devrimci, düzenin sunduğu olanakları ayaklarıyla tepe tepe ilerlerken, kendisini yalnızca ve yalnızca devrim mücadelesi ile ayakta tuttuğu uzun mücadele yıllarında, kaçınmadığı kimi hatalar da yapabilir. Yoldaşlarımızın canlarını, ömürlerini ortaya koydukları mücadelelerinde, bu soylu kavgayı omuzlarken, yaptıkları hatalar ne yazık ki 12 Temmuz'u yaratmıştır,

Bir devrimci örgüt için hataların, alınan darbelerin, örgütsel

yapıda şu ya da bu biçimde açılan gediklerin, ancak bunların geride kalan kadrolarca ve devrimci örgüt tarafından bilince çıkarılmasıyla; hataların temelindeki olumsuzlukların, devrimci **eğitimi**ni kendini yenilemenin ve aşmanın **vazgeçilmez dersleri**ne dönüştürülmesiyle, daha güçlü atılımları beraberinde getirdiği bir gerçektir. Böylece darbeler zamanla zafere, siyasi **tutarsızlıklar** siyasi olgunluğa, **yetkinliğe** ve nihayet **kadrosal kayıplar** yüzlerce-binlerce yeni **kadronun** ileri fırlamasıyla örgütsel genişlemeye dönüşebilmiştir. **Bir devrim ve savaş örgütünü yenilmez kılan şey onun "uzun, dolambaçlı ve sarp yol"da aldığı bu darbeler karşısında, kadrolarının, savaşçılarının bundan ders çıkarma ve bir daha bunları yinelememe konusundaki ciddiyeti, tutarlılığı ve sorumluluğudur.**

Burjuvazinin açtığı karşı-devrimci savaşta, devrimci savaşla **cevap** verenler, DEVRİM gibi tüm toplumun kaderini **ilgilendiren** bir altüst oluşun önderleri, böylesi bir sorumluluk bilinci ile hareket etmek zorunda olduklarını hiçbir zaman unutmamalıdır. **Bir devrimcinin savaşçı ruhu, ihtilalin gerektirdiği cesaret, atılganlık, gözüpeklik, dayanıklılık ve inançla yoğrulur.** Fakat devrimciler tüm bunları, bu savaşın olmazsa olmaz **disiplin** kurallarıyla donatmazlarsa, daha **fazlasını verebilecekleri kavgadan şu** veya bu şekilde erken ayrılmalarına neden olacak açıklar vermekten kurtulamazlar. DEVRİM; kiteselleşmenin, kadrolaşmanın, iktidara yönelik devrimci eylemliliğin, örgütlü cesaret ve atılganlığın olduğu kadar, aynı zamanda, örgütlülük ve devrimci disiplinin de en yoğun, en yüksek biçimidir. Devrim yapmayı önüne koyan bir savaş örgütünün tüm elemanları, **bu çıplak** gerçeği yaşamlarının her anında hissetmelidirler. Eski alışkanlık ve yaşam tarzı, eski kültür, ancak "eski"ye cevap verebilir; devrimciler ise sürekli kendilerini yenileyen, aşan, **devrimci bir yaşam** tarzının taşıyıcısı olmalıdır.

Devrimcilerin en önemli öğretmenlerinden biri, **düşman** saldırıları nedeniyle aldıkları darbelerdir, dolayısıyla **düşmandır.** Onun politikası, taktikleri, tecrübesi ve uzak-yakın amaçları **iyi** tahlil edildiğinde, yenilmez devrimci taktiklerin de ilk unsurları elde edilmiş olunur. Oligarşi, katliamlara başvururken de; biri **etkisizleştirildiğinde** ya da teşhir edildiğinde bir başka biçimi öne çıkardığı saldırı örgütleri **kurarken ve bunlar** için milyarlar akıtır-

ken de; dünya alemin bildiği insanlık dışı işkencelere, insanların gözünde "kendilerini salt korkuyla ayakta tutan zorba" imajı bırakma pahasına, aşağılık yöntemleri, saldırı taktiklerinin unsurları olarak geliştirirken de; NE YAPTIĞININ BİLİNCİNDEDİR. Bu bilinç İKTİDAR bilincidir. Oligarşinin yasalar yapmasının, yasalar bozmasının, kendi yasalarını çiğnemesinin, toplumun en geniş kesimlerinde her ne pahasına olursa olsun örgütlenme çabasının; kitleleri isteseler de, istemeseler de canlarından bezdirirce-sine, kendisinden nefret ettiricesine, tüm iletişim araçlarıyla faşist demagoji ve propaganda bombardımanına tutmasının, evet tüm bunlara var gücüyle yüklenmesinin temelinde o çok basit ama yüzyıllara dayanan **egemen sınıf (çıkar) bilinci** ve bunun zorunlu bir sonucu olarak beyinlerde ve davranışlarında kurumlaşmış, içselleşmiş **iktidar olma bilinci** ya da iktidardan olma güdüsü vardır.

Evet, onların savaşında ve yöntemlerinde, insanlık, insani ölçü, kamu vicdanı, toplum acısı vb. olgulara yer yoktur; tüm bunlar onların sınıfsal çıkarlarına göre biçim alır. Ve bunlar devrimci savaşın kuralları ve gelenekleri, yöntemleri ile bir ve aynı değildir. Fakat burjuvazinin affetmezliğinin, kininin, faşist terör ve demagojide sınır tanımazlığının yanında, yine de onun iktidar ömrünü uzatan her şey bunlardan ibaret değildir. Onun tüm politikasına sınıf çıkarı ve iktidar bilinci yön veriyorsa da, ömrünü **uzatan olguların başında**, yine aynı çıkarları gereği **kural tanımazlıktaki kuralıllığı** emrindeki iktidar araçlarını çalıştırmada gösterdiği faşist disiplin gelir. Faşist disiplinin temelinde karşı-devrimci zor vardır, ama burjuvazi iktidarının geleceği söz konusu olduğunda, hiçbir kulunun gözyaşına aldırmadan faşist disiplini devreye sokar. (Faşist disiplinin 'zor' ögesini, ekonomik çıkar dürtüsü, faşist eğitim ve demagoji tamamlar.)

Oligarşi, devrimci hareketin adım adım yükselen eylemliliğinden sonra, bu nedenle yeni önlemler almaktan, çok çeşitli saldırı taktikleri üretmekten kaçınmaz. Bu uğurda gerekirse en kıymetli kadrolarını cezalandırır, sürer, işten atar, hatta hapseder... Yerine başkalarını, daha yetkinlerini atar. Burjuvazinin görünüşte en kuvvetli yanı, böylesi bir iktidar bilinci ve sorumluluğuna sahip olmasıdır. Fakat burjuva sınıfını ve onların kadrolarını birbirine bağlayan temel unsurlardan biri olan çıkar ilişkileri

de, onların disiplininin en zayıf noktasıdır.

Burjuvazinin tüm önlemlerinin, faşist disiplininin, yine de kendisini korumaya yetmemesinin anlamı da budur. Bu nedenle, burjuva kurumları ve burjuva sınıfın temsilcileri açık vermekten, çıkar çatışmalarına girmekten, güçlü darbeler karşısında dağılmaktan kurtulamazlar. Çünkü, eylemlerine, gönüllülük ve haklılıkla yoğrulmuş cesaret değil, ekonomik ve siyasal çıkar korkusundan kaynaklanan zorbalık yön verir. Yalnız, bu böyle olmasına karşın, burjuvazinin hala çağımızın iktidar bilincine sahip en gelişkin sınıfı olduğu gerçeği yadsınamaz. Evet, DÜŞMAN budur.

Ve bu düşman tepesine devrim balyozu ininceye kadar sınıfı adına saldırmaktan ve bu saldırının gerektirdiği faşist disiplinden vazgeçmemeye çalışır. Bu yüzden mücadele, düşmanı yenmek isteyen devrimcilerden, "süper insan" olmayı değil, eylemleriyle tutarlı olmayı, uyanık durmayı, devrimci disiplin, özveri, cüret gibi vasıflara sahip olmayı istiyor. Hem kadro olarak, hem de kadroların meydana getirdiği örgüt olarak devrimcilerden DEDİĞİNİ YAPAN, teorisi ve pratiğiyle, kuralları ve yaşamıyla özü, ve sözyle bir olan bir devrimcilik istiyor.

Artık örgüt, çalışma tarzı, yaşam biçimi, ilişki tarzı vb. konularda mücadelenin gelişimi için kurduğumuz ve her biri on yılların tecrübesi içinden süzülüp gelen, yoldaşlarımızın kanlarıyla değer kazanmış ilkelerimizle, bu ilkelerin pratiği arasındaki açığı, sıfır olmasa bile sıfıra yakın hale getirmek zorundayız, bunu yapabiliriz. Bugünkü koşulların ne denli güçlükler içerdiği düşünüldüğünde, devrimcilerin söz ile eylemi arasındaki birliğin düşmaninkinden kat kat daha fazlası olması gerektiği kendiliğinden ortaya çıkar. Bu, savaşın en çok "bilinen" ama en çok ihmal edilen ve gerçekte bilince çıkarılmayan temel kurallarındandır.

"İçimizdeki" Düşman 12 Temmuzlara

Davetiye Çıkıyor!

Devrimci mücadele, düşmanın dört bir yandan kuşatması ve bu kuşatmayı her geçen gün biraz daha daraltarak boğma planları yaptığı koşullarda sürüyor. Bu kuşatmayı yarıp çıkmak ve kuşatma planları yapanları kuşatmak düşüncesiyle hareket etmeliyiz. Mücadelede sadece iyi birer savaşçı olmak yetmiyor; iyi stratejistler, taktisyenler de olmak zorundayız. Bu, dışımızdaki

düşmanla olduğu kadar, içimizdeki düşmanla mücadelede de başarılı olmak için zorunludur.

Dışımızdaki düşmanın her türlü alçaklığı, provokasyonu, oyunu vs. yapabileceğini biliyoruz. Bu düşmanla baş etmek kolaydır. Asıl zor olan, içimizdeki düşmanla savaştır. Bu düşmanın uzantısı olan düzenle kurulmuş "kapıları" sonuna kadar kapatmazsak, bunlar sınıf düşmanlarının saldırıları karşısında sonuna kadar açılır ve bizi zayıf düşürürler. Sınıf mücadelesinde düşmanın Truva Atı rolünü yerine getiren bu düzen eğilimleri, bizlerin gizli-iç düşmanlarıdır. Ve açık düşmandan daha tehlikelidirler.

Sınıf mücadelesinde, devrimcilerin gizli iç düşmanları, küçük burjuva zaaf ve eksiklikleridir. Bu düşmana, karşı sürekli savaşmayan, tetikte olmayanların, bu tür hatalı eğilimlerin zamanla düşmana güç vereceğini, saldırılarına zemin hazırlayacağını bilmeleri gerekiyor.

İhtilalci, savaşçı bir örgüt elemanı, dava adamı olmayı hedefleyen her yoldaşımız, devrimci hareketi sınıf mücadelesinin, kendisini de hareketin içindeki yerine oturtmalı ve düşmanla arasına kalın bir çizgi çekmelidir. Düzenle ve düzenin kendi içindeki uzantısı küçük burjuva eğilimlerle kesin hesaplaşmaya yönelmeyen, bir ayağı düzende, bir ayağı devrimde yaşayanlar, devrime ve halka hiçbir şey veremezler. Bir devrimcide burjuva ve proleter eğilimlerin bir aradalığı bir dengesizliği ifade eder. Oysa, özellikle bugünkü süreçte DEVRİM, devrimcilerden "kendi iç savaşını" bitirmiş büyük bir irade gücü istiyor. Proleter yaşam tarzı ve disiplin istiyor. Eski alışkanlıklarımızdan hızla arınmış, sürece ve mücadelenin gereklerine uygun, kurallı yaşamı içselleştirmiş insan tipi istiyor.

Her türlü düşmanla arasına kalın duvarlar çekmeyen, yüreğinin, bilincinin derinliklerinden gelen nefretle, sınıf kınıyla DÜŞMAN sözcüğünü telaffuz etmeyi öğrenemeyen, bunu kendi varlığının olmazsa olmaz koşulu haline getirmeyenler; bir kez daha yüzlerini şehitlerimize çevirerek DEVRİMCİ SOL ruhu taşıyıp taşımadıklarını kendilerine sormalıdır.

12 Temmuz savaşçıları, hareketimizin "Kendini Yeniden Yaratma Savaşı"ndan zaferle çıkışında önemli rolleri olan yoldaşlarımızdır. Bu savaştan zaferle çıkmamızda onlar, **dostu düş-**

mandan ayırmaktaki ustalıklarıyla da örnek oldular. Temmuz savaşılarımız, bu savaşın zafere dönüştürülmesiyle yetinilmemesi gerektiğini; çünkü biten her çatışmanın uzun mücadele yıllarında yeni bir savaşın başlangıcı olduğunun bilincindeydiler. Bu anlamda "yeni insan"lar yaratma çabasında, en başta kendilerini de sürekli olarak yenilemeleri gerektiğini, aksi durumda başkalarına örnek olamayacaklarını biliyorlardı. Temmuz katliamının esas olarak kendi hatalarımızdan kaynaklandığını düşünürsek, katledilen savaşçılarımızın bize verdikleri en önemli mesaj şudur: YOLDAŞLAR BİZİ AŞIN!

Emperyalizm ve Oligarşinin Açık Oynadığı Bir Süreç Yaşıyoruz

Kendisini yenileme ve aşma mücadelesine süreklilik kazandırmaya çalışan devrimci hareketin yaşadığı süreç ve bu sürecin kadrolardan bekledikleri kavranmadan, Marksist-Leninistlerin tarihsel misyonlarına uygun davranmalarına imkan yoktur.

Nasıl bir süreçten geçtiğimizi, bu süreçte düşmanın ve bizim güçlü ve zayıf yanlarımızı, devrimci hareketin hedefleri ve mücadele araçlarını vb. yeterince anlamadan misyonumuzu yerine getiremeyeceğimiz çok açıktır. Örgüt olarak taşıdığımız misyonun tarihsel ve konjonktürel önemi, emperyalizm, sosyalizm ve ezilen halklar dünyasındaki gelişmeler göz önüne alındığında daha da artmaktadır. Bugünkü süreçte politik taktiklerimize yön veren iç ve dış gelişmelerin, karşı-devrim cephesinde politik biçimlenişi şöyledir:

Amerikan emperyalizminin bütün bölgelerde "yeni dünya düzeni" kurma çabası içinde olduğu, SSCB'de karşı-devrimin zafer kazanmasıyla birlikte, emperyalizmin bu politikasında daha da ileri gideceği görülmektedir.

ABD'nin Ortadoğu'da oluşturmaya çalıştığı yeni düzende, Türkiye oligarşisi birinci derecede rol alıp, "2. İsrail" olma yolunda ciddi adımlar atıyor. Uluslararası hukuk kuralları hiçe sayılarak Irak içlerine, Kürt halkına yönelik operasyonlara girişilmesi ve bir tampon bölge kurulmaya çalışılması, Amerikancı iktidarın Ortadoğu batağına girdiğini gösteriyor. Eğer ulusal ve devrimci hareketler bu durumu iyi değerlendirebilir ve anti-emperyalist mücadeleyi yükseltebilirlerse, emperyalizmin bu bataktan bir da-

ha çıkamayacağını, bunun Ortadoğu halklarının kurtuluş müca-
deleleri açısından önemli bir gelişme olacağını, Kürt ve Türk
halklarının oligarşiyi teşhir ve tecrit etme politikalarında kolaylık-
lar sağlayacağını söyleyebiliriz. Çekiç Güç, CIA, ABD üsleri vb.
ile kol kola, iç içe olan oligarşinin yüzündeki "bağımsızlık" mas-
kesi hızla düşmektedir.

Türkiye Kürdistanı'nda batağa saplanan oligarşi, süregelen
iç savaş konusunda çaresizdir. Gerilla güçlerinden darbe üstüne
darbe yiyen TC, "profesyonel ordu" hazırlıkları yapmaya başla-
mıştır. Oligarşi, Kürdistan'daki iç savaşın tüm ülkemize yayılma-
sından korkmaktadır. Bu korku, onu her geçen gün biraz daha
saldırganlaştırmakta, faşist terörü artırmasına yol açmaktadır.

Krizi yapısal olan oligarşi, devrimci ve ulusal hareketin geli-
şimi ile birlikte krizini şimdi daha derinden yaşamaktadır. Daha
düne kadar ekonomik hak istemlerinde dahi bulunamayan, ya
da hak almak için geri ve pasif direnişlerle oyalanan işçi sınıfının
artık direniş biçimleri de etkilenmeye başlamıştır. Bunun yanın-
da, diğer emekçi kesimlerin de seslerini yükseltmeleri oligarşiye
rahat yüzü vermemektedir. Emekçi halklarımızın taleplerini re-
formlarla geçiştirme şansına da sahip olmayan egemen sınıflar,
bu nedenle faşist terör yöntemlerine sarılmaktan başka yol bula-
mıyorlar. Emekçi halklarımızın sokaklara ısınmasını egemen sı-
nıflar da görüyor. Ve hatta, solun dargörüşlülüğünü ve gelişme-
lerin peşinden koşma hastalığı ile malul olduğu günümüzde,
düşman DEVRİMCİ MÜCADELE'yi daha fazla ciddiye alıyor,
karşı-devrim buna göre organize oluyor, mevzileniyor.

Karşı-devrimin iç savaş koşullarına göre örgütlendiği koşul-
larda, Türkiye solunun içler acısı durumu ortadadır. Gelişmelere
devrimci tarzda müdahale etmesi bir yana, sol henüz büyük dü-
şünme yeteneğine bile kavuşmamıştır. Düşmanı, saldırılarında
pervasızlaştıran olgulardan biri de solun bu güçsüz durumudur.
Kürdistan'da ipin ucunu kaçırarak oligarşi, Türkiye'de kitleler he-
nüz bütünüyle korku duvarını aşamamışken, solu kitlelerden ya-
lıtmaya, silahlı mücadele yürüten örgütlerin etrafını boşaltıp,
sonra da imhaya yönelmeyi düşünüyor. Silahlı solu imha ederek
sonuç alabileceğini, çünkü reformizmin böylesi koşullarda boy
vereceğini biliyor.

Bugünkü olumsuz ülke ve dünya koşulları, gücünü büyük

oranda, somut bir olgu olan sosyalizme inanç bunalımından alıyor. Emperyalistler, dünyanın her tarafında "komünizm öldü" çığlıkları atarken, süreçten, çağından ve tek tek ülke devrimlerinden sorumlu Marksist-Leninistlere, ezilen halklara umut olmak, onların kurtuluş mücadelesini yükseltmek misyonu düşünüyor. Burada, devrimci mücadelede harcanan enerjinin, çabanın, emeğin önemi, önceki dönemlerle kıyas kabul etmeyecek denli artmıştır. Dünyanın içinde bulunduğu durumdan hızlı ve yüksek bir biçimde yararlanmak isteyen emperyalizm ve oligarşilere karşı yürütülecek savaşın uluslararası boyutu da bu denli önem kazanmıştır. Bu bilinçle oligarşiye öldürücü, sarsıcı darbeler indirmeye hazır bir savaş örgütünün elemanları olmak için, tüm gücümüzü ortaya koymalıyız.

Türkiye devrimini zorlu ve zorlu olduğu kadar da önemli kılan nedenlerden biri de, son birkaç yıldır başdöndürücü bir hızla gelişen olayların oluşturduğu bu nesnel zemindir. Emperyalizmin dünya ezilen halklarını, teslim almasına asla izin vermemeli, bunun da öncelikle, kendi ülkemiz sınıf mücadelesine ciddiyetle hazırlanmaktan geçtiğini unutmamalıyız. Türkiye ve Kürdistan Devrimi'nin üzerimize yüklediği bu tarihsel görevin altından layıkıyla çıkabilmek, böylesi bir devrim mücadelesini göğüslemiş olan hareketimizin, 12 Temmuz savaşçıları aşma azmiyle çalışan, bu görevin gerektirdiği ciddiyet, sorumluluk ve disiplin anlayışıyla hareket eden savaşçıları olmak motivasyonu, tüm benliğimizi sarmalıdır. Devrimci olmamız bunu gerektiriyor.

Sonuç olarak, yaşadığımız süreç, hataları, eksiklikleri, disiplinsizlikleri, örgütsel kararlara uymamayı ya da kararları tavsatmayı asla affetmeyecek bir süreçtir. Bu koşullarda devrime, hareketine ve yoldaşlarına içten bağlılıkla ve ihtilalci bir ruhla savaş sürdürme kararında olan her yoldaşımız, öncelikle emperyalizme ve oligarşiye karşı yürüttüğümüz savaşın gerekli kıldığı kuralları, ilkeleri, disiplini hiçbir gevsemeye, ihlale izin vermeksizin yaşamıyla özdeşleştirmelidir. Bu konuda uyanıklığı, özeni, yaratıcılığı elden bırakmak, liberal davranmak kendimizi inkar etmek olacaktır.

Devrim yolunda gözüpeklikleri, savaşçılıkları konusunda kehdilerini onlarca kez kanıtlamış olan çok değerli yoldaşlarımızın, onlarca yılda kanları ve canları pahasına yarattıkları devrim-

ci değerleri, gelenekleri, deneyimleri önemsememezlik edemeyiz. M¼cadele bize bu hakkı ve böyle bir l¼ks¼ tanımlıyor.

Eğer oligarşıyle aramızdaki savaştan zaferle çıkan biz olmak istiyorsak, her türlü bedeli ödemeye de hazır olmalıyız. Bu süreçte devrimci mücadelenin zorluklarına katlanan, kendini yeniden üreten, davasına sıkı sıkıya bağlı insanlara olan ihtiyacı-mız, her zamankinden daha fazladır. İçinde yaşadığımız süreç, bu soylu dava uğruna her türlü koşulda savaşacak, örgütünü her ne pahasına olursa olsun koruyacak ve geliştirecek, hırslı ve atak ve bir o kadar da sabırlı devrimciler olmamızı dayatıyor. Devrimin kayıplarla, bedellerle yürüyeceğini kabul etmeli ama bu kayıpları yaptığımız hataların sonuçları olarak değil, savaşın doğal seyri içindeki sonuçlar olarak görmeliyiz. **Bug¼n devrimin inançlı bir orduya gereksinimi vardır.** Ve bu ordunun savaşçıları kolay yetişmedikleri gibi, kolay ölmemelidir.

Marksist-Leninist bir kadronun, devrimci bir savaşçının sorunu, sadece ölüme hazır olup olmama değildir. Elbette ki, bir devrimci kavgada ölümü karşılamaya her an hazır olmalıdır. Ancak, hep söylediğimiz gibi bizler ölmek için savaşmıyoruz; yaşmak ve yaşatmak için savaşıyoruz. Savaş ve ölüme hazır olma, bizim siyasi amaçlarımıza ulaşmanın birer gereğidirler. Siyasi amacımızı, insanlarımıza güzel, adaletli, demokratik, sömürünün ve baskının olmadığı bir gelecek yaratmak olarak ifade ediyoruz. Bu politik amaçlarımıza ulaşmak için ölmek gerektiğinde, çatışmayı ve ölümü, Temmuz şehitleri gibi elimizde silahımız, dilimizde sloganlarımız ve marşlarımızla onurlu bir şekilde karşılamaya hazır olmamız gerektiğini söylüyoruz. Ancak bu, her şey demek değildir. Bir Marksist-Leninist için politik amaçlarına hizmet edecek tarzda kendini savaş için donatmak esastır. Bizim hatalarımızdan kaynaklanan kayıplarla, halkımıza, yoldaşlarımızla Temmuz gibi acılar yaşatmamak için çaba harcamalıyız. Devrimci savaşın olağan seyri içindeki kayıplar, zaten ödenmesi gereken bedellerdir. Sorun, düşmana sevinç çiğlikleri attırarak yanlışlara düşmemek sorunudur.

Geçmişten Arta Kalan Eksik ve Hatalarımız da 12 Temmuz'da Bir Etkendir

Devrimci hareketimiz 1989 sonrası bir atılım içine girmiş ve

kısa süre içinde kendisini dost-düşman herkese kabul ettirerek, tarihsel misyonunun gereklerini yerine getirmeye aday olduğunu göstermiştir. Bugün hareketimiz daha yolun başındadır ve 12 Eylül yıllarının izlerini bütünüyle üzerinden atamamıştır. Hala legalizmin ve eski dönem hareket tarzının, küçük burjuva alışkanlıklarımızın "geçmiş"i bütünüyle aşamadıkları gerçeği önemli bir yer tutuyor demektir.

12 Eylül'ün hareketimiz üzerindeki olumsuz etkileri kısa sürede atılamadığı için, atılım yılları gecikmiş, atılım için yeterince enerjik ve cüretli olunamamıştır.

Hareketimiz, yaralarını sarıp, atılıma geçme hedefini önüne koyduğunda, her koşulda savaşı göğüsleyecek sağlamlıkta bir yeraltı örgütü haline gelme çabasını da öne çıkardı. Daha planlı, programlı, daha bilinçli ve iradi adımlar attı. 1989'a kadarki süreçte henüz devletle ciddi bir çatışmaya ne fiziki, ne de moral olarak hazır olmayan devrimci hareketimiz, eksikliklerinin ve geçmiş olumsuz mirasın savaş içinde "savaşla savaşla atılacağı" tespitiyle hareket etti. Ve bunu büyük ölçüde başardı da...

Ancak bu, eski alışkanlıkların ve hareket tarzının bir çırpıda yok oluverdiği biçiminde yorumlanmamalıdır. Bu süreç oldukça sancılı ve çatışmalı geçti. "Eski"de ayak direyenler, eski alışkanlık, zaaf ve statüleriyle yaşamak isteyenler, objektif olarak bu süreci tıkayan unsurlar haline gelince, ciddi hesaplaşmalar yaşandı. Ancak, ne düşman saldırıları, ne "içimizdeki" düşmanın ayak diremeleri, hareketimizi yolundan döndürmeye yetmedi. Kısa sürede büyük adımlarla oldukça uzun bir yol aldık ve bugüne geldik.

Bugünü ve geleceği, geçmişten kopararak ele almak nesnel bir tutum değildir. Yarın bugünün üzerine şekillenecekse, bugünün de dünün üzerinde şekillendiği kendiliğinden ortaya çıkar.

Hareketimizin 1989 sonrası atılım sürecini başlatmasıyla birlikte, sınıflar mücadelesine daha iradi müdahaleleri de gündeme geldi. Ama yıllardır kendi içinde yeşertilen ve eski kültürün uzantısı olan alışkanlıkların, eğilimlerin tamamen ortadan kaldırılması, sürecin kendi nesnelliği açısından zorluklar da taşıyordu. Bir anlamda, yıllardır oluşan ilişki sistematığının değiştirilmesi, en azından bir süreç sorunuuydu. Bu süreç kavranmadıkça, mücadele atılım ve ilişki sistematığının diyalektiği de kavranamaz.

Mücadele pratiğinde bu dönüşüm yeterince kavranıp aşılamayınca kadro ve yöneticilerin de buna uygun davranışta gösterdiği zaafılar, doğal olarak, sürecin kendine özgü alışkanlıklarından arınma olgusunu sancılı bir gerçeklik haline getirdi.

İşte atılım sürecine uygun, mücadele ve değişimi kapsayan yeni bir kültürün (en başta düşmanla sürekli bir savaş içinde olan "savaşçı ruhu", disiplin-denetim ilişkilerinde ilkeli, kurallı olmak, yeni yaşam biçiminin gerekliliklerinden taviz vermemek vs.) oluşturulması en başta gelen görevdi.

Atılımın gereklerine uygun ilişki sistemiğimizin adım adım yerleştirildiği, mücadelenin buna paralel olarak yükseltilerek oligarşiyi rahatsız eden düzeye eriştiği bir süreçte ise, henüz tümüyle istenilen değişim yaratılmadan eski alışkanlıkların bir sonucu olarak, 12 Temmuz darbesiyle yüz yüze geldik. 12 Temmuz darbesi, bir yanılla eski ve yeni kültürün çatışmasının devam ettiği bir kesitte alınan bir darbe niteliği taşıır.

Bir savaş örgütünün taşıdığı misyon ve savaş örgütünün elemanları olarak taşınması gereken vasıflar bilince çıkarılmadıkça, bunun gerekli kıldığı değişim yaşanmadıkça, bu tür darbeler kaçınılmazdır.

Biz, devrimci hareketin en çok gereksinim duyduğu bir sırada, 12 değerli yoldaşımızı kendi hatalarımızdan dolayı şehit verdik. Hareket saflarını bu zaafılardan arındırmak için geçmişten kalan ve bugün ortaya çıkan tüm olumsuzluklarımıza, neşteri acımasızca vurmamız bir zorunluluktur. Bu, her DEVRİMCİ SOL savaşçısının görevidir.

Marksizm-Leninizmi rehber edinerek, iktidara aday devrimci bir halk alternatifi yaratmayı hedeflemiş olan bir hareketin elemanları olarak bizler, kendi "iç savaş"larımızı hızla tamamlayarak, tüm enerjimizi gerçek sınıf düşmanlarına yöneltmeye hazır hale gelmek zorundayız. Atılım ve yenilenme sürecinde, daha başka hatalar da yapabileceğimiz, kayıplar da verebileceğimiz bir gerçektir. Hiç hata yapmayan ve eksiği bulunmayan bir örgüt ve onun mükemmel kadroları, hayatın gerçekliğinde değil, ancak kitaplarında vardır. Bizim sorumuz, alınacak önlemlerle hataların aza indirilmesi ve kayıpların azaltılmasıdır. Hatasız olamamak ne kadar yazgı ise, bunları en aza indirememek de o kadar yazgı değildir ve bunu başaramamak için bir neden yoktur.

Eleştiri-özeleştiriye radikal olmak, denetimde hiçbir boşluk bırakmamak, bugün belki de en çok gereksinim duyduğumuz şeylerdir. Ne yoldaşlarımızın birbirine güveniyor olmaları -ki denetim olayı bununla çelişmez- ne de sorumluluk düzeyi, denetimin yukarıdan aşağıya olduğu gibi, aşağıdan yukarıya da işlemesine engel olamaz. Devrimci bir çalışma tarzı ve mücadele anlayışına sahip bir örgütün mücadeleyi kesintisiz biçimde sürdürebilmesi için sıkı bir denetim mekanizmasına ve bunun sağlıklı işletilmesine ihtiyacı vardır.

Devrimci örgütü, birçok birimin organik bileşiminden meydana gelen bir prizmaya benzetebiliriz. Bu prizmanın tepe noktası, yukarıdan aşağıya baktığında, kendisine bağlı canlı birimler aracılığıyla tüm toplumu görebilmeli, ona ulaşabilmelidir. Yani bu durumda prizma içindeki tüm birimler ışıkları yanan saydam bir prizmacık olmalıdır ki, yukarıdan aşağıya her şey görülsün. Aşağıdan yukarı doğru ise, her birim kendi saydamlığını sağlamalı ama gizlilik gereği üst birimlerin tüm ışıkları sönmek olmalıdır. Dışarıdan bakan biri için tüm prizma, gizlilik koşullarında bir muamma olmalı, hiçbir ışığı görülmemelidir. Bunun en alt birimleri zaten halkın içinde ve bunların çevresinde de büyük bir potansiyel güç bulunduğundan, prizmanın güvenliği sağlanmış demektir.

Böylesi bir örgütün sağlıklı çalışmasının ilk koşulu tüm üyelerinin işlev ve sorumluluklarının bilincinde olması, ona uygun davranmasıdır. Bir devrimci çevresine, hayata bu gözle bakmalı, toplumdaki aldığı her yararlı bilgiyi küçük büyük demeden yukarıya aktarmalıdır. Aksi halde bilgi akışı durduğu zaman, örgüt, ışısız bir prizma olmaktan kurtulamaz.

12 Temmuz'un Mücadelemizdeki Yeri ve Yaşadığımız Süreçteki Önemi

Devrimci bir halk iktidarı için savaşılan hareketimizin mücadelesinde 12 Temmuz kuşkusuz önemli bir yer tutuyor, tutmaya da devam edecek. Düşman kuşatmasında teslim olmamak, devrimin yenilmez iradesinin birer simgesi olarak, bundan böyle de yoldaşlarımızın geleneği olmaya devam edecektir. Halkına, devrime ve örgütüne bağlılıklarıyla; inançları uğruna ölmenin dünyamızda giderek yozlaştırıldığı bir dönemde, bunu kararlılıkla

reddeden yoldaşlarımızın silahlı direniş, Kızıldere Direnişinin teslim, olmama geleneğine eklenen bir halkadır. Ama 12 Temmuz, devrimci hareketimizin bugünkü gelişimi açısından bir Kızıldere değildir.

12 Temmuz, emperyalizm ve oligarşiye karşı ciddi bir iktidar savaşına hazırlanan devrimci hareketimizin iç savaş süreci boyunca alabileceği darbelerden sadece biridir. 12 Temmuz'dan daha büyük kayıptan göze almadan yola çıkan bir hareketin, zaten "büyük oynamak" gibi bir güç ve iradesi olamaz.

Emperyalizmin dünya halklarına açıktan savaş açtığı, karşı-sında ciddi anlamda devrimci bir güç bulamadığı; sosyalist ülkelerde karşı-devrimin emperyalizmle kol kola Marksizm-Leninizm saldırıya geçtiği, birçok ülkede devrimci dalganın çok gerilere savrulduğu, Türkiye oligarşinin katliamları da göze alarak ve yüzündeki demokrasi maskelerini de indirerek açıktan saldırıya geçtiği, devrimci hareketi "tasfiye edeceğiz", "tek tek vuracağız" vb. mesajlarla tehdit ettiği ve karşı-devrimci terörünü yaygınlaştırdığı bir zamanda 12 Temmuz gibi direnişlerin önemi ve devrimci etkisi tartışılmazdır. Diğer yandan dünyanın Türkiye'sinde, **devrimci olmak ve devrim için savaşmak bile bizlere**, tüm özel ve **genel koşullardan** dolayı, Türkiye **sınıf mücadelesiy-le sınırlı kalmayan misyonlar** yüklemiştir. Dünyanın ezilen halklarının emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı yükselen mücadelesinin, devrimci odaklarından biri haline gelen mücadelemiz, bu mücadelede Marksizm-Leninizm bayrağını dalgalandıran her yoldaşımız, kuşku yok ki, ezilen dünya halklarının ve proletaryasının mücadelesinde hep şerefle anılacaktır. **12 Temmuz** şehitlerinin Marksist-Leninist **kişiliklerinin süreçte oynadığı rolün en önemli yanlarından biri de budur. Bizim bu misyonumuz, bilincinde olalım, ya da olmayalım, her kurşunda, her sloganda, her düşüşümüzde yoksul bir Afrikalının, Asyalının, Latin Amerikalının, Ortadoğulunun yüreğindeki kurtuluş umudunu güçlendirmektedir.**

Bunun bilinciyle hareket eden 12 Temmuz savaşçıları, bu nedenle kuşatma altındayken, kurşunlara ve bombalara karşı, devrimci marşları ve sloganları ile hiç tereddüte yer vermeyen ölüme meydan okumalarıyla ölümsüzleştiler. Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği'nde Lenin'in, Stalin'in heykelleri yıkılır, sosyaliz-

min bayrağı delinir, kurumları dağıtılır, kazanımları bir bir yok edilir ve inançsızlık yayılırken; 12 Temmuz savaşıçılarının Marksist-Leninist tutumu, ihanet dalgasına karşı kurulan devrimci bir barikat anlamına gelir. Onların kuşatma altındaki gür sesleri, Küba'da "sosyalizmden dönmeyeceğiz" diyenlerin onurlu sesine katılmıştır. Bu gerçeklik, en sığ ve dar görüşlü burjuva reformistlerinin dahi reddedemeyeceğı bir gerçektir.

Onların mücadelesi, düşmanla uzlaşmayı reddeden, yaşamı engelleyecek her türlü statüyü reddeden bir mücadeledir. Onların mücadele dolu yaşamlarında, kavganın şurasından ya da burasından tutayım anlayışı değil, devrimci pratiğın hep içinde ve önünde olmak vardır. Onlar '80 öncesinin anti-faşist mücadele döneminde de silah elde savaştılar. 12 Eylül'ü de savaşıarak karşıladılar. Tutsak düşüklerinde ise, devrimci hareketin dünya devrimci pratiğı içinde önemli bir yer tutan cezaevleri direnişlerinin, Ölüm Orucu eyleminin ön saflarında yer aldılar. Onlar, 12 Eylül sonrası devrimci mücadelenin yeniden güçlendirilmesi sürecinde ileri fırlayan genç yoldaşılarımızla birlikte, devrim atılımının da öncüleri oldular. Cezaevlerindeki "özgürlük eylemlerinin" örgütlenmesinde, silahlı devrimci direnişin somut, elle tutulur bir olgu haline getirilmesinde, şehir gerillasının yaygınlaştırılması ve kır gerillasının yaratılması çabasında onların payı büyüktür.

12 Temmuz savaşıçıları, mücadele dolu örnek yaşamlarıyla, düzenin sunduğı olanakları ellerinin tersiyle iterlerken, bir kere olsun geriye dönüp bakmadılar. "Yorulduk", "Biraz da dinlenelim" demediler.

Temmuz direnişi, mücadeleye yıllarını vermiş önder ve ileri kadro yoldaşılarımızla devrim kervanının genç, savaşıkan üyeleri olan yoldaşılarımızın birlikte yarattıkları bir direniştir. Bu bileşim, bugün devrimci hareketin, tecrübeli önderlikle geleceğı temsil eden genç kadroları aynı safta birleştirme avantajını da gözler önüne serdi. Bilgi ve tecrübeyle gençliğin dinamizmini bir araya getirmek, devrimci hareketin en önemli avantajlarından. Atılım gücümüz buradan gelmektedir. Genç yoldaşılarımızı tecrübeyle donatan, mücadeleye yıllarını vermiş yoldaşılarımızın dinamizmini artıran bu bileşimdir. Sonuç olarak Temmuz savaşıçılarını yenilmez kılan, onu hep daha güçlü bir şekilde yeniden üreten dinamizm, onların işte tüm bu değerlerinde saklıdır.

Yeni İnsan Yaratma Savaşında Ödünsüz Olan Temmuz Savaşçıları Devrimde Adanmış Yaşamlarında Hatalar da Yaptılar

12 Temmuz şehitleri arasında yer alan önder ve ileri kadro yoldaşlarımız, hareketimizin kendini yeniden yaratma savaşında kazandığı zaferde, büyük payı olan yoldaşlarımızda. Onlar bu özellikleriyle "yeni insan" tipinin de yaratıcıları arasında yer aldılar.

Temmuz şehitlerimiz, devrimci yaşamları, inançlarından taviz vermeyen yanlarıyla hepimize örnek oldular.

Hareketimizin yarattığı değerlerle adım adım büyüdüğü bir kesitte onlar, "düşmana teslim olmak yok" şiarını haykırarak, devrimci geleneklerimize bağlı kaldılar. Silah elde düşman panzerlerine, ölüm timlerine kafa tutarken, orada halkı temsil ettiklerini ve savundukları mevzii asla terk etmemeleri gerektiğinin bilincinde olarak yaşamlarını noktaladılar.

Şehit yoldaşlarımızın bu özellikleri, elbette onların bütün eksikliklerden, hatalardan kendilerini sıyırmış oldukları anlamına gelmiyor. Marksist-Leninist olmak, kendini devrim davasına adanmaksa, Temmuz savaşçılarımız sonuna kadar Marksist-Leninist kaldılar. Ama onların da birtakım hataları oldu. Onlar da "eskinin birtakım alışkanlıklarını zaman zaman tekrarladılar. Devrimci özellikleriyle örnek alacağımız yoldaşlarımızın eksikliklerini, yanlışlıklarını objektif olarak ortaya koymadan, bizim de ilerleyemeyeceğimizi, "başarısızlığı zafere dönüştürme" potansiyelini kullanamayacağımızı bilmeliyiz.

Temmuz şehitlerimizin yerini, Temmuz darbesinden en çok ders çıkaranlar dolduracaksa, bu darbeye yol açan hatalarımızı da açık yüreklilikle ortaya serebilmeliyiz. Sermeliyiz ki, hatalar tekrarlanmasın...

Şunu bir kez daha belirtelim. Temmuz darbesi "örgütü dar-madağın eden", "çorap söküğü gibi çözen büyük bir darbe" değildir. Kayıplarımız önemlidir ve bu darbenin atılım sürecindeki devrimci hareketten götördükleri önemlidir. Ancak, **darbe kısmidir ve etkisi kısa sürede giderilebilecek niteliktedir.**

12 Temmuz'un bir diğer özelliği ise, kamuoyuna yansıtıldığı gibi polisin, MİT'in uzun süreli, sabırlı, enerjik çalışmasının ve yeteneklerinin ürünü değildir. 12-14 Temmuz'da DEVRİMCİ

SOL'cu olmaları dışında kimi katlettiğini dahi bilmeyen militarist güçlerin başarısı yerine, yoldaşlarımızın kendilerine aşırı güvenlerinden, rehavetlerinden, ilkesizliğe düşmelerinden söz etmek gerekmektedir.

Polis rehavetimizden, ilke ve kurallara tam olarak uymamamızdan, gösterdiğimiz disiplinsizliklerden yararlanmış, iz bulmuş ve bulur bulmaz da "Elimden kaçırırım, bir daha bulamam." korkusuyla, bulduğunun kim olduğunu bile tam anlamadan ve daha ötelere gitmeye bile çabalamadan operasyonla imha kararı almıştır. Polis şeflerinin "fırsat operasyonu" nitelemesi yapmalarının nedeni de budur.

Burada özellikle vurgulamamız gereken yönlerden birisi de, 12 Temmuz'un yaratılmasında, iktidar perspektifine tam olarak sahip olmaktan kaynaklanan gevşeme, taktik başarıların başımızı döndürmesi vb. davranış ve eğilimlerin zemin hazırlayıcı etkisidir. Hareket kararlarına, anlayışına, ilkelerine, disiplinine uymakta gösterilen zaaflar, iktidar perspektifiyle hareket etme duyarlılığını aşındırmıştır.

Öncelikle, bu sürecin insanların yeni bir atılım-savaş kültürü ile yetiştirilmesinde zaaflara düşülmüş, bu konu ihmal edilmiş, insan malzemesi yeterince işlenememiştir. Bunun sonucu oluşan boşlukta, insanlarımız yeni sürece uygun ilişkilerin mantığını kavrayamamışlardır. İktidar perspektifine göre adımlar atılmazsa legalizm, gevşeklik başlar ve o noktada açıkların verilmesi olağanlaşır. Düşman ise bu tür açıkları kaçırmayacak kadar uyanıktır.

İletişim ve örgütsel ilişkilerde rehavete düşüldüğü, legal alışkanlıkların hala belirli ölçüde taşındığı, sürecin yeterince kafada şekillenmediği, yeraltı yaşamının gerektirdiği disiplinin içselleştirilmesinde hala sorunların olduğu, ihtilalci düşüncenin özümsemesinde, devrimci-savaşan örgüt kadrosunun ruh halinin tam olarak oturmadığı bir süreçte düşmanın yararlanabileceği bir ortam doğmuştur, daha doğrusu kendi kendimizi deşifreye yol açan hatalarımızı düşman affetmemiştir.

Örneğin, düşmanla içinde yaşadığımız koşullarda çetin bir savaşa girişen bir savaş örgütü için DENETİM'in önemi yaşam-saldır. Ağır baskı ve takip koşullarında, örgütsel yaşamın yirmi dört saatini denetlemek, ancak, bunun bütün örgüt üyeleri tara-

fından özümsevenmesi ve konu üzerinde titizlikle durulmasıyla olanaklı olabilir. Hareket önderliğinin bütün gelişmeleri izleyebilmesi ve gerekli müdahaleleri zamanında yapabilmesi için, bütün kadroların denetim olayı üzerinde duyarlı olması ve örgütsel yaşamdaki zaafılarımıza karşı olabildiğince eleştirel yaklaşması gerekmektedir. Önderliğin duyu organları kadrolar ve örgütsel mekanizmalardır. Eğer bunlar yeterince işlevsel çalışmıyorlarsa, önderliğin eli-kolu bağlanmış demektir.

Denetim denildiğinde, bunu salt hareketin üst organlarının bir şeyleri kendiliğinden görüp müdahale etmesi olarak anlamamak gerekir. Bu tek yanlı ve yanlışır. İlk önce, eğer görülmesi gereken hata, eksik ve zaafılar, yanlışlıklar varsa, bunu ilk gören kişi, hareketin üst organlarını bilgilendiren, uyaran kişi de olmalıdır. Prizmanın tepe noktasına her tür bilgi akışı, aşağıdan yukarı görev bilinciyle kendiliğinden olmalıdır.

Yolunda gitmeyen bir şeylerin yoluna konulması, salt hareketin üst organlarının işi değildir. Her şeyi yukarıdan beklemek bir dava adamının, kadronun tavrı olamaz. Eğer ortada bir terslik varsa, bunun zaman geçirilmeden düzeltilmesi için ilk adımı, bu tersliği görenler atmalı, aynı zamanda durmadan hareket önderliğini haberdar etmelidirler. "Ben böyle düşünmemiştim", "Ben görmemişim" demek de kimseyi aklamaz. Eğer terslikleri, yanlışlıkları, zaafıları göremiyorsak, demek ki görmek için bakmıyoruz, kendimizi sorumlu tutmuyoruz. Bunun adı harekete sahip çıkmamaktır, duyarsızlıktır, "Gözlerimi kaparım, vazifemi yaparım." tavrıdır. Görmek için baktıktan sonra, her şey o kadar net olmasa da bir şeyler mutlaka görülecektir. Bunu ise bir başka yoldaşın gözlemi tamamlayacaktır.

Örgüt üyelerinin yaşamlarının bütün kesitlerine doğrudan hakim olmanın mümkün olmadığı yeraltı yaşamında, denetim olayı çok daha önem kazanmaktadır. İşte bu noktada, denetimin bütün örgüt üyelerinin birer denetleyici olduğu biçime kavuşturulması şart olmaktadır. Önderliğin her şeyi görebilmesi için de bu gereklidir.

Yeraltı yaşamında çoğu kez yoldaşlarımız "Bir kereden bir şey olmaz." mantığıyla gerek kendi yanlışlıklarına, gerekse de diğer yoldaşların yanlışlıklarına karşı liberal yaklaşabilmektedirler. Oysa devrimci mücadele, hele hele faşizmin açık baskı ve

terör koşullarında hata affetmez. **Yeraltı yaşamında** bir hatayı tekrarlama şansı çoğu kez yoktur, bunun için **"ilk hata son hata olur."**

Bir diğer can alıcı yanlışlık, hatayı gördüğü halde, nedeni ne olursa olsun müdahale etmemektir. Tek başına bir tek "damla" belki hiçbir şeydir, ama damlalar birbirinin peşi sıra düşmeye başladığında kimi zaman bir sel oluşur. Benzer biçimde bir disiplinsizliğimiz, bir ilkesizliğimiz vb. belki dünyanın sonu demek değildir ama, aynı anda birçok yoldaşımızın aynı mantıkla hareket ettiklerini düşünelim. Bunun devrimci harekete maliyeti hesaplanmayacak kadar büyük olur. Ne yoldaşlarımızın tek tek zaafı hareketten yalıttır, ne de yoldaşlarımız hareketin genelde taşıdığı zaafardan kendilerini bütünüyle yalıtabilirler. **Hareket saflarındaki zaafı, tek tek çabalarımızın yanında kolektif bir çaba ile aşabiliriz.** O halde gerek kendi "içimizdeki" düşmana karşı, gerekse yoldaşlarımızın ve genelde devrimci hareketin zaafına karşı affedici olmamalıyız. Başkalarının eksik, zaaf ve yanlışlarına "hoşgörü" gösterenler, kendileri aynı şeyi yaptıklarında hoşgörü bekleyenlerdir. Örgütsel disiplinin ihlal edilmesine "nasıl olsa sorumlu arkadaş görür" vb. gerekçelerle müdahale etmemek onaylanamaz. Çünkü örgütsel disiplin suçu işlemenin hiyerarşisi yoktur ve olamaz. Bir savaş örgütünün elemanı ne kendisi için hoşgörü beklemelidir, ne de başkalarının zaafına karşı hoşgörülü olmalıdır. Faşizmle savaşta liberalizmin, yoldaşların, örgütün, halkın davasının risk altına sokulması demek olduğunu, bu tür liberal yaklaşımların yarattığı tahribatı düşmanın bile yaratamayacağını kavramalıyız. Bugün şöyle bir baktığımızda devrimci hareketin kan kaybının, devletin, polisinin, MİT'inin vb. nin başarısı sonucu olmadığını, kendi ilkesiz, disiplinsiz, kuralsızlıklarımızın bunda belirleyici olduğunu görürüz.

Oysa kendi disiplinsizlikleriyle, ilkesiz, kuralsızlıklarıyla devrimci mücadeleye böylesine zarar vermeye kimsenin hakkı yoktur. Cepheden saldırıya geçen bir savaş örgütünün insanı bu ruh halinde olamaz. Düşmana uyanıklık, her an tetikte durmak gibi özellikler bir DEVRİMCİ SOL savaşçısının en sıradan davranış biçimi haline gelmelidir.

Onlarca yılın içinden süzülüp gelen deneyimlerimize karşın, hala polis takibi konusunda uyanıklılığı elden bırakıp, takibi çok

iyi bildiğimiz ve bu konuda uzmanlaştığımız düşüncesiyle polis sevindirmeye, yoldaşlarımızın katline yol açabilecek, devrimci harekete hiç de beklemediği anlarda kayıplar verdirtecek **zaaf-larla yaşamayı hiç** kimse kabul edemez.

Düşmanla aramızda süren bir savaştır, oyun değil. Bir savaş örgütü elemanı, düşmanın devrimci hareketi yok etme saldırısı karşısında gösterdiği ciddiyeti **anlamıyor, ona uygun davranmı-yorsa**, ihtilalci düşüncesinde belirsizlikler var demektir.

Biz düşmanımızın gösterdiği ciddiyetin iki-üç mislini göstermek ve savaşın **gerektirdiği kurallara uymak konusunda iki-üç** kat daha kararlı olmak zorundayız. Bir savaş örgütü elemanındaki ihtilalci düşüncenin pratikte maddi bir olgu haline gelmesini **ancak böyle** sağlayabiliriz.

Ne yazık ki, 12 Temmuz şehitlerimizden bazı yoldaşlar, bir savaş örgütünün gerektirdiği ihtilalci düşüncüyü, pratikte maddi bir olgu haline getirme çabasında yanlışlar yaptılar.

Sonuçta, polisin ve MİT'in tüm çabalarına karşın ciddi hiç darbe vuramadığı örgütümüze darbeyi, adeta davet eder şekilde bünyemizde gelişme **imkanı bulan "içimizdeki düşman" vurmuştur.**

Henüz düşmandan çok kendimizle uğraşılıyor, enerjimizin büyük bir bölümünü "İç düşmanı" kesin bir yenilgiye uğratmak için harcıyoruz. Evet, ne yazık ki, bütün enerjimizi DÜŞMAN ile savaşa harcayamıyoruz. Çünkü, biraz boşluk bulduğunda "eski" alışkanlıkları tekrarlama eğilimi, ilke ve kurallarımızdan taviz verme, disiplinde gevşeme hortlayabiliyor. Hem de bütün yaşa nanlara, onca acı deney ve bunların sonuçlarının biliniyor olma sına karşın.

Hatalarımızın bilinçsizlikten, **bilmemekten** kaynaklandığı düşünülmemelidir. Aksine, kimi zaman bilmek; bizlere hata yapma, disiplini ihlal etme, ilke ve kuralların bizim için değil de başkaları için belirlendiği gibi bir düşünceyle hareket etme hakkı veriyor sanki. "Yasak meyveyi yemek daha tatlı oluyor" muşçasına -üstelik gönüllü seçtiğimiz bir yaşamın gereklerine ters biçimde-devrimci yaşamımızda yasak olan şeyleri yapabiliyoruz.

Yine düşmana darbeler vurdukça ortaya çıkan, **kendine aşırı** güven ve "Ben her şeyi biliyorum", "Bana bir şey olmaz." mantığının faturasını, devrimci hareket ağır bir biçimde ödemek zo-

runda kalıyor. Bilmek, başarmak ve deneyim; ihtiyatı elden bıraktıracak ölçüde rehavete dönüşüyorsa, çok ağır sonuçlara yol açabilecek bir "tehlikeli madde" halini alıyor demektir. Hataları görmenin ve azaltmanın bir yolu da **kolektif** çalışmayı tam olarak oturtmaktan geçmektedir, ya da tersi durumda, kolektif çalışma olmadığı veya aksatıldığı zaman hataların ve zaafaların bir kısmı saklanacak ortam bulmuş demektir.

Kolektif Yapının Bir Parçası Olma Bilinci, Örgütlülüğü Zaafa Uğratan Tüm Olumsuzluklara Karşı Savaşma Bilincidir

Bir devrimci harekette, kadroların yaratıcılığı, hareketi sahiplenme, koruma ve karşı saldırıları boşa çıkarma yetenek ve ustalığı önemli bir olgudur. Yalnız, kadrolar bu çabalarını, kendileri ile veya birimleri ile sınırlandığında, bu durumda örgütlü, kolektif davranılmıyor demektir. Ortaya çıktığını gördüğümüz zaafın veya hatanın nasıl giderileceğine, nereden kaynaklandığına, ne tür önlemler alınacağına ve nasıl çözüm bulunacağına, ne kadar becerikli olursa olsun, bir kadronun karar vermesi farklıdır, sorunu enine boyuna ele alıp, çözüm konusunda zenginlik yaratabilecek ve daha kısa sürede sonuçlandırabilecek bir kolektif yapının karar vermesi farklıdır. Bireysel iş yapma ve bireyleri bilgilendirme mantığı ile değil, örgütü, kolektif yapıyı bilgilendirme mantığıyla hareket etmeliyiz. Kolektif örgütlülüktür, aynı orkestre çok sesliliklidir. Bu nedenle örgütlülüğün bilincine çıkmayan, örgütlülüğe mal olmayan tek şey, tek tek kadroların kafalarında ne kadar mükemmel olurlarsa olsunlar, eğer kendinde veya birkaç kişide saklı kalmışsa önemsizdir; örgütlenme kolektif yapı açısından işlevsiz kalmış demektir.

Kolektiflikten anlaşılması gereken ikinci şey ise, örgütün kadrolarından halk ilişkisine kadar bir bütün olarak kavranması gerektiğidir. Bu anlamda örgütün kendisi kolektiftir. Her insanımızın, bu kolektif yapının bir parçası olduğu bilincini kafalarında oluşturmadıkları sürece; ilişkilerin, bilgi akışının, işlerliğin olması beklenemez. Hiç kimse, kolektif yapının bir parçası olduğunu unutmamalı, parça hastalıklı olduğunda bütünün de ondan etkileneceğini akıldan çıkarmamalıdır.

Düşmanın mücadelemizi çok ciddiye aldığı ve halkın umudu

olma yolunda emin adımlarla yürüyen devrimci hareketi sekteye uğratmak için kafa yorduğu, en küçük bir açığımızı dahi kullanmaya çalıştığı, başarısızlıklarından dersler çıkararak üzerimize geldiği bilinen bir gerçektir. Son bir yıldır "İstanbul'u savunma" tartışmalarını izlemek bile, düşmanın ne kadar ciddi olduğunu göstermektedir. Egemen sınıfların kazanma hırsları, yenilgilerinden ders çıkarma yanları, kolay pes etmeme vb. özellikleri, sosyalist ülkelerdeki geriye dönüş sürecinin tanıdığı olan herkesçe yakından biliniyor. Burjuvazinin, bu ülkelerde iktidarı 70 yıl önce kaybetmiş olmasına karşın, uygun koşulları yakaladığında iktidara sıkı sıkıya sarılışına, bu konudaki yaratıcılığı ve fırsatları değerlendirme azmine tanık oluyoruz. Egemen sınıfların, bu yanlarını içeriğini değiştirerek örnek almalıyız. Tıpkı, Bolşeviklerin Fransız burjuvazisinin Jakobenzimini örnek almaları gibi...

Revizyonizmin ve reformizmin sosyalist sistemi emperyalistlere terk edişindeki teslimiyet havasını, sınıf kininden yoksunlukları ve devrim sürecinde çekilen acıları unutmışlıkları ibret vericidir. Binlerce şehidin omuzlarında, onlarca yıl yokluklar, yoksunluklar, çekilen acılar, işkenceler, tutsaklıklar pahasına bugüne kadar taşınan ve hiç de azımsanmayacak teorik-pratik birikime sahip devrimci mücadeleyi zaferle taçlandırmak için daha çok sınıf kinine, iktidar hırsına, kazanma azmine sahip olmak zorundayız.

20 yılı aşkın bir zaman diliminde, düzenle kesin kopuşu sağlamış bir mücadele geleneğine, deneyimine sahip olan devrimci hareketin üyeleri, kendini yenileme hızlarını, sınıf kinlerini, kazanma azimlerini hep biraz daha artırma sorumluluğuyla hareket etmelidirler. Bunun olanaklı olabilmesi için "yeni insan" olma yolunda kendimizi sürekli sorgulamalı, zaaflarımızın üzerine kararlılıkla gidebilmeliyiz.

Küçük başarılarla yetinme ve kendini başkalarıyla kıyaslayarak "yeterlilik" duygusuna kapılma, geleceğin toplumunu kurma iddiasında olan bizleri körelten, durağanlaştıran olgulardır. Marksist-Leninist kadrolar, bunun tam tersine, hiçbir şeyle yetinmeyen, üretkenliklerini ve yaratıcılıklarını süregelenleştiren bir ruh hali içinde olmalıdırlar. Kaldı ki, küçük başarılarla yetinmemiz, kendimizi yeterli görmemiz ve durumumuzdan memnun olmamız için herhangi bir neden de yoktur. İktidar arifesinde olsaydık

belki böyle bir ruh hali içinde bulunmamızın bazı nedenleri olabilir. Fakat henüz yolun başındayız ve daha kat edeceğimiz çok uzun bir yol var

Yetinme-yeterlilik duygusu insanı sorgulamaktan alı koyar. Oysa biz, "içimizdeki düşman"a karşı, içinde ateşkes bulunmayan bir savaş ilan etmek zorundayız. Çünkü, değil ağır aksak yürümek, "daha hızlı koşmaya" ihtiyacımız var. Bizi bu hızlı koşudan alıkoyacak ya da koşudaki hızımızı kesecek hiçbir engel olmamalıdır.

Bunları söylemek ve hele de bunu belirli düzeylerdeki yoldaşlarımız nezdinde kabullenmek kolay olmasa da, bu böyledir. Bu nedenledir ki, kendimizi sorgulama konusunu daha bir ciddi-yetle ele almalı, kendimizi yenilemeye çok ama çok önem vermeliyiz. Çünkü biz, tarihsel bir misyon yüklenmiş Marksist-Leninist bir hareketin, bir davanın insanlarıysak, sorumluluklarımızı bunu bize şart koşuyor.

Devrimin Kayıplarını Devrimin Kazançlarına Dönüştüreceğiz!

12-14 Temmuz şehitlerimiz bizlere, inançları, idealleri uğruna mücadele etmenin, bu uğurda her türlü zorluğun üstesinden devrimci irade, kararlılık, cesaret ve özveri ile gelinebileceğinin örneklerini bırakarak gittiler. Onlar mücadele dolu yaşamlarını noktalarken dahi, direniş geleneğimizin yeni halkası olan düşmana teslim olmamanın mimarlığını yaptılar.

Onların kendini feda etme, ölümü cesaretle karşılama erdemleri, savaşın boyutlarının her geçen gün büyüdüğü günümüzde gelecek açısından çok değerli bir miras olmuştur.

Düşmanın "Teslim ol" çağrılarına, "SİZ BİZİ YARGILAYAMAZSINIZ! BURADAN ANCAK CESETLERİMİZİ ÇIKARIRSINIZ!" haykırılarıyla, slogan ve marşlarıyla karşılık veren yoldaşlarımız, onurlu ve örnek yaşamlarını, örnek bir direnişte sonladılar. Onlar bu direnişleri ile mücadelede edindikleri yerleri hak ettiklerini, kavganın doruğunu temsil ettiklerini bir kez daha ispatladılar.

Şehit yoldaşlarımızın hemen tümünün mücadeleye çok genç yaşta başladıkları ve birçoğunun yaşamlarının yansının mücadele içinde geçtiği düşünüldüğünde, ölümleriyle de, dev-

rimci hareketin genç kadroları için "öğretmen" olduklarını söylememiz gerekiyor. Evet, onlar yaşamlarında olduğu gibi, ölümüyle de örnek ve öğretmen oldular. Düşman kuşatması altındayken bile teslimiyeti değil, savaşmayı tereddütsüz seçerek, "DÜŞMANLA UZLAŞMAMA" geleneğinin sayfalarından birini daha açtılar. Onlar, zafer yürüyüşümüzde köşe taşlarından biri oldular.

Düşmanın "Çökerttik, yok **ettik**" çılgınlıklarına karşı sormak gerekiyor: Zafer ve yenilgi nedir?

Gerçek anlamıyla zafer ve yenilgi, düşmanın iradesini kabul edip etmemede düğümleir. Savaşta iki irade çatışır. Yenilgi ve zafer, bu iki iradenin hangisinin üstün geldiğiyle belirlenir.

Emperyalizm ve oligarşi ile sürdürdüğümüz savaşta, düşmanın bizlere faşist terörle kabul ettirmeye çalıştığı iradesi, bizim sosyalist yarınımızı, devrimimizi, halkımızın gücünü temsil eden irademiz ile çatışmaktadır. Bu çatışmanın bugünkü görünümü, bu iradelerin, yaşamın çeşitli alanlarında mevzii çatışmalar biçimindedir. İşkencede, cezaevlerinde, kuşatmalarda; çözülmek, yaptırımlara uymak, tek kurşun atmadan silahını teslim etmek yenilgidir, ihanetin yolunu açmaktır.

Düşmanın açık üstünlüğü koşullarında ve hatta çarpışmanın biçimini, yerini ve zamanını belirlediği durumlarda dahi zafer kazanmak mümkündür. Zafer, düşmana boyun eğmemek -ve böylesi anlarda- düşman iradesini kabul etmemektir. Bu baş eğmez tavrımızla, irademizi düşmanın eline teslim etmemekle işkencehaneye de, zindana da, dört yandan kuşatılmış bir mevziye de zafer bayrağı dikebiliriz.

Düşmanın taktik plandaki askeri üstünlüğü, bir kuşatmada yoldaşlarımızın imhasını sağlayabilir ama yoldaşlarımızın direnişi koşullarında bu asla bir yenilgi olmayacaktır. Nitekim 12-14 Temmuz'da yoldaşlarımız düşman tarafından imha edildiler ama asla düşmana yenilmediler.

Alınan darbeleri siyasi zafere dönüştürmek için, örnek bir direniş göstermiş olmak da **tek başına** yeterli değildir. Siyasi zafer elde etmek için 12 Temmuz'a yol açan nedenler, hatalar, tüm devrimci militanlarımızın bilincinde, kavgada bir daha tekrarlanmayacak derslere dönüştürüldüğünde, düşmanın bulunduğu ve bulabileceği açıklarımızı daha ortaya çıkmadan görüp, önlem

alacak, müdahale edecek yetkinliğe ulaştırmayı başardığımızda; kısaca direniş ve derslerini güçlü savunma silahlarına dönüştürdüğümüzde, siyasi zaferi elde edeceğiz. Bu yan tamamlanmadığı sürece şehit yoldaşlarımızın "bizi aşın" mesajına da sadık kalamayacak, söz ve davranış arasındaki açığı büyüyecek, bu da bize, devrime kan kaybettirmeye devam ettirecektir. 12 TEMMUZ SİYASİ ZAFER YOLU OLMALIDIR. BU İŞE MÜCADELEYİ DERSLER IŞIĞINDA YÜKSELTMEKTEN GEÇİYOR. Siyasi zafer, DEVRİMCİ SOL savaşçılarının bu gerçeklerle donanmasıyla olacaktır ve biz bunu başaracağız! Çünkü biz, bu zamana kadar devrim şehitlerimizin yüzünü hiç kızartmadık...

Mücadelenin geldiği boyutta her devrimci, devrimci hareketin bütün kadroları, düşmanla savaşın bire bir sürdüğü bir mevzii bir adım bile gerilemeden savunmak emrini aldığı bilinciyle hareket etmelidir. Bu mevziden geriye doğru atılacak tek bir adım, gösterilecek en küçük bir tereddüt, düşmanın iradesini kabul etmeye giden yolu açacaktır. Savaşta kendi saflarında böylesi gedikler açmanın adı, ihanettir.

Devrimci hareketin moral değerleri, şehitlerimizin yaşamın her alanında yarattıkları direnişlere sahip çıkmak, onlarca yılda yaratılan mevzileri ölümüne korumak gibi bir görevimizin olduğunu bilmeliyiz. Düşmana "SİZE SÖYLECEK SÖZÜM YOK!" diyen Yusuf'ların, düşman saldırılarına bedenlerini siper eden Ölüm Orucu direnişçilerinin, kuşatma altında silah elde çatışarak İzmir'de, İstanbul'da, Ankara'da şehit düşen Olcay'ların, Niyazi'lerin, Buluthan'ların ve diğerlerinin, yoldaşlarını kurtarmak için kendini feda eden Perihan'ların yarattığı değerlere kıskançlıkla sahip çıkmamak, ihanetin diğer adıdır.

Mevzi savaşlar kazanılmadan cephe savaşlarının kazanılmayacağını bilincinde olarak, uzun yılların mücadelesiyle kazandığımız mevzilerden bir karışık bile gerilememe kararlılığında olunmalıdır.

Toprağa düşen her şehidimiz ve mücadelede çekilen her acı, düşmana olan kinimizi bir kat daha artırırken, ölüm pahasına devrime mevzi kazandıranlara karşı yükümlülüklerimiz de artmaktadır. 12-14 Temmuz direnişleri de bizleri bu duygularla biletti, düşmana kinimizi, nefretimizi, öfkemizi körükledi ve kazanma azmimizi artırdı.

Mücadelemizin bilinçliliği, düşmanın organize saldırılarının karşısında dimdik durabilmek açısından gereklidir. Mücadelemiz her gün yeni mevziler kazanıp, kolunu yeni alanlara uzatıp kitleleri sarıp sarmaladıkça, telaş ve korkusu büyüyecek olan düşmanın saldırılarının da büyümesi sürpriz olmayacak, aksine beklenecektir. Bir savaş örgütünün üyeleri, saldırıların her türüne karşı kendini hazırlamalı, direnişçi ve savaşçı bir ruhla donanmalıdır.

Devrimci mücadele geliştikçe, bunu terörle boğma arayışına giren oligarşi, Türkiye ve Kürdistan'da kualsız, özel bir savaşı başlatmış ve bunun yürütücüsü olmuştur. TC tıpkı İsrail gibi terörist bir devlet olma yönünde adımlar atmakta, "kirli savaş" uygulayıcılığı ile donanmaktadır. Kendi yasalarını hiçe sayarak toplumu teröriste etmeye çalışan oligarşinin bunu başarıp başaramaması, Marksist-Leninistlerin mücadeledeki kararlılıklarına ve yaratıcılıklarına bağlıdır.

Haklı olmak, bir savaşı kazanmak için yeterli değildir. Haklı olmanın yanı sıra, bu haklı davanın yürütücüsü, önderi sağlam bir örgüte ve bu örgüte yön veren doğru bir önderlik ile doğru stratejiye de sahip olmak gerekmektedir. O halde **"savaş örgütü", "savaşçı", "savaş"** kavramlarını soyutluktan çıkarıp, elle tutulur olgular düzeyine çıkarmalıyız. Hayatın her alanındaki yoldaşlarımız, ihtilalci bir savaş örgütünün unsuru olduklarını unutmamalı, en küçük davranışlarına dahi savaşçı ruhu egemen olmalıdır. Kendini düşünsel ve pratik olarak savaşa hazırlamayanlar, düşmanın ani saldırıları karşısında yıkılmaya, bozguna uğramaya mahkumdurlar.

Düşmanımızın açık oynadığı, yüzünü maskeleyen gereği dahi duymadığı görülüyor. Telaş ve korku içinde panikleyen düşmanın çok da güçlü olmadığı, elindeki son kozları olan kontrgerilla taktiklerini, "ölüm mangalarını cepheye sürmesiyle anlaşılmıştır. Bütün güçsüzlüğüne karşın, terörcü yanlarını artırarak, kendisine güçlülük görüntüsü vermeye çalışan oligarşinin en büyük dostunun bizlerin hataları, zaafı olduğu kesindir. Düşmana sevinçler yaşatan, sevinç çığlıkları attıran kendi zayıflıklarıdır, düşmanın güçlü yanları değil...

Bir devrim sürecinde her şeye rağmen bu tür darbelerin alınabileceği, kayıplar verilebileceği bilinmeli ve bunlar devrimci

sabır ve olgunlukla karşılanmalı, saflarımızda küçük burjuvazi-
nin güçsüzlüğünden kaynaklanan panik havasına asla yer veril-
memelidir.

Düşmanın psikolojik savaş unsurlarını ustaca kullandığını
ve bu alanda pek çok araca sahip olduğunu, saflarımızı bu ger-
çeğe uygun tarzda pekiştirmemizin ve uyanık kılmanın gerekli
olduğunu reddedemeyiz. Küçük burjuva yanlarımızın sırtımızdaki
kambur olduğunu bilerek, halkın umudu olabilmek için bir an
önce bu kamburdan kurtulmaya çalışmalıyız.

Savaş içindeki bir örgütün kadrolarının kendine hakimiyeti,
düşünce, duygu ve taktiklerine hakimiyetindeki olgunluk ve ka-
rarlılığı, iradesi, gerektiğinde mermeri, çeliği eritecek kadar katı,
şartları en kısa sürede devrimci mücadelenin lehine değiştirecek
kadar atak ve esnek olmasıdır. Yaşadığımız süreçte, dava ada-
mı olma misyonuna uygun bir yaşam sürdürebilirsek, tarihsel
misyonumuza uygun bir mücadele çizgisi izleyebilirsek, düşma-
nın hatalarımızdan kaynaklanan boşluklar bulup darbe vurama-
yacağı bir gerçektir. Düşmanın gücünün ve güçlü olduğu alanın
bizim zayıflıklarımız olduğu bilinciyle, devrimci yaşamımızda di-
siplinsizliklere, ilkesizliklere-kuralsızlıklara yer vermememiz, ek-
sik ve zaafılarımıza sırtımızı dönmememiz, bu yanlarımızla ke-
sinlikle barışık olmamamız gerekiyor.

12 Temmuz'dan çıkaracağımız dersler iki başlıkta toplanma-
lıdır. Vurguladığımız gibi, birincisi, yoldaşlarımızın devrime ve
halka bağlılıklarıdır. Onlar bizlere silah elde savaşmasını, kav-
gayı nasıl vermemiz gerektiğini öğrettiler. Onların savaşçılıkları-
nı örnek almalıyız.

İkinci olarak ihtilalci bir örgütün üyesi olma bilince çıkarılma-
dığı ve bu soruna ciddiyetle yaklaşmadığı zaman, 12 Temmuz
gibi acı darbelere yol açan açıkların kaçınılmaz olarak gündeme
geleceğidir.

O halde bu iki dersi iyice özümsemeli ve 12 Temmuz'u kafa-
mızda yerli yerine oturtmalıyız.

Temmuz şehitlerimiz ölümleriyle bizlere bu gerçekleri bir kez
daha anımsattılar. Devrimci harekete pahalıya mal olan bu ders-
lerden öğrenmesini bilirsek, "kayıpları kazanca dönüştürme"yi
başarabiliriz. Aksi durumda, onların silah elde çarpışarak bizlere
bıraktıkları mirası, bir mirasyedi savurganlığıyla harcarız ki, bu,

şehitlerimize yapabileceğimiz büyük saygısızlık ve vefasızlık olur.

Devrimci savaşımızı hatalarımızdan dersler çıkararak yükselttiğimiz ölçüde, 12 Temmuz bizi güçlü kılacak; şehitlerimiz, tüm idealleriyle mücadelemizde yaşayacaklardır!

**12 TEMMUZ SAVAŞÇILARI YOLUMUZU
AYDINLATIYOR!**

12 TEMMUZ ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

DEVRİMCİ SOL SAVAŞÇILARI YAŞIYOR, SAVAŞIYOR!

12 TEMMUZUN HESABINI SORDUK, SORACAĞIZ!

DEVRİMCİ SOL

Bölüm 3

*Kavganın ve direncin kaynağıdır yüreğin
bindiğinden beri yaşam denen azgın küheylana
inmeyi düşünmedin/hiç düşünmedin sevdin
rüzgarları
sevdin kardelenleri, dağ sümbüllerini,
korkusuzca sürerken atını
devlerin üzerine
tereddüt etmedin, eğilmedin umudun
ve haklılığınla
yendin yalnızlıkları*

**Hareketimizin
önderlerinden,
DEVRİMCİ SOL
Merkez Komite Üyesi**

(1950-....)

Tuncelili yoksul bir Kürt ailesinin çocuğuydu. Çocukluk yaşamı hem okumak, hem de çalışmakla geçti. Devrimle tanışması üniversite yıllarına rastlar. 70'li yılların başında okumak için geldiği üniversitede doğrudan devrimci mücadeleye katıldı. Gençliğin akademik-demokratik mücadelesi içinde başlayan devrimci yaşamı, 12 Temmuz 1991'de şehit düşene kadar kesintisiz devam etti.

Niyazi yoldaş, 1970'li yılların ortasında İstanbul yüksek öğrenim gençliğinin bir militanı, devrimci gençliğin örgütlü gücü olan İYÖKD'ün bir yöneticisiydi. Bu süreçte THKP-C ideolojisinden doğan sapmalara karşı devrimci tavır aldı, 73 sonrasının inkarcılarına, yığınlarına karşı mücadele etti.

İYÖKD yöneticisi olarak aranma durumuna düşünce, emekçi kesimler içinde doğrudan çalışma yürütmeye başladı; bir süre bu çalışmayı sürdürdü.

Niyazi yoldaş, devrimci hareketin oluşumunda bir gençlik önderi, THKP-C düşüncelerinin tasfiyesine karşı hareketimizin kuruluşunda ve ideolojik-politik hattının netleşmesinde önder bir kadro olarak yer aldı.

Ayrışma sürecinin ardından, hareketimizin Kürdistan Komitesi'nde görev alarak, bu bölgedeki devrimci çalışmayı yürütenlerden biri oldu.

12 Eylül'den hemen sonra ise Merkez Komitesi'ne atandı, çeşitli örgütsel sorumluluklar üstlendi. Bu süreçte hareketimizin yediği darbelerin yol açtığı gedikleri kapamak, eksiklikleri gidermek için enerjik bir çaba içinde oldu. Bu çabalarını sürdürdüğü sırada, 1981 Kasım'ında gözaltına alındı ve birçok devrimci gibi ağır işkencelere maruz kaldı.

İşkence tezgahlarındaki tavrı, tüm devrimcilerin örnek alması gereken bir tavidir. O, işkencecilere "hiçbir işkence yönteminin devrimci irade karşısında işe yaramayacağını" gösterdi ve tüm devrimcilere, DEVRİMCİ SOL'culara, faşizmin en karanlık yıllarında bile nasıl direnileceğinin en güzel dersini verdi.

Niyazi yoldaş, tutsak kaldığı yıllarda da, cezaevi direnişinin en önündeydi. Direnişlerin örgütlenmesinde ve devrimci direniş çizgisinin sürdürülmesinde etkin bir rol oynadı. 1985'te tutsaklığı sona erdiğinde, hareketimizi sahiplenme anlamında sorumluluk yüklendi, Merkez Komitesi'nde yer aldı. Şehit düşünceye kadar

da bu görevini ve bu görevine bağılı olarak üstlendiğı çeşitli sorumlulukları sürdürdü.

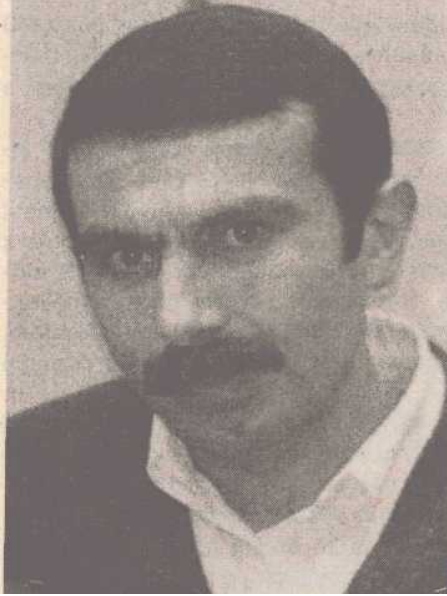
Eğer günün 24 saatinde devrimcilik yapmak, devrim için sürekli çaba göstermek, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için savaşmak komünistlikse, Niyazi yoldaş bunu bir önder olarak başarmıştır.

O, 20 yıllık devrimci yaşamının tüm kesitlerinde, devrime olan inancı ve halkına olan bağılılığıyla; devrimci cesaret ve özverisiyle; gösteriştan uzak yaşamı ve mütevazılığı ile, kadrosundan halk ilişkisine kadar tüm DEVRİMCİ SOL'cular için bir örnektir. O, sıcak mücadele içinde karşılaşılan zorluklara baş eğmeyen kararlılığıyla; işkencehanede düşmana sır vermeyen direnişçi tavrıyla; zindanlarda devrimci direnişlerin yaratılması ve sürdürülmesi için gösterdiği çabalarla hep yaşayacaktır.

Onu tam da ona ve onun gibi komünist önder ve savaşçılara daha fazla ihtiyaç duyduğumuz bir süreçte yitirdik,

Niyazi yoldaş, devrimci yaşamı ve mücadelesiyle bizlere ışık tutacak, silah elde savaşarak şehit düşmesi, savaş gücümüze güç katacaktır.

75 günde zindanları *senin gülüşlerine boyadık*
75 kere 75 milyon hücreye *güneş*
sağdığını gördük
inancından
Seninle öldük, seninle dirildik
hey yeni insan
Yarattık *kavga adamlarını yarattık*
Ömre *siğmaz fırtınalarımızdan...*

**Hareketimizin
Önderlerinden,
Kır Gerilla Sorumlusu**

İBRAHİM ERDOĞAN
(1950-....)

Sivaslı yoksul bir Kürt ailesinin çocuğuydu. Çocukluktan itibaren yaşamını çalışarak geçirdi.

Devrimci yaşamı 1969'a dayanır. Bu yıllarda THKP-C'nin işçi kesimindeki bir sempatizanı olarak devrimci mücadeleye katıldı.

12 Mart yenilgisinin yaşandığı yıllarda, örgütsel bir ilişkisinin olmamasına rağmen devrimci çalışmasını sürdürdü ve THKP-C'ye bağlı kaldı. 12 Mart sonrası ise yılgınlara, inkarcılara karşı çıkan ve THKP-C potansiyelini toparlama çabası içine girenlerden biri oldu. İYÖKD'ün kuruluşunda ve İLERİ dergisinin çıkartılmasında onun da emeği vardır. Bu dönemde, gençlik hareketi içinde fiili bir rolü olmasının yanında emekçilerle olan bağını da devam ettirdi.

1977'de devrimci faaliyetlerinden ötürü birkaç ay tutsak kaldı.

Tutsaklık sonrası devrimci mücadeleyi kesintisiz sürdürdü ve 1978 yılında devrimci saflarda ortaya çıkan ayrışmada tasfiyeciliğe tavır alanların başında geldi, hareketimizin önde gelen insanlarından biri oldu.

Hareketimizin oluşumundan itibaren çeşitli görevler **alan** İbrahim yoldaş, 1980 öncesi Devrimci İşçi Hareketi'nin yaratılmasında büyük bir pay sahibidir. Başta Çağlayan ve Gültepe olmak üzere İstanbul'un birçok gecekondu semtinde, faşist saldırılara karşı koyuşta, faşist işgallerin kırılmasında, devrimci/örgütlü mücadelenin geliştirilmesinde, Devrimci İşçi Hareketi'nin temellerinin atılıp, işçi sınıfının örgütlenmesinde onun bitmek tükenmek bilmeyen enerjisi, sabrı, inatçılığı, hoşgörüsüne **sınırsız** özverisi vardır.

12 Eylül sonrası tutsak düştüğünde, eşine ve 1.5 yaşındaki çocuğuna gözleri önünde işkence yapılmasına karşın sergilediği devrimci tavırla, yoldaşlarına direnme ruh ve azmi vererek mücadelenin bu kesitinde de üzerine düşenleri yerine getirdi.

Tutsaklık koşullarında düşmanın teslim alma politikalarına karşı geliştirilen her türden direniş eyleminde yer almasının ötesinde; bu politikanın en azgın boyutlara ulaştığı 1984'te, faşizme karşı "cesetlerimizle barikat oluşturacağız" diyen hareketimizin Ölüm Orucu eyleminin birinci ekibinde gönüllü olarak yer alarak, mücadelenin cezaevleri cephesinde de bir devrimci/DEVİRİM-

Cİ SOL'cuya yakışır tavır sergiledi. Tutsaklığın sonraki yıllarında bir an önce sıcak mücadeleye katılma tutkusuyla yanıp tutuştu ve bu amaçla gerçekleştirilen firar hazırlıklarında özverili ve disiplinli bir çalışma içinde oldu.

1990 yılındaki devrimci firar eylemimizle özgürlüğe adım attıktan sonra, yeniden sıcak mücadeledeki yerini alan yoldaşımız, hareketimizin askeri kamp oluşturma ve kır gerillasını yaratma perspektifi doğrultusunda görevler aldı ve yurtdışına çıkarıldı. Bu süreçte gerilla eğitimi aldı, yeni insanlar yetiştirdi. Bir süre sonra örgüt kararıyla ülkeye döndü ve kıra gitme hazırlıklarını başlattı. Bu hazırlıkları sürdürürken şehit düştü. İbrahim yoldaşın 20 yılı aşan devrimci yaşamında örnek alınacak pek çok yanı vardır. O her şeyden önce bir görev adamıydı. İlkeli ve disiplinli yaşamıyla, tevazu sahibi gerçek bir devrimciydi. Onun için, bir masa başında günlerce daktilo yazmakla ya da saatlerce yol yürüyüp bir not götürmekle veya bir sempatizanla bıkmadan uzun uzadıya konuşmakla, silahlı bir eyleme gitmek arasında bir fark yoktu.

İbrahim yoldaşı 1969'dan, şehit olduğu güne kadar, kitle çalışmasındaki en küçük propaganda eyleminden, en ileri silahlı eylemlere kadar her boyutta mücadele içinde görmek mümkündür.

O, hiçbir örgütlü ilişkinin kalmadığı koşullarda bile devrimci faaliyetin sürdürülmesi gerektiğine inanan ve bunun için bir şeyler yapan biriydi.

Devrimci yaşama adım attığından bu yana THKP-C ideolojisinin sadık bir savunucusu oldu, hareketimiz içinden çıkan her türlü sapmaya karşı mücadele etti.

Düşmana karşı inatçı ve uzlaşmaz tavrı ve devrimci yaşamına yön veren tüm olumlu özellikleriyle İbrahim yoldaş, DEVRİM-Cİ SOL'culara daima örnek olacaktır.

*Toprak çürür, o gözler
çürümez, açar mavi
mavi çocukların
gözlerinde*

Devrimci İşçi Hareketi
Sorumlusu

İBRAHİM İLÇİ
(1957-....)

İzmirli yoksul bir ailenin çocuğuydu. Devrimci yaşamla 74 sonrası yükselen gençlik mücadelesi içinde tanıştı. İDMMA Yıldız'da öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesinde en ön saflarda yer aldı. Bu dönemde okul derneğinin başkanlığı dahil birçok görevi oldu ve bir DEV-GENÇ'li olarak anti-faşist mücadele içinde pişti.

Temmuz 1977'de Beşiktaş'ta bir faşist odağın dağıtılması eyleminde tutsak düştü. İşkencehanede sır vermedi ve bu tavırla siyasi arenaya henüz yeni çıkan hareketimizin insanlarına örnek oluyordu.

Uzun süren tutsaklık yaşamında sırasıyla Bayrampaşa, Selimiye, Toptaşı, Adapazarı, Selimiye, Davutpaşa, Sultanahmet, Bayrampaşa, İzmir, Bartın, Sağmalcılar Özel Tıp ve Gaziantep cezaevlerinde direnişten direnişe koştu, sürgünden sürgüne gönderildi. Onun tutsaklık koşullarındaki direnişçi kimliğine en güzel örnek 1984'te, Ölüm Orucu direnişinin hazırlıkları sürerken gösterdiği tavrıdır. Geçici olarak bulunduğu Sağmalcılar Özel Tıp'te, eyleme katılması istenmediği halde o bizzat başvuruda bulunarak eylemde yer almak ve ilk ekipte bulunmak istediğini belirtti.

İbrahim yoldaş, tutsaklık yaşamında hep sıcak mücadeleye katılmak arzusuyla yanıp tutuştu, kaldığı cezaevlerinde gündeme gelen "özgürlük eylemleri"nin hepsinde yer aldı. Bu eylemlerden birinde, Sağmalcılar'da tutuklu iken, tutuklu iki Filistinli gerillayı gönderdikten sonra, sıra kendisine geldiğinde cezaevi bahçesinde fark edildi ve yakalandı. Ama o, tekrar tekrar firar örgütlemeye girişimlerinden vazgeçmedi.

Tutsaklığı sona erdikten sonra ise, tereddütsüz mücadelesafalarında yer aldı ve sorumluluk üstlendi. Devrimci İşçi Hareketi'nin yeniden örgütlenmesi ve adını duyurmasında onun çabalarının payı büyüktür.

Elektronik sistemler, patlayıcılar vb. gibi çeşitli teknik konularda da özel yeteneklere sahip yoldaşımız, bu konularda da hareketimize büyük katkılarda bulunmuştur.

İbrahim yoldaş, mütevazı, sabırlı, inatçı ve soğukkanlı kişiliğiyle, özverili yaşamıyla, çalışkanlığı ve direngenliğiyle, kararlılık ve cesaretiyle büyük ideallerin adamıydı. Hareketini ve mücadelesini geliştirmek için kafa yoran, üreten, yaratan bir dava adamı

olmayı hep önüne bir hedef olarak koydu. Her zaman örgütlülüğü savundu ve örgütlü mücadele içinde yer aldı. O, sahip olduğu proleter özellikleriyle herkesin örnek alması gereken bir devrimciydi.

Ve hep arzuladığı gibi elinde silah savaşarak ve zafer sloganları atarak şehit düştü.

**Soylular ve çömezleri önünde düşmemeyi,
çizmeleri altında bizi
ezmek isteyenler önünde düşmemeyi,
geceleri kurtlar gibi uluyanlar önünde,
gündüzleri yılanlar gibi sürünenler önünde
düşmemeyi öğrenmeliyiz.
Başı dimdik vuruşanlardan
Vurulup bir dağ gibi yıkılanlardan öğrenmeliyiz**

**Askeri Komite Aday
Üyesi**

**CAVİT ÖZKAYA
(1958-....)**

Devrimci mücadeleye doğup büyüdüğü Çanakkale'nin Bayramiç ilçesinde lise yıllarında başladı. (1975'ler) Üniversite için geldiği İstanbul'da DEV-GENÇ saflarında daha örgütlü biçime bürünen devrimci yaşamı, giderek bulunduğu birimde ve bölgede daha etkin görevler almasıyla sürdü. Önce İktisat Fakültesi'nde, daha sonra da Beyazıt bölgesinde DEV-GENÇ adına yapılan çalışmalar içinde sorumluluk aldı ve bu süreçte hem yönetici, hem de uygulayıcı bir militan olarak anti-faşist mücadele pratiğini omuzlayanlardan biri oldu. Hareketimizin örgütlülüğünün geliştii ve yayıldığı kesitte, Karadeniz bölgesindeki devrimci çalışmaya katıldı ve bu bölgede çeşitli düzeylerde sorumluluklar aldı, yöneticilik yaptı.

Mülteciliğin, davadan kaçışın sıradanlaştığı, inkarcılığın geliştii cunta yıllarında mücadelesini İstanbul'da sürdürdü ve hareketimizin geleceği açısından önemli roller üstlendi. Cuntaya karşı sürdürülen direnişte ve hareketimizin var olma mücadelesinde bütün enerjisiyle yer aldı.

1983 başında tutsak düştü ve 6 yıla yakın tutsak kaldı. Tutsaklık yılları direnişlerin içinde ve en önünde geçti. 1984'te Ölüm Orucu gönüllüsü olarak ikinci Ölüm Orucu ekibindeydi.

1988'de tahliye olduğunda tereddütsüz mücadeleyi seçti. Ve hareketimizin silahlı savaşı yeniden geliştirmesinde etkin bir rol oynadı. SDB'lerin yeniden kurulmasında ve yaygınlaştırılmasında onun büyük emeği vardır. Bu konuda önemli görevler üstlendi. Bir süre askeri komite adayı olarak silahlı birlikler içinde komutan olarak yer aldı, daha sonra ise doğrudan komite üyesi olarak görevini sürdürmeye başladı. Cavit yoldaş, harekete olan bağlılığı, zor dönemlerde görev üstlenmedeki cesareti, kendine güveni, kendini aşma konusundaki çabası ve yetenekleriyle hareketimizin mücadelesini kesintisiz olarak sürdürebilmesine ve silahlı savaşı geliştirebilmesine önemli katkılarda bulundu.

Bıraktığı miras, her DEVRİMCİ SOL'cunun ortak hazinesi olacaktır.

*Oysa titiz olmak, yaşamın bizden istediği,
hakkımız yok vazgeçmeye adaletten,
bağışlamaya hakkımız yok geçmiş günleri.
Sabrımız ne kadar yol açarsa acımaya, ne
kadar bağışlayıcı olursak bilelim ki, o
kadar elinden tutuyoruz zorbalığın,
hizmetine koşuyoruz yüreğimizi.*

Askeri Komite Aday
Üyesi

HASAN ELİUYGUN
(1962-....)

Ordu'nun Fatsa ilçesindeki yoksul bir ailenin çocuğuydu. Devrimci mücadeleye daha lise yıllarındayken katıldı. Gözüpekliği ve kararlılığı ile kısa sürede öne çıktı ve '80 öncesi anti-faşist mücadelenin militan unsurlarından biri oldu.

1981'de tutsak düştü.

Onun sekiz yıla yaklaşan tutsaklık yaşamı, kendini yeniden yaratmanın en güzel örneklerinden biridir. Harekete bağlılığını her koşulda sürdürerek sabır ve inatla adımlar attı ve hiç durmadan ilerledi. Sonuçta DEVRİMCİ SOL ailesinin kararlı ve militan savaşçılarından biri haline geldi.

Tutsaklığı sona erip dışarı çıktığında hiç beklemezsizin mücadeledeki yerini aldı. 1988'de bir devrimci kamulaştırma eyleminde çıkan çatışma sonucu yeniden tutsak düştü; ama işkencehaneden düşmanı yenerek çıktı.

Tutsaklığı süresince tüm firar/özgürlük eylemlerinde etkin biçimde görev aldı, yoldaşlarının ve kendisinin sıcak mücadeleye biran önce katılması için canla başla çalıştı.

1990'da yeniden dışarı çıktığında **yine tereddütsüz örgütüyle** kucaklaştı. Ama bu kez daha bilinçli ve daha büyük görevlere hazır olarak Akdeniz Bölge Komitesi'ne atandı ve **komitenin** sorumluluğunu yürüttü. Polisin düzenlediği **provokasyon, sonucu** hedef haline getirilmesiyle bu görevinden alındı ve bir süre askeri komite adayı, daha sonra da askeri üyesi olarak çalıştı. Silahlı birliklerimizin komutanlarından biri oldu.

Hasan yoldaş, oligarşi tarafından hedef haline getirilmesine rağmen korkuya, yılgınlığa, paniğe düşmedi, kararsızlık geçirmedi. Mücadeleye daha yoğun biçimde sarıldı. Tutsaklığı sırasında yoldaşlarına "Bir daha beni asla sağ yakalayamayacaklar"; tutsaklık sonrası çok kısa bir süre gördüğü annesine "Bir daha böyle olmayacak anne, bir dahaki sefere çatışarak şehit düşeceğim." demişti. Ve sözünde durdu. Bir DEVRİMCİ SOL savaşçısına yakışır biçimde şehit düştü. Kararlılığını, cesaretini, atılganlığını ve sürdürdüğü devrimci kavgayı gelecek kuşaklara miras bırakarak...

*Ve siz
bir kez daha
yıkılacaksınız çaresizlik
çemberinde. Oysa biz
yeniden doğacağız
ölümelerde*

Askeri Komite Aday
Üyesi

NAZMİ TÜRKCAN
(1964-....)

Devrimci mücadele ile ortaokuldan hemen sonra tanıştı. Yer aldığı Liseli DEV-GENÇ saflarında kısa sürede gelişti ve öne fırladı. Genç, tecrübesiz ve deneyimsiz olmasına karşın, 12 Eylül sonrası tutsak düştüğünde, düşmanın kendisini en güçlü hissettiği işkencehanelerden zaferle çıkmasını bildi. 1983'e kadar süren ilk tutsaklığı sonrasında dışarı çıktığında, koşulların tüm olumsuzluğuna rağmen, devrimci olmanın gereklerini yerine getirmekten kaçınmadı. Bu süreçte İstanbul devrimci gençliğinin örgütlenmesinde aktif görevler aldı.

1988 yılında yeniden tutsak edildiğinde, işkencecileri bir kez daha yendi. Nazmi yoldaş, cezaevinde de boş durmadı. 1990'da tahliye olup sıcak mücadeledeki yerini alana kadar geçen süre içinde yürütülen tüm firar faaliyetlerinde yer aldı.

Tahliye sonrasında tereddütsüz mücadele saflarına katıldı. Önce Ege Bölgesi'nde sorumluluklar aldı ve bir süre burada çalıştı. Daha sonra askeri komite adayı ve ardından komite üyesi oldu.

Atak, militan yapısıyla hep öne çıkan Nazmi yoldaş, kararlılığı ve cesaretiyle, devrime, halkına ve örgütüne olan bağlılığıyla, özveriyle yoğrulmuş yaşamıyla, sıcak yoldaşlık ilişkilerindeki ustalığıyla mücadelemizde hep yaşıyor, yaşayacak...

*Boşuna değil yaşamın yorgunluğu
Her şafak vakti
Gecenin yüreği patlarken denizlere
Sarmaşıklar gibi bir yaprak Bin dal
ile uzanırız güzelliklere Direncin
sularında boylanırken umut Değil mi
ki damla damla Öfke süzülür de
şakaklardan İncanın o yürekli
şarkıları Düşmez yine dudaklardan*

**Silahlı Devrimci
Birlikler Üyesi**

**FİNTOZ DİKME
(1961-....)**

Fintoş yoldaş, yoksul bir Kürt ailesinin çocuğuydu. 1978'de örgütsel yapımızı oluşturmaya başladığımız süreçte Liseli DEV-GENÇ saflarında mücadeleye katıldı. Hasköy Lisesi'nde başlayan devrimci yaşamı, gençlik mücadelesi içinde devam etti. Devrimci görevlerini yerine getirirken, gözaltına alındı ve 1980 öncesi bir süre tutsak kaldı. Özgürlüğe adım atar atmaz, yine Liseli DEV-GENÇ saflarında mücadeleye katıldı.

Fintoş yoldaş, 12 Eylül cuntası döneminde ailesinin yurtdışında bulunması nedeniyle bir süre yurtdışında kaldı. Ama Avrupa'da da örgütlü mücadele içinde oldu ve ülkeye dönmek için ısrarlı bir çaba gösterdi. Kimi eksik ve hatalar sonucu bunun sağlanamaması, onun ülkeye dönme isteğini söndürmedi. O, aslında Avrupa'ya hiçbir zaman ısınmadı ve ülkeye dönme arzusuyla yanıp tutuştu. Sonunda direterek de olsa ülkeye dönmeyi başardı ve bir DEVRİMCİ SOL savaşı olarak sıcak mücadeledeki yerini aldı.

Fintoş yoldaş, SDB'lerde tereddütsüz görev alarak hareketimizin kadın savaşçılarından biri olma yolunu seçti. Ve silahlı mücadelede kadınların oynayabileceği rolü en iyi gösterenlerden biri oldu. ...

O, yurtdışında yozlaşmadan, değer yitimine uğramadan devrimci kalmayı başaran insanlardan biridir. Ve bu yanıla bir örnektir. Bizlere 14 Temmuz'da şehit düşene kadar kesintisiz olarak süren 13 yıllık devrimci yaşamı miras bıraktı. Onun en büyük özelliğı, sessiz, sakin görüntüsü altında her zaman coşku dolu bir yürek taşımasıydı. O mütevazılığı ve devrimci saflığıyla herkese örnek olacak, hareketimizin ve ülkemiz devrimci kadınlarının mücadelesinde ebediyen yaşayacaktır.

*Çok insan izleyecek beni, bitmez
tükenmez gençler, altın yüzlü...
Ölecekler bu kan savaşında,
kavuşmak için daha çok güneşe.*

**Silahlı Devrimci
Birlikler Üyesi**

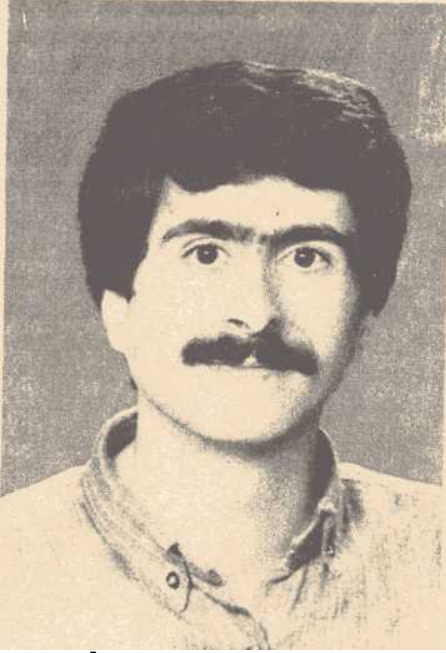
**BULUTHAN KANGALGİL
(1969-....)**

1980 sonrası gençlik mücadelesi içinde yer alarak, DEV-GENÇ örgütlenmesine katıldı. Militan karakteri, cesareti ve sevecen kişiliğiyle üniversite gençliğinin militan önderlerinden biri oldu. Yoldaşları ve okul arkadaşları ile kurduğu içten, samimi ilişkiler onu kısa sürede tüm öğrenci gençliğe sevdirdi. Ve tüm gençliğin sözünü dinlediği, sevilen, sayılan biri haline geldi.

1989 1 Mayıs eyleminde ve 1990 Yıldız işgal eyleminde aktif olarak yer aldı. Bu nedenle bir süre tutsak düştü. Tutsaklık koşullarında da kendisini sürekli geliştirmeye, araştırmaya, eğitmeye önem verdi. Cezaevinde devrimci yaşamı kazanç hanesine yazmasını bildi. Bir DEVRİMCİ SOL savaşçısı olma arzusuyla hareket etti ve bunu başardı.

14 Temmuz'da Ankara'da, faşist polis kuşatmasında, bir devrimci yaratıcılık ve militanlık örneği sergileyerek, son anında da düşmana darbe vurarak şehit düştü. Devrimci gençliğin ve DEVRİMCİ SOL savaşçılarının mücadelesinde hep örnek olarak alınacak ve anılacaktır.

*Biz gene devam ediyoruz
dağıta püskürte geceleri,
kemire tükete zincirleri süre
kabarta toprağı, çöze aç
sorunları, Kavgaya gire çıka
devam ediyoruz yaşamaya*

DEVRİMCİ SOL Üyesi

BİLAL KARAKAYA
(1962-....)

Bilal yoldaş, devrimci yaşamla '80 öncesinin anti-faşist mücadele döneminde tanıştı. Ve devrimci mücadele içinde aktif olarak yer aldı. Cunta döneminde tutsak düştü. Direnişini 12 Eylül zindanlarında da sürdürdü ve tahliye olup, hareketimizle kucaklaşır kucaklaşmaz, kavgayı kaldığı yerden sürdürdü.

Simitçilikten boyacılığa, işportacılığa kadar birçok işte çalışan Bilal yoldaş, bir süre hem ailesini geçindirdi, hem de devrimci faaliyet yürüttü. Proleter kişiliği onu profesyonel devrimcilik yapma noktasına getirdi.

O, sessiz ve tevazu sahibi bir devrim emekçisi, isimsiz kahramanlarımızdan biriydi. Devrimci saflığın ne olduğunu anlamak için ona bakmak yeterliydi. O hep görev aşkıyla yanıp tutuştu, zorluklardan bir kez olsun şikayet etmedi. Yıllarca her türlü sosyal yaşamdan uzak bir atölyede yatıp kalktı, bombalarla uyudu, onları hazırlayıp yaptı, taşıdı, getirip-götürdü. Birçok silahın bakımı, temizliği ve güvenliğinden sorumlu oldu.

Faşizme sıkıştığımız her kurşunda, faşist odakların tepesinde patlayan her bombardımanımızda onun emeği vardır.

O, 12 Temmuz'da şehit düşünceye kadar, bir DEVRİMCİ SOL savaşçısı gibi yaşadı. Ve ölümü de bir DEVRİMCİ SOL savaşçısı gibi karşıladı. Anısı mücadelemizde daima yaşayacaktır.

*Kavganın ve hürriyetin Türküsünü
söylemek istiyorum Gür bir akışla
akacak kanın Eşitliğin türküsünü
söylemek istiyorum Halklar adına
yükselen sancağın Sadeliğin,
inceliğin, onurun Türküsünü söylemek
istiyorum*

DEVRİMCİ SOL Üyesi

ZEYNEP EDA BERK
(1964-....)

Zeynep yoldaş, öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesinin gelişimi içerisinde devrimci gençlik ile tanıştı. Bir süre sonra İTÜ İnşaat Fakültesi'nde DEV-GENÇ militanı olarak aktif şekilde çalıştı. Mücadelenin yüklediği görevler nedeniyle öğrenimini yarıda bırakarak, profesyonel devrimciliğe adımını attı. Böylece özverili yapısı, korkusuzluğu, hareketine ve davasına bağlılığıyla tüm zamanını ve enerjisini, bir DEVRİMCİ SOL savaşçısı olarak mücadeleye vermeye başladı. Kısa sürede hareketi ile bütünleşti. Ve SDB komutanlarının kullandığı bir askeri büronun kurumlaşmasında görev aldı.

Örgütlü mücadele içerisinde yer aldığı üç yıl gibi kısa sürede, DEVRİMCİ SOL'un ilke ve değerlerinden pek çoğunu bünyesinde toplayıp, çevresine aktarmayı başaran Zeynep yoldaş, onurlu yaşamını silah elde savaşıarak noktaladı. Mücadeleye yeni katılan yoldaşlarımızın, Zeynep yoldaşın yaşamından alacağı ve öğreneceği pek çok şey vardır.

*Ey hevalo hevalo
Ölüm de korkar can
Böyle bir çift göz
tetikte böyle bir parmak karşısında durmaktan
Ölüm de korkar kurban*

DEVRİMCİ SOL Üyesi

**YÜCEL ŞİMŞEK
(1967-....)**

Yücel yoldaş, Tuncelili yoksul bir Kürt ailesinin çocuğuydu. O da genç yoldaşlarımız gibi, 12 Eylül sonrası gelişen devrimci gençlik hareketi içinde yetişti. İTÜ gençliğinin öncülerinden biriydi. İnşaat Fakültesi öğrenci derneğinin kurucuları arasında yer aldı. Okulu bitirdikten sonra İnşaat Mühendisleri Odası'nda devrimci faaliyetini devam ettirdi.

Son görevi örgüt kuryeliği olan Yücel yoldaş, bunun yanında başka görevler de üstlendi. Görevi gereği günün her saatinde risk altındaydı. Ama o bundan bir kez olsun yakınmadı, sızlanmadı; görevini büyük bir disiplin ve özveriyle yerine getirdi. O, temizlik ve saflık sembolü bir devrimci, örgütümüzün isimsiz kahramanlarından biriydi.

Kendisini sürekli yenileyen ve aşan Yücel yoldaşın en büyük özlemi hareketimizin silahlı bir savaşçısı olmaktı. Gerçi o bu özlemine kavuşamadı, ama bir DEVRİMCİ SOL savaşçısı olarak şehit düşerken, geride kalan devrimcilere örnek alınması gereken değerler bıraktı.

*yarılır dört duvar
çatlar demirler
direncin ulaşır bize
içini ferah tut
yüzünü sıcak
savaş sürüyor çünkü her mevzide*

Teknik İşler Sorumlusu

ÖMER COŞKUNIRMAK
(1960-....)

12 Eylöl sonrası gelişen gençlik hareketi içinde yetişen devrimcilerden biriydi. Okul sonrası mühendis odalarında hareketimiz adına örgütlenme çalışmalarına katıldı. 1989 yazında yeraltı yaşamına geçti, büro örgütlenmesi ve çeşitli teknik konuların geliştirilmesinde sorumluluk aldı. Ve bu görevini başarıyla yerine getirdi.

Ömer yoldaş; küçük iş, büyük iş ayrımı yapmadan her işe koşan, görevini büyük bir sabır ve titizlikle yerine getiren bir devrimciydi. Çalışkan ve üretkendi. Bir gün olsun yaptığı işten yankınmadı. Tevazu onun kişiliğinin bir parçasıydı. O, yaratıcı yeteneğiyle devrimci hareketin pek çok ihtiyacını karşılamış, her zaman bir görev adamı olmayı başarmıştır.

Tüm yoldaşlarımız gibi onun da anısı yaşayacak, bize bıraktığı devrimci miras yaşatılacaktır.

Bölüm 4

Yürekler dağlandı, öfkeler bilendi. Ağıtlar yakılmadı, sözler verildi. "Bundan böyle her Temmuz'un on ikisinde karanlığın cellatları ağlayacak bu ülkede."

ONLARI YİTİRMEK BÜYÜK BİR KAYIPSA, ONLARIN ANILARI BU KAYIPTAN ONLARCA, YÜZLERCE KEZ DAHA BÜYÜK BİR DEVRİMCİ MİRASTIR

Her düştüğünde aramızdan birileri, yüreğimiz büyük bir sancıyla burkular. Belki şahsen tanıyoruzdur yitirdiklerimizi, belki ismini duymuşuzdur, bir zaman resmini görmüşüzdür bir yerlerde; ya da ne ismini duymuşuzdur, ne resmini görmüşüzdür, ne de kendisiyle karşılaşmamışızdır hiçbir yerde. Büyük bir acı duyuyoruz; ortasına sancılı bir ağırlık saplanır yüreğimizin. Çünkü o bizden biridir. Uğrunda mücadele ettiğimiz değerler için şehit düşmüştür kavgada. Ve özlemini çektiğimiz, o en güzel dünyanın güzelliklerini, erdemlerini üzerinde taşır. Onun aramızdan eksilmesi, bir boşluk yaratır içimizde, uğruna nice bedeller ödediğimiz dünyanın, o parlak geleceğin bir parça solduğunu, o güzelliklerden bir şeyler eksildiğini hissederiz. Sürekli içimizi dolduran o büyük umudun, yarınımızın güzelliklerinden bir şeyler koparılıp alınmasına razı olmaz gönlümüz. Öfkelenir, kinlenir, isyan ederiz. İsyan duygularıyla dolar içimiz. Bir şeyler yapmak, o büyük değerleri, emeği yıkan, o güzel dünyanın güzelliklerini çalan, yok eden kirlilerden hesap sormak geçer içimizden. Ve aramızdan çekip alsalar da, bir daha hiç göremeyecek olsak da gidenlerimizi, onları vermemek için direniriz. Resimlerini asarız başucumuza. Onlara dair bildiklerimizi tekrar tekrar tazeleriz anılarımızda, bilmediklerimizi öğrenmeye çalışırız. Kimdi? Neler yapmıştı? Nasıl biriydi?.. Sonra sıkı sıkıya yerleştiririz anılarımızın arasına, aramızdan, o güzellikler dünyasından koparılıp alınan yoldaşımızdan geriye kalanları. Onlar artık özlemini çektiğimiz o güzel dünyamızın ölümsüz değerleri arasına katılmışlardır.

Bilincimizde yer eden onlara dair bu anılar belleklerimizle birlikte, tarihin sayfalarına da geçer ve bir daha hiç silinmemesine yer alırlar devrim tarihimizde. Çünkü onlar devrim şehididir. Onlar ülkeleri ve halkları için, insanlık için şehit düşmüşlerdir. Daha güzel bir dünya için, insanlığa daha güzel bir gelecek yaratmak için aramızdan ayrılmışlardır.

Her yitirdiğimizde aramızdan birilerini acı, öfke ve isyanla

dolan içimiz, bu kez kabına sığmaz oldu. Temmuz acısı çok ağır geldi bize. Birer birer değil, on üçünü birden yitirdik Temmuz'da, hem de en değerli yoldaşlarımızdan on üçünü. Uğruna kavgasını sürdürdüğümüz değerlerimizi en iyi savunan, devrimci mücadelenin en ön saflarında yürüyen, ulaşmak istediğimiz menzile en hızlı koşan, en değerli canlarımızdan on üçünü birden yitirdik. Kimi 20 yıldır, kimi 15 yıldır devrimci kavganın içindeydi. Her zaman en önde koşmuşlardı. Durmadan, yılmadan koşmuşlar, her türlü zorluk ve engele, nice acı ve işkencelere rağmen hiç yorulmamışlardı. İçlerinde mücadelede "pek fazla geçmiş olmamışlar" da vardı ama, kavgamızın en ön saflarında yer alıyorlardı. Her biri hareketimizle bütünleşmiş yoldaşlardı.

Onlar önderdi, militandı, savaşıydı ve en önde yürüyorlardı. 20 yıla varan devrimci geçmişleriyle devrimciliği geçici, dönemsel bir uğraş olmaktan çıkararak bir yaşam tarzına dönüştürmüşlerdi. Yeni-sömürge ülkemizin istikrarsız yapısı gibi bir türlü istikrar tutturamayan küçük burjuva aydını ve devrimcilerinin aksine, onlar devrimci anlamda birer istikrar ve kararlılık örneğiydiler. Davaya inanç, devrimci harekete bağlılık en önemli özellikleriydi onların. Uzun solukluydular, devrime adanmışlardı. Ve yaşamlarında emek verdikleri, ilmiik ilmiik ördükleri değerler gibi, ölürken de büyük bir miras bıraktılar bizlere. Kızıldere'lerde, 14 Haziran'larda yaratılan başeğmezlik geleneğimize yeni değerler kattılar.

Küçük burjuva devrimciliğinin yaygın olduğu, radikal silahlı mücadele geleneğinin aynı oranda köklü olmadığı ülkemizde, radikal devrimcilik pek çok defa gelip geçici bir gençlik hevesi olarak gösterilmeye çalışıldı. Çabuk parlayıp sönen yıldızların bolluğu egemenlerin bu propagandasını kolaylaştırıyordu çünkü. Ama artık hiç kimse, bu tür propagandalarında Niyazi Aydın'ları, İbrahim Erdoğan'ları, İbrahim İlçi'leri, Cavit Özkaya'ları, Hasan'ları, Nazmi'leri, Zeynep'leri, Ömer'leri, Fintoz'ları, Bilal'leri, Yücel'leri, Perihan'ları, Buluthan'ları görmemezlikten gelemeyecek. Çünkü onlar, üç-beş yılın değil, bütün bir yaşamın birer devrim savaşçısı olarak onurlandırılmasının anlamlı birer örneği ve kanıtıdır.

Bugün onların ölümü büyük bir kayıpsa, onların anıları bu kayıptan onlarca, yüzlerce defa büyük büyük bir devrimci mirastır. Şu

an yapılması gereken, bu büyük mirasın değerini bilmek ve buna uygun davranmaktır. Yani hedefe ulaşmak için sarsılmaz bir inanç ve davaya bağlılıkla adımlarımızı daha da sıklaştırmamız gerekiyor. Onlara karşı görevimizi de ancak bu şekilde yerine getirmiş olacağız.

*Kalbimiz dar geliyor bize!
Kopararak kanlı
sargıları yaramızdan,
sokaklarda haykırmadayız hep bir
ağızdan, Kin'in kızıl gözlü sarı alnına
sardık sevginin beyaz çiçekli örgüsünü!..
Kan geliyor kâinatın rengi bize!
Yuvarlanıyor iri sıcak damlalar kır
yanaklarımızdan kalbimize*

YÜREKLERİMİZ BİRER VOLKAN

"İrade gücümüz doruklardaydı diyebiliriz. Ne açlık, ne de başka bir şey etkilemiyordu onları. Zaten beden ister istemez bir noktadan sonra bağışıklık kazanıyor. Açlık duyguları köreliyor. Beden kanıksıyor durumu.

Dağları, denizleri, ormanları, temiz havayı, doğanın tüm güzelliklerini, geleceği tartışmayı, yemek yiyecek üzerine sohbetlere her zaman tercih ettik. Geçmişimize, geleceğimize de özlem duyduk; geçmiş de konuştuk, geleceği de. En mutlu olduğumuz günleri de, en mutlu olacağımızı da. Ama yaşayalım özlemimizi, bu güzellikleri görelim, bu mutlulukları tadalım özlemimizi hiç mi hiç taşımadık eylemimiz süresince. Gelecek bizsiz de yaşanacaktı. Ama bizim fedakarlıklarımız da yerini alacaktı o geleceğin biçimlenmesinde. Bunu bilmek, ölüme en yakın olduğumuz anda bizi en mutlu kılan duyguydu. Ama bu duyguyu Ölüm Orucundan önce de çok hissetmişizdir. Yaptıklarımız, yapacaklarımız hep bu duyguyu hatırlatmıştır. Yani bu da çok özel bir duygu değildi hepimiz açısından."

Açlıkları, acıları, direnişleri paylaşmışlardı. Ranzalar, demir

parmaklıklar, avlular, yıllarca paylaştıkları bir mevzi olmuştı. Bu mevzide hep onurda, halktan, direniştan yana omuzbaşı olmuştular.

En doğal ihtiyaçlardan, kalem, kağıt direnişlerinden, ölümüne gidilen eylemleri ekmek, su gibi paylaşmışlardı. Cezaevi politikalarına imzaları atarken de yan yana, diz dizedyiler. Onlar 12 Temmuz'larda tutsaklığın en çekilmez günüydü dediler. Özgürlük eylemlerindeki coşkudan şehitlerimizin devrim yolundaki miraslarını zafere kadar taşıyacak inanca kadar birlikedyiler. Gün geldi şehitlerimizi bizlere anlatmak göreviyle karşı karşıya geldiler ve görevi yerine getirdiler.

KAVGAMIZI BÜYÜTENLERLE BÜYÜYÖRÖZ

"Şehitlerimizin her biri genel devrimci kişiliklerini bütünleyen karakteristik özelliklere sahiptiler. Bu özellikler onların renkli yanlarıdır ve her biri bu anlamda başlı başına bir "dünya"dır.

Şehitler üzerine yazılır konuşulurken, genellikle yaşamlarının bu yanları değil de devrimci mücadeleleri öncelikle ele alınır. Ve kuşkusuz doğru bir yaklaşımdır.

Yalnız her yoldaşımız gibi, şehit yoldaşlarımızın da kişisel özellikleri vardır ve onlar bu özellikleriyle Niyazi'dir, İbrahim'dir, Cavit'tir, Hasan'dır, Ömer'dir, Buluthan'dır.... Bunların ortak paydaları düşünce, duygu, ruh ve kavga birlikteliğı başta olmak üzere paylaştıkları her şeydir. Onların devrimci birey olmaları bu ortak payda üzerinde daha bir anlam kazanır, zenginleşir. Böyle olmasaydı onların her birinin mücadeleye, devrimci yaşama katkıları zenginlik de olmazdı. Onların şerefli bir sonla noktalandıkları yaşamlarından süzölüp gelen değerler, inançlar, gelenekler, paha biçilmez devrimci mirasımız olarak zaten hazinemizi oluşturuyor. Oysa bir de onların herkes gibi sevinçleri, üzüntüleri, yengileri, yenilgileri, yanlışlarının yanında hep ağır basan doğruları, kavgaları, kararlılıkları vardır... En iyiye, en güzele ulaşmak için hiçbir zaman bahane yapmadıkları eksiklikleri vardır... Yani onlar birer aziz ya da peygamber gibi değil, etiyile, kemiğıyle, ruhuyla birer devrimci gibi yaşadılar...

Acılarımızda, sevinçlerimizde, başarılarımızda, başarısızlıklarımızda... kısacası her anımızda bizimle olan şehit yoldaşları-

mızın anıları ve bu anılarda gizli mesajları bizim için birer kılavuz olacak. Anıları hep taptaze yaşayacak, yaşatacağız. Onları unutturmayacağız..."

12 TEMMUZ ŞEHİTLERİNE

Şehit Yoldaşlar,

Sizleri kaybetmenin acısı, bu insanlık dışı düzende yüreğimizi bir burğu gibi deliyor. Kaybınız büyük ve unutulmaz; büyük ailemizi yasa boğdu desek yeridir. Ve hiçbir şey büyük ve inançlı ailemizin acısını dindiremez. Bunun bir tek çaresi var: Şehitlerimizin kanıyla onurlanan bayrağımızı İstanbul'a, Ankara'ya, İzmir'e, Adana'ya, Diyarbakır'a, Samsun'a dört koldan girerek en büyük meydanlarında dalgalandırmak. İnanın bunu başaracağız.

Sizleri "yok ettik"lerini sananlar, bir kez daha aklandıklarını gördüler. Alçaklık ve kurnasızlık öyle bir noktaya vardı ki, bu kez ölü bedenlerinizle uğraşmaya başladılar. İstiyorlardı ki, cesetleriniz ortada kalsın, kimsesizler mezarlığına gömülsün ve "Bakın işte sahip bile çıkılmıyor" desinler.

En sevdiklerinizi işkenceye, gözaltına alarak, size karşı son görevlerini yapmalarını bile engellediler. Kısaca cesetlerinizi bile kaybetmek istediler, tek tek teslim ettiler korkularından. Baskı yaparak cenaze hazırlıklarını sabote ettiler. Bazı yoldaşlarımızın cesetlerini ise hala saklıyorlar. Böylece acılarımıza yeni acılar katarak yüreklerimizi dağladılar. Ama yine de korkuyu kovamadılar kendi kapılarından, eşiklerinden...

Evet yine de, yine de ailelere, devrimci gençliğe, memurlara, işçilere, kısaca hiç kimseye engel olamadılar.

Onların bilmediği, anlayamadığı şeyler vardı. Bilmiyorlardı ki, gücünü haklı davalarından alan, şehitlerine karşı son görevlerini her koşulda yapabilecek inançlı, kararlı insanlar vardı.

Analar, emekçiler, gençler sizlere sahip çıkmakta bir an olsun tereddüt göstermedi. Ölümünüz tam da düşündüğümüz gibi oldu. Devrim için savaşımayan sosyalist olamazdı. Ve devrimciler bu savaşta en ön saflarda savaşırlardı; gösterdiniz bunu dost da düşmana da...

Cenazelerinizde öfke, kararlılık ve kin vardı. Savaşçı ruhunuz taşımaya aday binlerce insan, sizlerden aldığı güçle o gü-

zel yarını kuracak ve sizler birer onur abidesi olarak yaşayacaksınız. Haykırdılar bunu başınız üstüne....

Sizler son yolculuğunuza uğurlanırken, aynı saatlerde korkunun mimarları korkuyu yaşıyor, korkuyla dolaşıyorlardı İstanbul'da. Bakmayın sahte zafer çılgınlıklarına, "Yok ettik", "Bitirdik" naraları ile açıklamalar yaparken, efendileri Bush'a ne kadar sadık olduklarını göstermek istiyorlardı aslında. Evet birileri katillerin gözlerinden öpüyordu, ama kendi gözleri simsiyah bir gözlüğün arkasına saklıydı. İnanın halka bakabilecek gözleri yoktu onların.

*onlar için her şey bitti bu
törenler bu cayırtı bu ipekler bu
altınlar bu yıldız bu koşum
saltanatı yalan yalan hepsi
yalan korkudur bayrakları
korkudur urubular gibi dönen tepelerinde
onlar için her şey bitti her şey bitti onlar için
**değil mi ki kırdılar bu fidanları değil mi ki
ağlattılar bu anaları onlar için bitti her şey**
*ne bir tutunacak dal ne bir dayanacak
duvar
bir kara haberin ölü yankısıdır onlar gözlerimizde
demir parmaklıklar arkasından bakar gibi bakan gözlerimizde**

Sonunda bekledikleri gün de geldi. Efendilerini karşıladılar. Efendilerine layık olmak için adeta yarıştılar. Yapmadıkları şey kalmadı. Böylesi iğrençlik, alçalma, uşaklık hiçbir dönemde görülmedi.

Ama sessiz kalmadı yine de. Sağlık-Sen'liler, Bem-Sen'liler, devrimci gençlik emperyalist efendinin gelişini protesto ettiler. İnsan kasaplarına ülkemizde yer olmadığını haykırdılar. Ve bir dahaki sefere farklı bir karşılama yapacaklarına ant içtiler.

Şehit Yoldaşlar,

Hepiniz bizim için çok büyük değer ifade ediyorsunuz. Her

birinizin, bu kavgada tarif edilemeyecek kadar büyük bir yeri var. Yokluğunuza alışmak güç; ya da yerlerinizi kolayca doldurur-mek... Ancak geride bıraktıklarınız yerinizi doldurmaya adaydır. Kolay olmasa da bunu başaracak yüzlerce insanımız var.

"Devrimin, kavganın bugün daha çok bedel istediğini biliyo-ruz. Bugün işte o bedeli ödüyoruz. İşkence, tutsaklık, ölümler hep bu bedelin parçaları. Ödeyeceğimiz bedelin ağır olduğunu da anlıyoruz. Dünyanın her ülkesinde bu yasa hep böyle işle-miş, hep böyle işliyor."

Bunları sizler defalarca, bıkmadan, usanmadan, insanlarımızı-za anlattınız, güçlü olmalarını öğüttediniz. Dünyadaki durumdan yola çıkarak ülkemizdeki dinamiklerden ve ülkemiz Marksist-Le-ninistlerinin oynayacağı tarihsel rolden söz ettiniz.

Sözleriniz bizim için hep anlamlı oldu. Bugün daha ayrı bir anlamı var. İdeallerinizi, düşlerinizi yerine getirecek, bu ülkede kavganızın tarihselliğini kavrayacak binlerce Niyazi, İbrahim, Cavit, Zeynep, İbrahim İlçi, Ömer, Nazmi, Hasan, Yücel, Bilal, Fintoz var. Ve bu binler sizlerden aldıkları bayrağı hiçbir zaman, ama hiçbir zaman yere düşürmeden yükseklerde tutacaktır. Ka-nınızla rengini kızılaştırdığınız kızıl bayrağımızın dalgalanması-nı hiçbir saldırı durduramayacak; rengini soldurtmayacak ve as-la onu deldirtmeyeceğiz. Kızıl bayrağımız devrimimizin, halkları-mızın ve kavgamızın sembolüdür, onu sürekli dalgalandırarak sizleri mezarlarınızda mutlandırmak namus sorunumuzdur.

Karanlığın memurları boşuna umutlanmasınlar. Sizleri öldür-mekle, yanan meşalemizi asla söndüremeyecekler, yüreklerimi-zin yangınını külleyemeyeceklerdir. Sizlerin varlığı bizim için her zaman ayrı bir güç, ayrı bir anlam ifade edecektir.

Şehit Yoldaşlar,

Rahat uyumanızı istiyoruz. O büyük güne mutlaka ama mut-laka varacağız. Hiçbir güç yarının güzel Türkiye'sini kurmamızı engelleyemez. Ödeyeceğimiz bedel ne olursa olsun, daha şim-diden sizlerin huzurunda bir kez daha haykırıyoruz:

Kıralık katilleri, emperyalist efendileri bu ülkeden kovacak, sömürüye, baskıya, işkenceye son vereceğiz.

Kanlarınızla aydınlatığınız yolumuza dikilecek tüm engelleri aşacak, uzun soluklu bu koşuda, sizlere her zaman layık olma-ya çalışacağız.

Kararlılığınız, düşmanla uzlaşmamanız, bir devrimcinin son anında bile neler yapması gerektiği konusundaki mesajınız bizler için her zaman öğretici olacaktır.

Oligarşinin ölüm korkusuyla insanları teslim almaya, davalara ihanet ettirmeye, amaçsızlaştırmaya çalıştığı koşullarda, sizler ölümü de yenerek ölümsüzleştiniz.

Ölüm ekenler her yıl 12 Temmuz'da bir kez daha sizden korkacaklardır. Siz kavganın muazzam gücüne dönüşerek onları boğacaksınız. Ve onlar devrimcileri katlettiklerine bin pişman olacaklardır.

12 Temmuz sınıf tarihimizde ayrı bir anlam ifade edecek, ayrı bir yeri olacaktır. Yeni bir ruh, yeni bir atılım, yeni bir coşku anlamına gelecek olan bu süreç, mücadelemizde bir dönüm noktası olacaktır.

Düşleriniz, idealleriniz, kavganız sahipsiz kalmayacak. Daha bugünden bu kavgayı omuzlamaya aday insanlar çıktı bile. Bu nedenle BİZE ÖLÜM YOK!

*"Kavganın alevlidir rüzgarı
Yayılır gider ılık ılık Dağların
başakların üzerinde Buğday
gibi bereketli Akarsu gibi
aydınlık*

*Kim demiş ölüm var diye bize Kardeş
kardeş atan bu yürek bizim Bize ölüm
yok Bize ölüm yok Bize ölüm yok"*

Sizlere layık olacak, sizleri yaşatacak, o özlediğiniz güzel güne ulaşacağız. Ve sizleri unutmayacak, UNUTTURMAYACAĞIZ!

Bizlerin onuru, gururu ve geleceği olacaksınız.
Kavganız sürüyor, sürecek.

2 Ağustos 1991 tarihinde "Halk düşmanı ANAP iktidarı ve onun paralı katillerinden 12 Temmuz katliamının hesabı sorulacaktır" başlığıyla İstanbul DEVRİMCİ SOL Ana Davası'ndaki tutsaklar tarafından 1. Ordu Komutanlığı 2 No'lu Askeri Mahkemesine verilen dilekçeden:

YOLDAŞLARIMIZIN KATLİAM KARARINI VERENLERİ VE KARARI UYGULAYANLARI ASLA UNUTMAYACAK VE AFFETMEYECEĞİZ!

"Biz 12-14 Temmuz'da birçok değerli yoldaşımızı şehit verdik. Bu nedenle tüm DEVRİMCİ SOL ailesi gibi yüreklerimiz fırtınalıdır. DEVRİMCİ SOL ailesinin acısını hiçbir vaat ve sözün dindiremeyeceğini biliyoruz. Emekçi halklarımızın acılarını unutturabilecek ya da hafifletebilecek tek şey, kurtuluş savaşımızın zaferi olacaktır. Ve biz bu güzelliği mutlaka yaratacağız. Şehit yoldaşlarımızı tüm güzellikleriyle, savaşçılıklarıyla, direngenlikleriyle, fedakarlık ve kararlılıklarıyla, devrimimize ve halklarımıza bağlılıklarıyla yüreklerimize ve bilincimize naksettik. Onları Mahirlerin, Apo'ların, Ferit'lerin, Hamdi'lerin, Perihan'ların, Olcay'ların, Faruk'ların, Kahraman'ların yanına gömdük...

"Bu katliam, bugün yaşanarak bir kez daha görüldüğü gibi DEVRİMCİ SOL savaşçılarına ancak büyük düşünme ufku verebilir, yılgınlık değil. Çünkü Temmuz direnişlerimiz de, 30 Mart ve 14 Haziran gibi devrimci mücadelemizde atılım gücü yaratacak yeterli siyasi, devrimci, psikolojik ve moral dinamiklere sahip büyük bir direniştir. Emperyalizmin ve faşizmin kiralık katilleri ve onların arkasını sıvazlayan tekelci burjuvazi bunu er geç anlayacak, halkımızın devrimci adaleti suçluların yakasına yapışacaktır.

"Şehit yoldaşlarımıza ne mutlu ki; 'Benim oğlum halkı için dövüştü, devrim şehidi oldu. Onunla gurur duyuyorum. Bir İbrahim öldü, binlerce gencin canı sağolsun.', 'Hasanım yüzümü kara çıkarmadı, aksütüm helal olsun' diyen onurlu analar, babalar, eşler, kardeşler bıraktılar. Şehitlerimizin bizlere bıraktığı bu kıy-

metli miras kültürümüzün temel taşlarını oluşturacaktır.

"Şehitlerimiz, "DEVİRMCİ SOL savaşıları ölümsüzdür", "Si lahlı Devrimci Birlikler savaşıları ölümsüzdür.", "12 Temmuz şehitlerinin hesabını soracağız." diye haykıran devrimci gençliğe savaşı ruhlarını emanet ettiler. İşçilerin, memurların, Türk ve Kürt emekçi halklarımızın bilincine, yüreğine kurşun sıcaklığını taşıyan savaşı sloganlarıyla ve şarapnelle yangına dönen yürekleriyle korkusuzluğu işlediler... Emperyalist barbarlığın siyasi-güçsüzlüğünü direnişleriyle bir kez daha anlattılar herkese. 'Bize ölüm yok' diyen gür sesleri ve 'Onlar için artık her şey bitti.' ile biten hükümle öğretiler. George Bush kumandanlığındaki emperyalist sömürgeci çetesinin temsilcileri, o günler İstanbul ve Ankara'da korkuyla dolaşılar. Korku yiyip, korku içtiler yaldızlı sofralarında. Korkuyla basabildiler her karış toprağıımıza... Çünkü peşlerinde şehitlerimizin, halklarımızın en değerli evlatlarının kanı, öfkesi dolaşıyordu bir gölge gibi...

"12 Temmuz şimdiden devrimci atılımımızın güç kaynaklarından biri olmuştur. DEVİRMCİ SOL'u ve devrimci örgütleri faşist terör ve katliamla tasfiye etmekten söz eden iktidar sahiplerini, ülkemiz toprakları reddedecek, halklarımızın devrimci öfkesi karşısında onlar yok olup gideceklerdir. Şu unutulmasın ki, arkasını Amerikan emperyalizmine dayayarak Türkiye halklarına karşı kurlsız, dizginsiz bir "kirli savaşı" açan uşak ruhlu zavallılar ülkeye geri dönebilmek için Marcos'lar gibi yalvar yakar olacaktıdır. Ama o zaman da Türkiye halkları, sermayenin suçlular ordusunu asla affetmeyecektir.

"Halklarımız katiller sürüsüne katliam emirlerini verenleri ve bu katliamı uygulayanları unutmayacaktır. Katliam kararından, başta devlet başkanı, başbakan ve bakanlar kurulu olmak üzere, tüm ANAP milletvekilleri, önde gelen ANAP yöneticileri sorumludurlar. Emniyet Genel Müdürü, İstanbul ve Ankara Valisi, İstanbul ve Ankara Emniyet Müdürü, onların emrindeki MİT ve polis şefleri, ANAP iktidarım n verdiği bu kararın uygulayıcısı olmuştıdır. Yoldaşlarımızın katliam kararını verenleri ve bu kararı uygulayanları asla unutmayacak ve affetmeyeceğiz!

"Katiller hesap yermekten kurtulamayacak, devrimci adalet er geç yakalarına yapışacaktır! Şimdiden tüm dünyaya ve halklarımıza ilan ediyoruz...

"Biz buradan diyoruz ki, Kızıldere ile nasıl güçlendiysek ve bu gücümüzü nasıl Ölüm Orucu direnişimizle perçinlediysek, bugün Temmuz direnişleriyle siyasi gücümüzü doruğuna çıkara-
cağız. Bu görevimizi yerine getirirken Temmuz şehitlerimiz hep yanibaşımızda, mücadelemizin içinde olacaklardır. Haklı bir da-
va uğruna ölümü göze alabilen insanların örgütlendiği bir siyasal hareketi hiçbir modern ordu yenemez. Bizim ise, yüreği devrim için atan bugün binlerce Niyazi'miz, İbrahim'imiz, Cavit'imiz, Hasan'ımız, Nazmi'miz, İbrahim İlçi'miz, Bilal'imiz, Zeynep'imiz, Fintoz'umuz, Perihan'ımız, Buluthan'ımız, Yücel'imiz ve Ömer'imiz var. İşte yüreği kavga ateşiyle yanan binlerce insanı-
mız "DEVİRİMCİ SOL savaşıları ölümsüzdür," diyerek sırasını bekliyor. Binlerce insanımız şehitlerimizin anısına layık olmaya, onların mirasına leke sürmemeye dair and içti.

"Bu nedenle; şehit yoldaşlarımızın anısı önünde bir kez da-
ha söz veriyoruz ki; ödeyeceğimiz bedelin ağırlığına bakmaksızın, zorluklar karşısında bir an olsun tereddüt etmeksizin, kurtuluş bayrağını onurla taşıyacak ve dünyayı bir kez de Türki-
ye'den sarsacağız!...

"12 Temmuz direnişçileri ölümsüzdür!

"Katliamlar, infazlar, bizleri yıldıramaz!"

2 Ağustos 1991

DEVİRİMCİ SOL TUTSAKLARI ANLATIYOR

TUTSAKLIĞIN ÇEKİLMEZ OLDUĞU GÜN

**12 Temmuz direnişçilerini yalandan tanıyanlar arasında en başta sizler geliyorsunuz. Tutsaklıktan önceki mücadele yılları, tutsaklık yılları, en zorlu mücadeleyi hep birlikte omuzladınız. Şehit düşen genç yoldaşılarınız da mücade-
lenizin hem ürünü, hem itici gücüydü. Dava arkadaşlarınızın şehit olduğunu Öğrendiğinizde neler hissettiniz? Cezaevinde nasıl bir atmosfer oluştu?**

Hemen tüm arkadaşlarımızın üzüntüsü ilk bakışta belli oluyordu. Çünkü içinde bulunduğumuz süreçte, savaşçılarından önder yoldaşlarımıza kadar katledilenlerin hepsi, bizim için çok bü-

yük değer ifade ediyorlardı. Yerleri doldurulamaz değillerdi, ama bir Niyazi ve İbrahim yoldaşlar ile diğer değerli yoldaşlarımızın eksikliğinin en azından bir süre hissedileceğini biliyorduk.

Silahlı mücadeleyi savunan ve bunun gereklerini yerine getiren bir örgütün kayıplar vermesinin kaçınılmaz olduğunu bilmek, yüreğimizdeki fırtınayı dindirmeye yetmiyor. Bir söz vardır "Çeken, başına gelen bilir" diye. Biz Kızıldere'den, 14 Haziran Ölüm Orucu'ndan devrime kan vermenin ne demek olduğunu biliyorduk. Bu acılardan direnişin yenilmez gücünü yarattık. Şimdi Temmuz'da bir kez daha yaralandık. İnsan cezaevi yerine dışarıda olmayı hiçbir zaman böylesi günlerde olduğu kadar derinden hissetmemiştir, bu özlemle yanmamıştır. Yoldaşlarımızın yüreğini acıyla kıvrandıran Temmuz, kavgaya atılma azimlerini de o ölçüde bilemiştir.

Savaş, sıcak mücadeleye katılma isteği insanda, dayanılmaz bir hal alıyor ve duvar gerçeği, tutsaklık böylesi günlerde çekilmez oluyor. Yürek öfkeyi ve kını kaldırmıyor. Bilinç ise devrimci sabrı öğütüyor. Hepimizin yüz ifadesi aynlaşıyor, akıldan ve yürekten geçenler birleşiyor. Tüm arkadaşlar aynı öfke, özlem, beklenti, acı içinde uzun süre sadece gözleriyle konuşuyorlar. Elbette biz bu yoldaşlarımızla acıları paylaştık. Sevinçleri birlikte yarattık ve tattık. Hatta uzun tutsaklık yıllarında beraber güldüğümüz gibi, acıları da, üzüntüleri de, şüpheleri de, güveni de birlikte yaşadık. Birlikte açlığa yattık. Ölümlere yatarak, direnişlerde sadece ve sadece birbirimize yaslandık. Büyük bir bütün oluşturduk; aynı olaylar karşısında ortak tepkiler gösteren... Şimdi şehit düşenlerimiz, bizim etimizin, beynimizin, yüreğimizin bir parçasının bizden koparılmasıdır. Bilmiyorum bu duyguyu anlayabiliyor musunuz?

Sanıldığının aksine, cezaevinde hiçbir zamanı olumsuz tabloların çizildiği bir atmosfer yaratılmadı. Hele hele şok veya panik havasına hiç girilmedi. Cezaevindeki arkadaşlarımızın siyasi olgunlukları da böyle bir havanın doğmasına engeldi. Ama katliamın hafta sonuna denk gelmesi, dışarıdan haber alamamak ve basındaki çelişkili haberler, bizi acıdan acıya sürükledi.

Acımızı artıran diğer bir nokta da; hareketimizin THKP-C geleceğinden miras aldığı ve ısrarla sahip çıktığı, geliştirmeye çalıştığı bugün daha bir önem kazanan anti-empyralist tavrı ve

eylemliklerini ABD Başkanı'nın ülkemize gelişi vesilesiyle yükseltmek çabası ve Türkiye halklarına yaraşır bir "karşılama"nın hazırlıkları içindeyken yoldaşlarımızın katledilmeleri oldu.

Tüm arkadaşlarımız şehit yoldaşlarımızın unutulmayacağı, unutturulmayacağı noktasında hemfikirdiler. Bunun yolunun da mücadeleyi yükseltmekten, daha büyük görevleri omuzlamaktan geçtiğinin bilincindeydiler. Ortak istemlerden biri de, dışarıya çıkmak, sıcak mücadelede bir an önce yer alıp şehit yoldaşlarımızdan boşalan yerleri doldurmaktı. Bu istem her zaman vardır, ama bu kez her zamankinden daha çok arzu edilir oldu, istendi.

Şunu da belirtelim ki, bir yanda acı, kin vardı. Diğer yanda, şehit yoldaşlarımızın yarattığı direnişten duyulan gurur, sevgi ve özlem vardı.

Temmuz şehitlerinin bir kısmı dava arkadaşlarınız ve mücadelenin çok daha geri olduğu koşullarda cezaevinden tahliye edilmişler. Bir yoldaşınızı (İbrahim Erdoğan) özgürlüğe kendi ellerinizle yollamışsınız. Bu yoldaşlarınızın ülke içerisinde kalarak silah elde savaşması, DEVRİMCİ SOL tutsaklarında ve genel tutuklu kitlesinde nasıl karşılandı? Sizin de belirttiğiniz gibi şehit yoldaşlarımızın birçoğu mücadelenin çok geri olduğu, örgütsel darbelerin peş peşe geldiği koşullarda mücadeleyi omuzladılar. Örneğin Niyazi yoldaş Ölüm Orucu sonrası, 1985'in sonlarında tahliye edilip, hareketin yeniden oluşumuna çok büyük emeği geçen, nitelikleriyle, ender rastlanan bir devrimcidir. Keza Cavit'in tutsaklık nedeniyle sıcak mücadele dışına düşmesi 1984'ten 1988 başına kadarki süredir. Nazmi ise 1980'de kısa süreli tutsaklık dışında mücadelenin hep içindedir. Aynı şeyler Fintoz ve Bilal için de geçerlidir. Kısa tutsaklıkları dışında sıcak mücadelenin içerisindeyler. İbrahim İlçi yoldaşımız da 1978-1989 yıllarında tutsaktır. İbrahim Erdoğan yoldaş ise, başarısızlıkla sonuçlanan tünelle firar girişimlerinden sonra, 1990'da bir kısım yoldaşımızla birlikte özgürlüğe kavuşturulmuştur.

İsmi geçen yoldaşlarımız ve Orgeneral Temel Cingöz eyleminden sonra afişe edilen Hasan yoldaşın ülke içinde kalarak mücadelenin en önünde, silah elde savaşmalarını bilmek, bizler için gurur ve onur kaynağı oldu. Ancak sürpriz olmadı. Çünkü

bizlere yön veren anlayış, devrimin Türkiye topraklarında yapılabileceği ve o nedenle de savaşıların ve kurmaylığın ülke içinde olması gerçeğidir. Bu, Türkiye devrimci hareketi için çok büyük değer-ifade eden ve hatta örgütle simgeleşmiş önderliği ateşin içine atmak demek değildir. Diğer yandan risksiz devrim mücadelesi olmaz ve bu anlamda biz 20 yıldır ateşle oynuyoruz. Yapılması gereken, mutlak olmasa da ülke içinde kalmaktır ve yaratılacak kurumlaşmayla önderliğin korunmaya alınmasıdır. Mekanik olmamak kaydıyla doğru olan budur.

Dışımızdaki sol kesimler de, yurtdışına kaçışın revaçta olduğu koşullarda, ülke içinde kalarak tüm olumsuzluklara karşın inat ve sabırla zorlukların üstesinden gelen ve silah elde savaşıarak şehit düşen yoldaşlarımızın tavrına değişik yaklaşmışlardır. A arkadaş, B arkadaş "Niye ülke dışında değiller" diye, beklemedikleri bu durumla karşılaşmalar oldu. Ama onların da, yoldaşlarımızın 12 Temmuz'daki tavırlarıyla kazandıkları siyasi zaferle, yurtdışının getirdiklerini tartacaklarını, bunu düşüneceklerini ve devrimci dersler çıkaracaklarını sanıyoruz.

Şunu bizler de, yoldaşlarımız da, dışımızdaki sol da biliyordu ki; çok istisnai koşullar olmadıkça, Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan, Cavit Özkaya, Hasan Eliuygun yoldaşlarımız sağ yakalanmayacaklardı. Çünkü işkenceci polisler ve onların yöneticileri (Başbakanından Cumhurbaşkanına kadar uzanan piramit), daha baştan DEVRİMCİ SOL savaşıları, SDB elemanları hakkında ölüm fetvalarını vermişlerdi. Tüm bunlar bilinmesine rağmen, yoldaşlarımız ülkede kalarak mücadele içindeki yerlerini almışlardır. Onların tavırları bizlere yol gösterecek, bu geleneğimizi perçinleyecektir. Diğer tutsaklar da, şehit yoldaşlarımızın bu gerçekliğini dikkate alacaklardır. Bu devrimci geleneğin tüm solu olumlu etkileyeceğini düşünüyoruz.

Tüm bu gelişmeler olurken, dostlarımızın bazılarının yaklaşımlarının bizimle çakışmış olması ayrıca sevindirici bir durumdur.

12-14 Temmuz direnişçileri ile ilgili olarak cezaevinde ne gibi etkinlikleriniz oldu?

Yaşanan bir katliamdı ve tavırsız kalamazdık. Bu düşünceyle, katliamı öğrenir öğrenmez, ilk tepkimiz tüm siyasi tutsakların

da katıldığı sloganlarla katliamı lanetlemek, protesto etmek oldu. Devrim şehitlerinin ölümsüzlüğü, hesaplarının sorulacağı hep birlikte haykırıldı.

Şehit yoldaşlarımızı tanıyan arkadaşlarımız onlarla ilgili anılarını, kendiliğinden oluşan ve hemen tüm arkadaşlarımızın katıldığı sohbetlerde aktardılar. Şehit yoldaşlarımızın yaşamından kesitlerin aktarıldığı bu sohbetlerde, her birinin bir değer, olumlu bir özellik olan yanları ortaya çıktı, yoldaşlarımızın daha geniş bir çevre tanınması sağlandı.

Katliamın hemen arkasından şehit ailelerinden ulaşabildiklerimize mektuplar yazdık. Diğer cezaevlerindeki yoldaşlarımızın acılarını paylaşan, duygu ve düşüncelerimizi içeren telgraflar çekti. Bize gelen telgrafları yanıtladık.

Temmuz direnişi ile ilgili olarak, 28 Temmuz Pazar günü tüm siyasi tutsakların da davet edildiği bir anma toplantısı gerçekleştirdik. Hazırladığımız metinde şehitlerimizin kısa özyaşamı, süreç değerlendirmesi, Temmuz direnişinin mücadelemizdeki yeri ve önemi vurgulandı. Anma için hazırladığımız tablo ve çeşitli panolar sergilendi.

İbrahim İlçi yoldaşımız dışında (fotoğrafi olmadığından kararfile simgeleştirdik) tüm şehitlerimizin resimlerinin öne çıktığı, geride kırdı ve şehirde kitlesel yürüyüşün şehitlerimizle bütünleşmelerini anlatan tablo, tüm duvarı kaplıyordu. (3x5 m.) Tüm imkansızlıklara rağmen yapılan tablonun dışında, 12 Temmuz'un önemini vurgulayan sloganlarımızın yer aldığı pankartlar hazırlandı. ("On'lar 12 Temmuz'da Kızıldere'ye Aktılar" ve "12 Temmuz Savaşçıları Atılımımızın Öncüleridir") Yine biri şehitlerimizin fotoğraflarının yer aldığı "Bize Ölüm Yok"; diğeri şehit ailelerinin bizlere gönderdiği mektupların da içinde yer aldığı panolar hazırlandı. Bu panoda katliama ve Devrimci Sol Güçlerin etkinliklerine ilişkin basında çıkan kupürlere yer verildi.

Yine cezaevinde, diğer siyasi gruplardan arkadaşların da duyarlılık göstermeleriyle, Temmuz ayı içerisindeki tahliye törenleri, Temmuz şehitlerine saygının bir ifadesi olarak eğlencesiz ve sadece marşlarla, şiirlerle ve sloganlarla yapıldı.

2 Ağustos'ta DEVRİMCİ SOL Ana Davası duruşmasında bir toplu dilekçe okuduk. Bu dilekçede de, 12 Temmuz katliamı, nedenleri, emperyalizm ve oligarşinin hesapları, devrimci savaşın

gelişimi ve katillerden hesap sorulması; 12 Temmuz'un yeni bir atılıma dönüştürüleceği gibi olgular işlendi. Mahkeme heyeti bu dilekçe hakkında suç duyurusunda bulundu.

Genel tutuklu kitlesinin 12-14 Temmuz katliamından sonraki tavırları, tepkileri nasıldı?

Baştan beri samimi bir duyarlılıkla yaklaştılar, acımızı paylaşılarak dostluğumuzu güçlendirdiler. Güzel olan yanı, dışarıda duyarlılık gösterip cenazeye katılan, katliamı lanetleyen çabalar gösterirken; içeride de arkadaşların gerek koşuş ziyaretleriyle acımıza ortak olmaları, "Yapabileceklerimiz varsa yapmaya hazırız" diyerek, bu konuda adımlar atarak dostluklarını sunmaları ve tahliye törenlerindeki devrimci duyarlılıklarıyla ve 28 Temmuz Pazar günü yaptığımız anma toplantısında gösterdikleri dayanışma ve dostluk örnekleriyle, şehitlerimizi sahiplenen mesajlarıyla devrimci ilişkilere yakışır bir tavrın gösterilmesidir. "Şehit düşen arkadaşlarınız arkadaşlarımızdır" diyen sıcak yaklaşımlar gösterildi. Bu geleneğin, devrim şehitlerine yaraşan duyarlılığın devam ettirilmesi dileğimizdir. Burada bir kez daha dostlarımıza teşekkür ediyoruz.

Temmuz şehitleri arasında 1970'li yıllarda devrimci mücadeleye katılanların yanı sıra, 1980 sonrası süreçte devrimci olanlar da vardı. Bir bakıma kuşak farkını ortadan kaldıran yoldaşlarınızın bazı ortak özellikleri olsa gerek. Nedir bunlar?

"DEVİRİMCİ SOLCU Olmak", "DEVİRİMCİ SOL Ruhuna Sahip Olmak" desek, sorunuzu iki cümleyle yanıtlamış oluruz belki. Fakat DEVİRİMCİ SOL geleneğine sahip olmanın bazı özellikleri ayrıca vurgulanmadan, bu ortak ruh anlaşılamaz sanıyoruz.

Biz, Türkiye solunda olumsuz bir geleneği, yani silahlı savaşın içinde olan devrimcilerin 40'lı yaşlarda, ya sağa kayacakları, ya da devrimciliği tümünden bırakacakları beklentisini yerle bir etmeye yemin etmiştik. Mücadele içerisindeki yoldaşlarımızın yanı sıra, 12 Temmuz direnişindeki yoldaşlarımızın tavrı, oligarşinin bu yöndeki beklentilerine bir kez daha yanıt oldu.

Biz oligarşiye hiçbir koşulda teslim olmayan bir anlayışın temsilcileriyiz. İşkencehanelerden silahlı kuşatmalara, faşist pu-

sulara, cezaevlerine vd. birçok alana yayılan direniş ve devrimci iradenin üstünlüğü anlayışımız, 12 Temmuz'la bir kez daha hayat buldu.

1980 öncesi süreçte mücadeleye giren önder ve savaşçı yoldaşlarımızın 15-20 yılda emekleriyle, özverileriyle, bağlılıklarıyla yeşertip büyüttükleri ve genç yoldaşlarımıza aktardıkları devrimci değer ve geleneklerimiz, onları çarpışırken tereddütsüz kılmıştır. Devrim ve sosyalizm uğruna savaşarak ölmesini bilen yoldaşlarımız, yoldaşlık ilişkilerinin bu en güzel, çikarsız, özverili, soylu örneklerini yaratmışlardır. Bir DEVRİMCİ SOL'cu gibi yaşamak, savaşmak, şehit olmak, yoldaşlarımızın en temel ortak paydasıdır. Yine uzun yıllara yayılan değerli çabalarıyla, yoldaşlarımızın hareketimizi sürekli yeniden yaratan-üreten ve aktaran özelliklerini hiçbir zaman unutamayız. Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan gibi yoldaşlarımızın hiçbir özel yaşantısı yoktu, olmadı. 24 saatini DEVRİMCİ SOL'un gelişimi ve devrim davasına adanmış yoldaşlarımız, bu değerli niteliklerini diğer yoldaşlarımızı da aktarma sürecinde, şehit düştüler.

Bizim açıımızdan artık 1970'li ya da 1980'li yıllarda devrimci mücadeleye katılmış olmanın önemi yoktur. Önemli olan DEVRİMCİ SOL ruhuyla, hiçbir özveriden kaçınmadan, canla-başla devrim için savaşma cüretine ve fedakarlığına sahip olmaktır. 12 Temmuz şehitleri böylesi erdemleri olan yoldaşlarımızdı.

Temmuz şehitleri size nasıl bir miras bıraktı? 12 Temmuzun Türkiye devrimci mücadelesindeki yeri ve önemi nedir? Nasıl bir misyon yüklendi Temmuz direnişi?

12 Temmuz şehitleri bize, her şeyden önce dipten gitmeyi öğrettiler. Yani bir devrim hamalı gibi çalıştığı halde, yüksünmeden, böbürlenmeden, sızlanmadan mücadele etmeyi miras bıraktılar. Bir devrimcinin, DEVRİMCİ SOL'cunun zor koşulda sorunlardan şikayet eden biri değil, sorunları çözen, müdahale eden, devrimci inisiyatif ve yaratıcılığı böylesi koşullarda kıymetlendiren, mütevazı ama direngen bir savaşçının iradesini, ruhunu bıraktılar.

Yoldaşlık ilişkilerinde ve kadın-erkek ilişkilerinde bugünümeze, yarınımıza ışık tutan, zenginlik katan, örnekler yaratan güçlükler bıraktılar. Yoldaşlarına karşı yapıcı, ilerletici, sıcak olur-

ken; düşmana ve kendi zaaflarına karşı kaplan kesilmeyi öğrettiler ve devrettiler. Oligarşi onları katletmekle bu değerlerine ve devrimci miraslarına daha fazla sarılmamızı, bunları yeniden ve yeniden üretmek için canla başla çalışma azmimizi ve sınıf kini-mizi artırdı.

12 Temmuz'un devrim tarihimizdeki yeri çok önemlidir.

Birçok sosyalist devletin ve örgütün sağa kayarak, emperyalizme beyaz bayrak açtığı; gericilik dalgasının dünyamızı sardığı, halkları tehdit ettiği; sosyalist dünyada büyük ihanetlerin yaşandığı; Ortadoğu'nun ezilen haklarına karşı pis bir savaşın yürütüldüğü, halkların teslim alınmaya çalışıldığı, köleliğe zorlandığı; Türkiye'de devletin sınıf mücadelesinin yükselmesini bastırmak için kontrgerillayı devreye soktuğu; hareketimiz DEVRİMCİ SOL'un sınıf mücadelesi alanında devletle ciddi bir savaşa tuttuğu dönem ve koşullarda; 12 Temmuz direnişçilerinin "Dünyayı Bir Kez de Türkiye'den Sarsacağız" şiarını, canları pahasına halklarımıza iletmış olmaları; 12 Temmuz direnişçilerini ölümsüzleştiriyor. "Bize Ölüm Yok" sloganı haklı olarak devrimci bir anlam kazanıyor.

Yukarıda saydığımız önemli nitelikleri, 12 Temmuz direnişini Kızıldere ve 14 Haziran'ın DEVRİMCİ SOL tarihindeki özel misyonunu yüklenmeye, yeniden üretmeye zorluyor. Bu da, kendisinden daha önceki dönemde hareketi, daha büyük bir güçle ileri fırlatma, devrimci hareketin moral ve güç kaynağı olma, atılım yaptıрма misyonudur. Çok uzak olmayan bir zamanda, egemen sınıflar, 12 Temmuz'un siyasi zaferini kahrolarak öğreneceklerdir. Bu direnişimiz, potansiyel gücümüzü yıldırma bir yana patlama noktasına getirmiştir. Ve hareket, o büyük patlamaların zeminini, yolunu, unsurlarını 12 Temmuz'dan aldığı güçle, sabırla yaratacak, emperyalizm ve oligarşiyi katliamından ötürü pişman edecektir.

*"Biz ki ustasınız
vatan sevmenin
umut saklımızda ölümsüz bayrak,
kırmızı kırmızı
dalga dalgadır"*

TAHLİYE EDİLEN DEVRİMÇİ SOL TUTSAKLARI ŞEHİT AİLELERİYLE KUCAKLAŞIYOR...

Yakıcı bir Temmuz güneşi. Akatlar yokuşunda kan ter içindeyiz. Bakiye teyzeye geri dönmesini söylüyoruz. "Hayır" diyor, "sizinle durağa kadar geleceğim!.." Israr ediyoruz. "Tamam" diyor, bizlere tekrar sarılıyor. "Seni fazla bekletmeyelim" diyoruz. Yüzümüze bakıyor, gözlerinden bir ateş bulutunun geçtiğini görüyoruz. Beynimize çaktığı sözleri dudaklarının arasından çıkıveriyor?

"Sakin haa, anaları ağlatmayın!"

Dönüp gidiyor. Sırtlarımızdan soğuk terler boşanıyor. O güne kadar duyduğumuz en büyük uyarıydı.

İnancımızla yaşayıp, inancımızı her koşulda yaşatmak bizim en büyük göreviydi. Bunun için, hiçbir zaman tereddüt içinde olmadık ve olmayacaktık da... Ama bu sözler, ufacık da olsa olası bir tereddütün karşısına dikilmiş bir mızraktı. Mesaj beynimize işlemişti.

Söz ana söz; hiçbir zaman şehitlerimizin açtığı yoldan ayrılmayacağız... Onun için yüreğini serin tut. Anaları ağlatmayacağız.

Şehit ailelerini ziyaret etmemiz gerektiği kararlaştırıldığında sevinçlerimiz yüzlerimize vurmuştu. Randevu yerine erkenden geldik. Bir an önce gitmek istiyorduk.

İlk önce Hasan'ın ailesine gidecektik; Bakiye teyze ile Mahmut amcanın yanına. Her ikisini de cezaevi kapılarından, TAYAD'lı ailelerin direnişlerinden tanıyorduk.

12 kişiydik. Öğle sıcağında, kondunun kapısına ulaştığımızda tüm yorgunluk ve sıcak unutulmuştu. Kondu bayram yerine dönmüştü. Yıllardır acılı ve sevinçli günlerimizde yan yana olduğumuz ailenin ve dostların kuşatması altındaydık. Şaşkınlık içerisindeyken Bakiye teyzenin aydınlık yüzü ile doluverdik. Gözleri dolmuştu; hangi birimize sarılacağını şaşırdı. Gözyaşlarına hakim olamadı; ağlıyordu. Sarmaş dolaş odaya doluştuk.

Mahmut amcanın "Bizim çocuklar hoş geldiniz." sözlerinde sevgi, saygı ve direnç vardı. Bize yiğitlik aşılayan hali capcanlı karşımızda duruyordu ve her zaman da duracağına inandık.

Odada sevincinden ne yapacağını şaşırıp, oradan oraya koşuşan, yüzünden gülümseme eksilmeyen, bize bir şeyler ikram etmek için gözümüzün için bakan bir kadın Ferit'in ablası... Ferit'in arkadaşlarını Ferit'i karşılar gibi heyecanla karşılaması sevincimizi büyütüyor.

Odanın her tarafı Hasan ve Ferit'in fotoğraflarıyla donatılmıştı. Yoldaşlarımızın güleç, sıcak yüzleriyle karşılaşmamız bizleri bir kat daha etkilemişti. Sanki, hiç ayrılmamışız gibi onlarla birlikteydik: Metris koridorlarında sloganlarımızı haykırırken, Ölüm Orucunda bedenlerimizle barikat oluştururkenki gibi... Gözlerimiz sürekli duvarlarda...

Hasan ve Ferit'ten konuştuk. Onları bir de ailelerinin ağzından öğrendik. Hasan ve Ferit gibi evlatlarının olmasından gurur duyuyorlardı. Onların gururları bizlerin gururları oldu...

Polislerin yaptıkları, morgdaki gelişmeler, cenazelerin kaldırılışı ve öfkemiz karşısında polislerin çaresiz kalışı, vb. konuşmalarımızın odağını oluşturdu.

Mahmut amca, morgda çekilmiş fotoğrafları getirdi. Cesetler tanınmayacak hale getirilmişti. Yoldaşlarımızın dirisinden korktukları gibi cesetlerinden de korkmuşlardı; yüzleri parçalanmıştı... Öfkemizin kabına sığmadığını, her an patlayacağını hissettik.

"Eğer, oteldeki bombalar patlatılsaydı, bu katliamı yapmaya cesaret edemezlerdi. Onlar bize acımıyorlar, biz de onlara acı-mamalıyız." diyen sesiyle Mahmut amca sitem ediyordu. Bakiye teyzede katıldı...

Hayır!.. İki olay arasında bağlantı kurmak bizleri yanıltır, yanlış şeyler düşünmemize yol açar...

"Elbette, düşman yapabildiği tüm vahşiliği yapacak; insan beyninin alamayacağı ya da düşünemeyeceği zulümlerle karşı karşıya kalacağız. Bu bir gerçek. Eğer düşmanımızı tanıyorsa, bu tür vahşiliklere hazırlıklı olmalıyız. Savaşın gereği bu...

"Ancak, bizleri M-L yapan anlayışımızdan, insanlığa bakışımızdan, dolayısıyla eylem çizgimizden hiçbir zaman sapamayız, çizgimiz dışına düşemeyiz... Yoksa onlardan farkımız kalmaz...

"Hayır, onlara acımıyoruz. Ama, oteldeki masum insanlara zarar gelmesini istemeyiz. Her zaman da masum insanlara zarar gelmemesi için uğraşmalıyız. Evet bizim çizgimiz, 'Acımasız

olmalıyız, ama şefkati elden bırakmadan' olmalıdır..."

Mahmut amca ile Bakiye teyze giderek bizleri doğrulamaya başlamışlardı. Yine de yüreklerindeki sızıya tam yanıt olabildiği mizi söyleyemiyoruz. Zaten, yüreklerindeki öfkenin dinmesini is temedik. Sürekli o öfkenin alevlenmesi gerekli. Yeter ki öfkemiz sınıf öfkesi olsun!..

Ziyaretimizi uzatmak istiyorduk, ama gideceğimiz başka yerler de vardı. Bizi yüreklendiren, öfkemizi bileyen insanları bırakmaya gönlümüz el vermiyordu. Ziyaretimizin simgesi olan 13 karanfili vererek izinlerini istedik. İstemeye istemeye izin verdiler.

Bakiye teyze durağa kadar bizimle gelmek istedi. Ondan ayrılma bize zor gelmesine karşın, şimdilik ayrılmalıydık...

Hoşçakal Bakiye teyze, hoşçakal Mahmut amca!... Eviniz evimizdir: İnanın hepimiz birer Hasan olacağız!..

Bundan sonraki ziyaretlerimizi 14 kişi olarak gerçekleştirdik. Yanımıza Küçükarmutlu'dan bir dost ve Ferit'in ablası da katılmıştı.

Her ziyaretimiz bizlere giderek güç verdiği gibi, aileleri de yüreklendiriyordu. Tüm analar bizleri görünce ağlıyor, katillere lanetler yağdırıyordu.

İbrahim Erdoğan'ın annesi ve babası sürekli olarak ağladı. Hatice ananın bizler üzerinde büyük emekleri vardır. Yıllardır, cezaevi mücadelesinin aileler cephesinde yer almış, onun öpücükleri bizleri yüreklendirmiş, düşmanı canevinden vurmuştu. Onun bu haline üzölmüşük.

İbrahim Erdoğan'ın tüm fotoğraflarını kaldırmıştı. Evin hiçbir yerinde bulamadık. Hatice ana dayanamadığını söylüyordu. Fotoğrafları koymasını istedik.

"Hayır, Hatice ana, kendini koyverme!.. Sen ki bizlere cesaret ve güven verirdin. Mahkemelerimizde gönderdiğin öpücükler yüzlerimizde güller açtırırken, düşmanı şaşırtır, kızdırdı. Far kındasın değil mi? Yine aynı şekilde mahkemeye gideceksin, orada kalan dostlara öpücüğünü gönderip, bizlerin ne dirayetli insanlar olduğumuzu göstereceksin. Anlaştık mı?"

Yüzümüze baktı ve "Tabii ki gideceğim. Sizleri görünce ağladım" dedi. Sevincimiz sonsuzdu.

"İbrahim Erdoğan bizlerin öğretmeni. Öyle bir öğretmen ki,

bizlere kurallı yaşamayı, disiplinli olmayı, kararlılığı, her koşulda direnmeyi öğretti. Onunla çektiğimiz Şekeroğlu halaylarını, ilerde, ülkemizin geleceğinde, milyonlarla birlikte çekeceğiz. Onun için o her zaman bizimle olacak. Onun yaşamı, bizlerin geleneğidir. Bu 13 karanfili yüreğine yerleştirdi Hatice ana. Biliyoruz, onlar orada yeşerip, dal budak salacak!.."

Fintoz, Bilal ve Yücel'in aileleriyle ilk defa tanışıyorlardık. Ancak onlar, büyük bir sevinçle kollarını bizlere açtılar. Üzüntüleri büyüktü, ama çocuklarının niçin öldüklerini biliyorlardı!..

Fintoz'un ablası gibi büyük bir inşanı tanıdığımız için mutluyuz. Son zamanlarda çektikleri acılar karşısında yılmadığını gördük. Cenazeyi almak için Ankara'ya gittiğinde, polislerin çıkardığı zorluklar, eziyetler, cenaze sonrası gözüaltına alınması ve karakoldaki hakaret, küfür ve işkenceler onu çökertmemişti. Mütavazılığının altında, bizlere bağlı, bir şeyler yapmak için didinen bir insan gördük. Hiçbir zaman ağlamadı; Fintoz'un niçin katledildiğini iyi biliyor, ona hayranlığını sürekli tekrarlıyordu. Yücel'in ailesini ve bir dostun annesini ziyaretimizde bizimle birlikte olarak bizleri sevindirmişti. Birbirimize iyice ısındık...

O gün Bilal'in ailesini ziyaretle sön buldu. **Bilal'in** kardeşleri göklere uçmuşlardı. Bizlere Bilal'in cezaevi mücadelesini, kararlılığını, insanlarla olan ilişkisini gururla anlattılar. Anlatımlarını **Bilal'in** fotoğraflarıyla süslediler. Evimiz her zaman açık diyorlardı.

Ayrıca o gün rehberlerimiz güzel bir sürpriz de hazırlamışlardı. Direngenlikte örnek gösterdiğimiz, örnek aldığımız, bizlerin anası, tutuklu ailelerinin simgesi, mücadelenin yaşla değil inançla olacağını tüm insanlığa öğreten Kudi anamızı ziyaret edecektik.

Kendisi yataktaydı. O bizi, biz onu görünce hem şaşırdık, hem de sevincimizden ne yapacağımızı bilemedik. Böyle bir sürpriz beklemiyorduk. Yılların özlemiyle birbirimize sarıldık; ayrılmamacasına...

Bizleri görünce ağlamaya, Kürtçe ağıtlar yakmaya başlamıştı. Ağıtları durmak bilmiyordu. Sürekli, "İkinci Kızıldere" diyerek ağlıyordu... Bir arkadaşımız "keşke yanımızda kasetçalarımız olsaydı" diye hayıflandı... Anamızı durdurmak mümkün değildi.

Artık müdahale etmek gerektiğine inanan bir arkadaşımız:

"Kudi ana, ağıt yakmanı istemiyoruz. Sen ki bizlere hep destek oldun, güç verdin, seni hep öyle bildik... Asıl, daha büyük bir kararlılıkla savaşmalısınız diyerek, bizlere kızman, nasihat vermen gerekir. Senden bunu bekliyorduk..."

Yüzlerimize baktı, "Doğru söylersiniz ama, bir de yüreğime sorun" dedi.

Yüreğinde büyük fırtınalar kopuyordu. Hele ki yatağa bağlı kalması onu iyice üzmüştü; "Ben ayakta olmalıyım, her zamanki gibi koşturmalıyım" diyordu.

Yanında uzun boylu kalamazdık. Gidecek yerlerimiz vardı. İznini alıp, istemeye istemeye, onu öfkesiyle baş başa bıraktık...

Bir gün sonra tekrar buluşarak kaklığıımız yerden ziyaretlerimize başladık. İlk ziyaretimiz Nazmi'nin ailesiydi. Ailesi daha önceleri bizlere karşı soğuk davranıyormuş. Hatta bir arkadaşımızı kovmuş, ama ne olursa olsun, ziyaret edecektik.

Bizleri kabul ettiler. Beklediğimizden de iyi sayılırlardı. Babası, "Nazmi'nin neden öldüğünü biliyorum, ancak yine de kabul edemiyorum. Bu işlerin sonu yok, kendinize yazık ediyorsunuz" diyordu. Uzun uzadıya konuştuk, ikna etmeye çalıştık. Nazmi'nin nasıl bir insan olduğunu, cezaevindeki Nazmi'yi, mücadelesini, ailesinin bilmediği yönleriyle vermeye çalıştık. "Nazmi bizim için, tüm insanlık için örnek olacak. Onun ismi her zaman yaşayacak. Onu katledenleri ise insanlık unutup gidecek."

Nazmi'nin ailesinden ayrıldıktan sonra, dört gözle beklediğimiz İnsanı görmeye gittik: Ferit'in annesi... İki gündür bizi beklediğini biliyorduk.

Bizleri görünce ne yapacağını şaşırdı. Eli ayağı birbirine dolamıştı. Ordan oraya koşuşturuyor, bizleri nereye oturtacağını bilemiyordu. Müdahale ediyorduk; "Nereye olsa otururuz, sen de otur, asıl biz seni görmeye geldik, kendini yorma" diyorduk. Bizi dinlemiyordu. Sonunda oturabildi.

Ferit'i anlattı; "Sonunda anladım, Ferit'in ne için öldüğünü. Keşke daha önce öğrenseydim." Ama geç kalmış sayılmam. Elimden geleni yapacağım" deyişi bizler için büyük gurur kaynağı olmuştu...

Güzel bir dostluk sofrası hazırlandı. "Sofrayı kendi ellerimle

hazırlayacağım" diye tutturmuştu. Engellemeye çalışıyorduk, ama ne mümkün... Yemeği kendi elleriyle pişirmesini kabul et-tik. Yaşlı hali ile birbirinden güzel, özene bezene hazırlanmış yemekler ikram etti bize.

Ev tamamen Ferit, Hasan, Hamdi, Ali Rıza, Birtan'ın fotoğ-raflarıyla donatılmıştı. Şehitlerimizle bir arada, onların yaşamlarını, mücadelelerini konuşuyorduk.

En son ziyaretimiz Kahraman'ın ailesiydi. Annesini daha önceden tanıyorduk. Ancak gözümüze çarpan bir değişiklik vardı. Üzüldük: tümünden siyahlar giyinmişti. Artık böyle giyineceğini söyledi. Daha önceleri birçok dost, düşüncesinden vazgeçirmek için uğraşmış, ancak başarılı olamamıştı. Bizim uğraşımız da sonuçsuz kaldı. Sadece ciddi olarak düşünceğini söyledi ve söz verdi.

ÖZGÜR-DER'den alınanlar içinde de bulunmuştu. Sonuna kadar diğer ailelerle birlikte direnmiş, kazanarak şubeden çıkmıştı.

Tek tek Kahraman'ın şiirlerini okuduk. Şiirlerinde, bizlere inanç aşılıyordu. Ferit'in ablası, "Sanki neler olacağını önceden biliyormuş da, bizlere yol gösteriyor; insanın etkilenmemesi mümkün değil" diyerek duygularımıza ortak oluverdi.

Evet sevgili yoldaş, o güzelim şiirlerin ve mücadelen her zaman yaşayacak, mücadelenin üzerine mücadele, şiirlerinin üzerine şiirlerimizi koyacağız. Bu yapı ancak böyle bitecek. Şiirlerinde dediğin gibi, "Kork oligarşi/Biz geliyoruz"

Ziyaretlerimiz böylece tamamlanmış oluyordu. Öğrendiğimiz tek şey vardı: Başak boyunlarına bıçak keskini bomba ve kurşunlar yağarken dimdik ayakta duran şehitlerimizi yaratan; İbrahim Erdoğan gibi kararlı, Hasan gibi dirençli ve özverili, Niyazi Aydın gibi aydınlık ve örnek, Perihan gibi kahraman, Ferit gibi çalışkan şehitlerimizi bizlere kazandıran; gözlerimizdeki öfkeyi yerleştiren, dünyalar yıkıp dünyalar kurmakta mahir olan ana ve babalar yaratmalıyız.

Böyle aileler olduğu sürece hiçbir zaman "BİZE ÖLÜM YOK"

*Düşmesin bizimle yola
Evinde ağlayanların gözyaşlarını
boynunda ağır bir zincir gibi taşıyanlar,
bıraksın peşimizi kendi yüreğinin kabuğunda yaşayanlar.*

**Kavga Arkadaşları Anlatıyor
NAMLUYA SÜRÜYORSUN İRADENİ
DÜŞMANA ATEŞ ETMEK İÇİN**

"Dava adamı olmak, her türden eyleme hazır olmayı ve girmeyi gerektirir. Sınıf mücadelesinde verilen her görevi yerine getirmek için her şeyini verebilene dava adamı denebilir ancak. Bu açıdan dava adamı, sonu ölüme varacak eylemi düşünmekten çok, bu eylemdeki başarı için ne yapması gerektiğini düşünür.

Görev ve başarı ölümü her zaman arka plana itti. Sonra bunun abartılacak, olağanüstü bir yanını da göremiyoruz. Ülkemiz koşullarında siyasi mücadele yürüten bizim gibi hareketlerin, sonunda ölüm olayı olmayan eylem biçimleri seçme olanağı yok. En sıradan bir eylemde, bir bildiri dağıtmada, yazı yazmada Ölüm olayı ile yüz yüze gelme, bir örgüt militanı için işten bile değildir. Ülkemizde düzene, devlete karşı yürütülen siyasi mücadele çok zor koşullarda yürütülmektedir. Dolayısıyla ölüm riski oldukça yüksektir. Hemen tüm legal yolların tıkalı olduğu, baskı ve açık şiddetin devletin temel ögesi olduğu ülkemizde siyasi mücadele zoru gerekli kılar ki, bu açıdan ölüm, dava adamları

için günlük, her zaman karşılaştıkları bir olaydır. Çok yoldaşımızı en sıradan eylemlerde kaybetmiş olmamızdan bunu daha yakından biliyoruz.

Yılların mücadele deneyiminden süzülüp gelmiş bir dava adamı için, ölüm yakın bir olaydır. Onun, her eylemde onu alt etmeye çalışan rakibidir. Ölüm her an yanıbaşındadır. Yaşamın ölümü içinde taşımasıdır bu. Sürekli, siyasi mücadelenin yüklü görevleri böyle hissetmeyi gerektirir. Bunun adına biz, her zaman, her yerde ölüme hazır yaşamak diyoruz. Ölüm bir yerde eylem arkadaşı. Bunun kabullenmek hiç de zor değil. Bir devrimci için, bir görevi yerine getirirken bir eylemde ölebilmek, ölümlerin en güzeli, en yücesi... Hele de ölüm pahasına karar verilen bir eylemin başarısı için göğüslenecek bir ölüm onurların en büyüğüdür. Ölüm Orucu boyunca tüm yoldaşlarım gibi bu onuru hep taşıdım. Bunun ne kadar yüce bir duygu olduğunu sözcüklere sığdırmakta güçlük çekiyorum.

Namluya sürüyorsun iradeni düşmana ateş etmek için; bedenine ise beynine isyan halinde, ayak diriyor sana. Ölümden yana kullanmışsın iradeni bir kez, barikatlar parçalanmalı. Dönüşü yok bu yolun. Bedenini de ezip geçiyorsun, iraden hep önde. Siyasi onurun, kişiliğin iradene yön veriyor. Ölüme götürüyor seni, tereddüt geçirmiyorsun. Ölüme gönüllü olarak, bir görevi yerine getirmenin iç rahatlığı onca acıya rağmen huzur veriyor sana. Ölüm sıradan/aşmıştır artık. Hatta ölümü bu sıradanlaşma içinde unuttuğun oluyor. Hissetmiyorsun adeta. Ölüme çok yakın, normal yaşamını sürdürüyorsun.

Ölümü bir direniş biçimi olarak, elinde silah olarak hissetmenin, bunun gücünü daha iyi anlamanın ürünü bütün bunlar."

NİYAZI AYDIN

Yoldaşları Niyazi Aydın'ı anlatıyor "Tarih yazıyoruz"

1981 Martı Cihangir'de Cennet Bahçesi'nde son yakalanmalardan sonra kopan ve dağılan ilişkileri derleyip toplayacağımız insanı bekliyorum. Masamın üstünde 'H1' harfi karalanmış bir Hürriyet gazetesi duruyor. Biri omzuma dokunuyor. İrkiliyorum. Takım elbiseli, kravatlı, bana göre yaşlıca bir insan. Şaşıyorum. Gören **tipik** bir İstanbul efendisi demekten kendisini alamaz. İlk andaki sıcak bir tebessüm şaşkınlığımı alıyor. Yürüyoruz. Açıkçası boşlukları nasıl dolduracağımızın, ilişkileri birbirine nasıl bağlayacağımızın sıkıntısını duyuyorum. Seçilmiş, güven veren sözcükler, sıkıntılarım yavaş yavaş dağılıyor. Her sorum rahatça ve ikna edici bir şekilde cevaplanıyor. Sakinliği bana da geçiyor. Yaklaşık 3 saat konuşarak yürüyoruz. Verdiğim tüm bilgileri ve ilişkileri derleyip, toplayıp bana yeniden anlatıyor. Üç saat sonunda yanından ayrıldığımda kopan bütün ilişkilerin yerli yerine oturduğunu anlıyorum. O günlerden sözcük sözcük olmasa da söylediği, "Kaldığımız yerden devam edeceğiz, mücadeleyi geri çekersek yok oluruz." sözlerini hatırlıyorum.

8 Nisan 1981: Aynı yerde oturuyorum. Önümdeki gazetelerden gözümü ayıramıyorum. Dokunsalar ağlayacakmış gibi bir halim var. Selçuk Küçükçiftçi'nin kanlar içinde yerde yatışını bir türlü hazmedemiyorum. Niyazi Ağbiyle birlikte 10 gündür İstanbul'da Selçuk'u arıyorduk. Polis bizden önce buldu. Niye onlardan önce bulamadık sorusuna cevap arıyorum. Yine Niyazi Ağbinin sıcak, dostça eli omuzlarımı kavıyor. Üzüntüsünü hissetmemek mümkün değil. Gülüşü yüzünden eksik ama benden çok daha metin ve sakin. Anlatıyor, anlattıkça rahatlıyorum. Mücadelenin bedelsiz olmadığını, daha nice değerli insanımızı bu mücadelede kaybedeceğimizi anlatıyor. 12 Temmuz'da Niyazi Ağbinin ismini duyunca o geçmiş günden sadece bu sözler aklıma geliyor.

İşkencedeki tavrını, inat, direnç ve inancını hatırlıyorum. 1981 Kasım'ının sonlarında yakalanmıştı. Kış erken bastırmıştı. Gayrettepe'nin buz gibi duvarları insanın içine işliyordu. Niyazi Ağbiyi işkenceli günlerinden birinde, uzun bir soğuk su işkence-

sine tabi tuttular. Tuvalette tazyikli suyla iyice ıslatıp, açık pencerenin önünde bekletiyorlar, yetmezmiş gibi vantilatörü de açıyorlardı. İşkence böyle aralıksız 3 saate yakın sürdü. Her seferinde yarım saat, 45 dakika bekletiyorlardı. Onu bayıltamadılar, yere düşürüp, inadını kıramadılar. Her yere düştüğünde inatla ayağa kalktı. İşkence boyunca belki de 15 kez yere düştü ama her seferinde kendisini zorladı, ayağa kalktı. İşkencecilerin **di-renci karşısındaki suskunlukları ve çaresizlikleri görülmeye** değerdi.

2 Kasım 1982: 2. davanın açılış günü. 12 Eylül Anayasası'nı protesto edeceğiz. Mahkeme öncesi akşam karar geliyor. Kimlik yoklaması öncesi konuşmamıza ve anayasayı protesto eden dilekçemizi okumamıza izin verilmezse mahkemeyi topluca protesto edeceğiz. İddianame sırasında ortalarda olduğum için protesto metnini okuma görevi bana verildi. Yaklaşık 200 tutuklu arkadaşım **okuyacağım metni** tekrar edecek. Niyazi Ağbi önümde oturuyor. Ne zaman kalkıp metni okuyacağıma o karar verecek. Heyecanlıyım. Gözüm ve kulağım Niyazi Ağbide. **Heyetle tartışmaların** büyüdüğü bir sırada bana dönüşünü görüyorum ve sesini alıyorum: "Hadi başlat!" Hep birlikte ayaktaız ve salondaki yaklaşık 200 kişi Niyazi Ağbinin elyazısıyla yazılı elimdeki metni hep bir ağızdan tekrarlıyoruz. "Biz devrimciler, yurt-severler, demokratlar, faşizme karşı mücadele edenler olarak halkımıza baskı ve şiddet uygulayan, Türkiye halklarına açlık, yoksulluk, sefalet getiren bu anayasayı protesto ediyoruz."

Yıl 1984 Haziran: Ölüm Orucu sürüyor. Ölüm sınırına yaklaşıldığı günler örgüt içi yazışmalar ve değerlendirmeler de hızından bir şey kaybetmiş değil. Yanlışlarım ve eksikliklerim üzerine Niyazi ağbiyle yazışıyoruz. Yazdıklarını okuyunca Niyazi **Ağbiyi** iyi tanımadığımı anlıyorum. Örgütçülüğünü biliyorum. En zor anlarda örgütü için her şeyini ortaya koyan, gecesini gündüzüne katan fedakarlıklarını biliyorum. Konuşmalarındaki ikna gücünü, kendisindeki özgüveni çevresine paylaştırışını, direncini, işkenceciler kendisinden ev istediğinde "Topkapı surlarında ya-tıyorum." cevabını verdiğini biliyorum. Şimdi diğer bir yanına ta-nık oluyorum. Yazdıklarındaki güce, derinliğe, yol göstericiliğe, yönlendiriciliğe. Bir **seferinde** "tarih yazıyoruz" diyordu. "12 **Mart** Mahirlerle, Denizlerle, İbolarla anıldı. 12 Eylül Ölüm Oruçlarıyla

anılacak. Ölüm Orucu bizi geleceğe taşıyacak." diye yazıyordu. Niyazi Ağbi geleceğimize yön verenlerimizdendi. Yazılarının her paragrafında anılacak şeyler vardı.

"Düşmanla uzlaşma yok"

1985 yıllarındaydı. Tek tip elbise direnişlerinin devam ettiği günler. Duruşmaya giren avukatlardan, Niyazi Aydın'ın tahliye edildiğini öğreniyoruz. Ve hemen ailesine haber vererek elbise tedarikine gidiyoruz. Ancak gerek ablası, gerek bizler uzun bir süre göremediğimiz için uygun bir bedende karar verdik. Şube-ye götürmeler ve sonra tahliye.

Onu daha önceden de kısaca tanırdık. Sevimli, sakın, inatçı görünümünün yanında her yaştan insanın saygı ve sevgisini kazanan kişiliği yatardı. Hareketiyle öylesine bütünleşmişti ki, çok kısa bir sürede ailesini bile göremeden sorumluluklarını yerine getirmeye devam etti.

Onu sakın, sessiz görünümünde, neşeli sohbetlerinde tanı- mıştım. Çok doğal, çok içtendi. Bir ara cezaevi boşaltılırken ha- valandırmada onu yeniden görmek, gülüşünü ve el sallamasını görmek nasıl da gururlandırmıştı.

Evet onu örgütsel ilişkileri içinde çok yakından tanıyan arka- daşları "düşmanla uzlaşma yok" cümlesinde Niyazi'yi sembol- leştiriyorlar.

Polis Niyazi'yi örgütlü mücadeleye katıldığı andan itibaren aramaya başladı. O da yıllardır adresi bilinmeyen DEVRİMCİ SOLcu olmaya devam etti.

İfade vermeyen, asla teslim olmayacak Niyazi gibi bir DEV- RİMCİ SOL'cunun bilinen yaşamından örneklerdi bunlar.

Gözüm derdi, sohbetlerinde. İçtenliği, sevecenliği ifade ettiği bu kelimedede haksızlık ve tembelliğe karşı tahammülsüzlüğünü bu sevimlilikte hemen hallederdi.

Sırf sevgi doluydu. Dürüsttü, sıcaktı. Çatışma esnasında evin çevresindeki bir kadının 'Ne istiyorsunuz bu gençlerden?' feryadıyla kaçış zamanı kazandığını, o anneyi unutmadığını za- man zaman anlatırdı. Soğukkanlıydı. Serinkanlıydı. Sabır ve sevgi insanıydı.

'Gençliği tanıdıkça zaptetmek zor' derdi. Azimli, coşkulu ve inançlı buluyordu. Beşiktaş infazında Perihan'ın fedakarlığından

bahsederdi. Yoldaşlarını polis karakoluna düşürmemek için nasıl çatıştığını anlatırdı. Kadın savaşçılarımızla gurur duyardı.

"O bir devrim emekçisi, devrim önderiydi"

Tahliye olalı bir ay kadar olmuştu. Görüştüğüm yoldaş Merter civarında bir sokak randevusu verdi. Buluşacağım yoldaşla birbirimizi tanıdığımızı söyleyerek başka bir açıklama yapmadan ayrıldık. Sokağa girdiğimde hafifçe sekerek bana doğru yaklaşanı hemen tanıdım: Niyazi Aydın. İçimde müthiş bir heyecan ve sevinç hissettim. Kucaklaştık: İki hemşerinin yıllar sonraki karşılaşması havasını vererek konuşmaya başladık. Böylece ilk buluşmamızda ve ilk andan itibaren illegale ve gizlilik eğitimi de başlatmış oldu. Konuşarak yürümeye başladık. Siyasi terimler kullanmadan cezaevinden bahsediyordu. Birlikte kısa da olsa kalmışlığımız vardı. O günleri yadettik. Gelişmeleri konuştuk. Hafifçe sekerek yürüyordu. Yorulduğunu söyledi. Bir fabrikanın kenarındaki taşlara oturduk. Bacağından yaralıydı. Kurşun girip çıkmıştı. Bir evde kurulan karakola düşüyor. Ama polisler onun üzerine çullanamadan o kapıdan fırlıyor. Bahçede biriyle boğuşuyor. Kaçarken de açılan ateşle bacağından yaralanıyor: Ciddi bir tedavi görmeden kendi kendine pansuman yaparak sokaklara yeniden çıkıyor. "Niye dinlenmedin, tedavi olmadın" dediğimde, "Zorunluydum, mücadele sürüyor, oturamazdım, bana da ihtiyaç var." demişti. O gün üç-dört saat dolaştık. Kah oturarak, kah yürüyerek neredeyse İstanbul'u dolaştık. Süreci anlattı. Başından geçenleri anlattı. Bir yandan da polis takibi konusundaki deney ve tecrübelerini anlatarak eğitmeye başladı. Evet Niyazi Ağbiyle '86 Kasım'ında başlayan ve 12 Temmuz gününe kadar hemen her gün süren birlikteliğimiz böyle başladı. Onun büyüklüğünü, önder kişiliğini, özellikle mütevazılığını, soğukkanlılığını, cesaretini, hoşgörülülüğünü ve genişliğini, yoldaş sevgisini anlatacak o kadar çok güzel, anlamlı anılar var ki, onun yaşamının her anı öğretici-eğiticidir. Hareketimize her yönüyle örnek olmuş ve önderlik yapmış bir insandı. O zor günlerin adamıydı. Onu birkaç anıyla anlatmak çok güç.

Tahliye olduktan sonra polis peşini bırakmıyor. O polisi atlatarak yoldaşlarıyla buluşuyor. Bir süre bir evde dışarı çıkmadan kalıyor. Bu dönemde ilişkiler oldukça daralmış, silah, para ve

özellikle insan sıkıntısı çekiliyor. Niyazi Ağbi ağır bir görev ve sorumlulukla karşı karşıyaydı. Kadro ve kitle örgütlenmesinin geliştirilmesi ve mücadelenin yükseltilmesi gerekiyordu. Bu amaçla legal ve illegal mücadele ve örgüt biçimlerinin bütünleştirilmesi gerekiyordu. O sürekli "Bir Devrimci Solcu, 'Ben var-sam mücadele devam ediyor' şiarıyla hareket edendir." derdi, Keza "Kolayı herkes başarır, sorun zoru başarmaktır." derdi. Nitekim de o zorun adayıydı.

Onunla ilk buluştuğumuz günler ve aylarda '86-87'de ev, bü-ro, para, telefon gibi sorunlarımız çok büyüktü. Özellikle iletişim sorunlarımızdan dolayı randevularımız sürekli sokaklarda gerçekleşmekteydi. Kontak telefonlar bile çok sınırlıydı. Tüm ilişkiler sokaklarda sürerdi. Onunla günde 8-10 saat dolaştığımız günleri de hatırlarım. Hiç unutmam '87 Şubat'ıydı, bir operasyon yemiştik ve sürüyordu. Yakalananlar vardı. Ayrıca takip ve, şai-beli durumlar vardı. Hareket kabiliyetimiz zayıflamıştı. O günlerde yoğun bir kar yağışı vardı. Trafik, yaşam felçti. Otobüs, taksit işlemiyordu. Bizim de ne arabamız, ne de paramız vardı. Dizimize, yer yer belimize gelen karla boğuşarak İstanbul sokaklarında dolaşıyor, ilişkiler ve randevulara ulaşmaya çalışıyorduk. Çünkü birçoğuyla telefon bağlantısı olmadığından randevulardaki bir aksama ilişkilerin uzun süre kopmasına yol açacaktı. O karda ve çamurda yürümek çok zordu. Ayaklarımız su içinde, üstümüz başımız sıırılsıklamdı. Donuyorduk. Niyazi Ağbiyle de çok alternatifli olarak günde üç-dört kez buluşuyorduk. Bunca soğuğa ve güçlüğüne rağmen hiç etkilenmemiş görüntüsü ve rahatlığı beni de etkiliyordu. Ama yoğun kar yürümemizi de engeliyordu. Randevuları da kaçırmamak, ortada kalan insanlara ulaşmak, uyarılması gereken yerleri uyarmak gerekiyordu. Çünkü operasyon genişlememeliydi. O gün sanırım Niyazi Ağbiyle üçüncü ve dördüncü buluşmamızda. Bir hayli ıslanmıştık. Benim dişlerim soğuktan birbirine vuruyordu. Bu karda kıyamette işleri nasıl halledeceğiz diye düşünürken Niyazi Ağbi beni bir ayakka-bıcıya soktu. Dizlerimize kadar gelen iki çizme aldı. Ve "Sorun varsa çözümünü de vardır." dedi. O hafta çizmelerle İstanbul sokaklarını arşınlayarak işleri rayına koyduk. Yine o hafta Niyazi Ağbi bir polis takibine giriyor. Polis takibinde olan birisinden bir paket alıyor. Polis bu paketten hareket ederek Niyazi Ağbiyi de-

netime alıyor. Niyazi Ağbi zorlukla bu takibi atlatıyor. Niyazi Ağbi polis takibi atlatma konusunda hareketin en yetkin kişisi diyebilirim. Sürekli polisin geliştirdiği yeni teknikleri, yöntemleri izler, öğrenir, bizleri de bu konuda öğrenmeye zorlar, uyarırdı. Defalarca takibe girmiş ve atlatmıştır. Ya da önceden görmüş, sezmüş, önlemini almıştır. Beni ve birçok yoldaşı o yetiştirmiştir. Yoldaşlarına değer verirdi, öyle ki bunu bazen ifrat noktasına vardırdı birçok işi kendisi yapardı. Geceyarılarına kadar onunla malzeme, doküman vb. şeyleri taşıdığımızı bilirim. Geceyarısından önce de evine gitmezdi, sürekli sokaklardaydı. Ö bir militan yönetici, militan bir önderdi. Polisin arama ve kontrollerinde soğukkanlılığını hiç yitirmezdi. Müthiş rahat ve sakindi. Yine bir gün geç vakitte polis aramasına girmiştik. Polis geldi, kimlik vs. sordu, (arabanın arkasında da malzeme vs. vardı,) arabadan inmemizi söylediler indik. Niyazi Ağbiye "Arka bagajı aç" dediler. Niyazi Ağbi arabanın bagajının anahtarını alırken bu arada polis nereden geliyorsunuz, nereye gidiyorsunuz dedi. Niyazi Ağbi bir işyeri adresi ve ev adresi söyledi. Polis işyerinin bulunduğu sokağı biliyormuş ki, o sokakta bulunan bir-iki işyerini sordu. O gayet rahat cevap verdi ve polisin daha fazla soru sormasına fırsat vermeden "Malatyalı mısın?" diye lafa girdi. Polis "Evet" diye yanıt verince hemşeri sayılırız deyip sigara uzattı. Niyazi Ağbi "İşimiz bittiyse gidelim hemşerim bizim hanımlardan dayak yemeyelim" dedi. Polisler gülererek "Tamam, iyi akşamlar" dedi. Onun soğukkanlılığı sayesinde durumu kurtarmıştık. Çünkü Niyazi Ağbinin belirttiğine göre az ilerimizde DEVRİMCİ SOL timinden siviller de vardı ve bizi tanıyabilirlerdi.

Niyazi Ağbi bu tür arama kontrollerde işyeri ve ev adreslerini "gerçek verirdi" (verirdik). Tabii bildiği semtlerden ayrıntılı adresler verirdi. Nitekim polisin sorularına yanıtlar verirken, diğer taraftan ustalıkla polisin dikkatini başka yöne çekmişti. Ve o sohbet ortamında çevrede bekleyen sivillerin de dikkatini çekemiştik.

Niyazi Ağbi son derece mütevazıydı. Oturuşundan kalkışına, yiyeşinden içişine, giyiminden kuşamına kadar o mütevazılığı görmek mümkündü. Öyle ki çoğu kez akşamdan hazırladığı ekmek sandviçlerle öğlen yemeğini yerdı ve bunu bizimle de paylaşırdı.

Niyazi Ağbiyle hemen her gün birlikte olurduk. 12 Temmuz günü de birlikteydik. Sabah İbrahim Erdoğan yoldaşla bir yere gidip geldik. Balmumcu'daki eve geldiğimizde Niyazi Ağbi Yücel'le (Yücel Şimşek) oturmuş sohbet ediyordu. Ben de sohbet ettim. İbo'ya ve bana takılıyordu. Siz yaşlandınız diye takılıyordu. Her günkü gibi neşeliydi. Sohbet ettikten sonra ben ayrıldım. Öğleden sonra büroda buluştuk. Ömer de oturuyordu. Hep birlikte yemek yedik. Ömer'e biraz takıldık. Niyazi Ağbi genelde herkese biraz takılırdı. Bürodan ayrıldıktan sonra saat 16.30 suları telefon ederek büroyu aradı. Bana takıldı akşama çıkköfte yiyor muyuz diye. İki saat kadar sonra ben de bürodan ayrıldım. Akşama buluşamadık... O gece o büyük insanla birlikte on yoldaşımın şehit olduğunu öğrenecektim. O abimdi, önderimdi. Unutulmayacak, sürekli yaşatılacak, her yönüyle örnek alınacak, "yeni insan" dendiğinde ilk akla gelebileceklerden biridir o. Mümkün olsa paylaştığımız her günü her anı yazabilsem. Her biri öğretici, eğitici, keyif, haz ve heyecan vericiydi. O bir devrim emekçisi, devrim önderiydi. Her türlü zor koşullara karşın "Ben varsam mücadele devam ediyor." diyen, yaşayan, yaşatan ve öğretendi...

İBRAHİM ERDOĞAN

"O DEVRİMCİ SOL'cuların ağabeyiydi"

Aldığı her, türlü görevi ve sorumluluğu büyük bir ciddiyetle yerine getiren bir yoldaşımızı sorsak, akla gelen ilk isimlerden biridir İbrahim...

İstanbul mahalli örgütlülüğünün ve Devrimci İşçi Hareketinin yaratıcılarından. 12 Eylül'de işkenceciler eşine ve çocuğuna her türlü işkenceyi yaparken, devrimci inancı ve onuru hiç sarsılmamıştı.

Bir önderde olması gereken ilkeli yaşam, İbrahim yoldaşta tam içselleşmişti. İnsanlarla ve özellikle emekçi kesimlerle kolayca diyalog kurabilen özelliğinin yanı sıra, düşmana karşı inatçı ve uzlaşmaz tutumu da mücadeleye çok şey kazandırmıştır. O DEVRİMCİ SOL'cuların "Ağabeyi"ydi. Örnek devrimci yaşamı ile hep İbrahim ağabeyleri olarak yaşayacak ve yaşatılacaktır.

En zor koşullarda dahi eğitici, öğretici, güç vericiydi.

Cunta dönemindeki operasyonlar için, İbrahim Ağabey

"Evet, büyük darbeler yedik, kadro kaybımız küçümsenmeyecek boyutta. Ama biz varız, kayıplarımızın yerini doldurma cüretimiz olursa başarılı olmamız için hiçbir neden yok" dediğinde 12 Eylül'ün hemen sonralarıydı. '81 Nisan'ında Gayrettepe'de karşılaşmıştık. İşkence tezgahından sonra, moral bozukluğumu anlayarak her zamanki sevecen ve ciddi halini takınarak, "Karamsar olma, adamlar tabii ki üzerimize ciddi ciddi gelecekler. Operasyon yiyoruz, ama mücadeleyi gücümüz yettiğince devam ettiriyoruz. Bu onları rahatsız ediyor, saldırganlaştırıyor. Ancak yılmamalıyız. Belki de bizden sonra da operasyona devam edecekler, ama operasyondan kurtulan her arkadaşımız sürecin gereklerini yerine getirmede, bizlerin yerini doldurmada cüretkar olabilirse, kazanan mutlaka biz olacağız. Ayrıca artık bunları düşünme, burada üzerimize düşen görev, en önemli görev düşmana sır vermemektir. Savaşın her cephesinde biz üzerimize düşen görevleri yapabilirsek, dışarıda kalan arkadaşlarımız da, kendi üzerlerine düşen görevleri yerine getirirler." dedi. Ve işkencehanedeki bu sohbet direncimizi artırdı.

Sözünü sakınmazlığı, direngenliği ve inatçılığı ile tanınırdı. Yüksek sesle konuşan, ağız dolusu-kahkaha atan, kinlendiğinde ise ortalığı çın çın inleten biriydi. Her şeye rağmen moral güçlülük konusunda ondan az şey öğrenmedik. Onun disiplinini, irade gücünü bilenler buna şaşılmadılar. Kıtlama şekeri yoksa üzümüyle çay tiryakiliği cezaevlerinde bilinirdi. Sigara düşmanıydı. Ama aynı zamanda koşulların farklılığında, yoldaşlarının sigarasını düşünen ince biriydi. Açık yürekli olmasıyla, ne düşündüğünü hemen dolaysız olarak belirtmesiyle tanındık.

Subaylarla tünel sonralarında tartışırdı hep. Onlara en son "Eğer firar etmekte haklı olduğumuzu kabul ediyorsanız, ki biraz önce kabul ettiniz, haklı olanı engellemeye kalkmak görev değil suçtur. O nedenle firarları engelleme hakkına da sahip değilsiniz. Engellemeye kalkıştığınızda haklılığımızı reddetmiş olacaksınız. Onu reddetmediğinize göre engellemeye kalkışmayın. Halk nezdinde suç işlemiş olursunuz" dedi. Bu mantık karşısında subaylar şaşkına dönerken yetkilileri "İyi mi bu tartışmayı keselim, yoksa tartışma devam ederse, İbrahim bizi cezaevindeki tüm tutsakların güvenliklerini alıp firar etmelerini sağlamakla yükümlü olacağımız noktasında ikna edecek" diyerek tartışmayı

bitirdi.

İbrahim yoldaş cezaevindeki komün yaşamımızı, gelecek sosyalist toplumun nüvesi olarak görür, komün malarına da bu anlayışla kıskançlıkla sahip çıkardı. Komüncü de olduğundan komün eşyalarının kullanımında hepimize kök söktürdü.

Firari yoldaşlarla son anda oturmuş sohbet ederken bile "Bunlar şu konu ile ilgili, gerek görürsen şöyle halledersin" gibi şeyler söylüyordu, "Yahu ağabey giderken bile senden kurtulamayacağız anlaşıldı. Allah bilir dışarıda da millete çektireceksin;" diye takıldım. İbrahim yoldaşın çok sevdiği diğer yoldaşımız ise "Hele öyle bir şey yapsın, dağda onu yalnız bırakırız, aylarla uğraşıp durur," dedi. Ben son kez kızdırmak içinse "Son vasiyetimizdir, belki bir daha görüşemeyiz, bunu dağda bir ağaca bağlayın; her tarafını bal ile sıvayın, ayların bol olduğu yer olsun ama..." deyince meşhur kahkahasını atarak üzerimize atladı. Diğer yoldaşı gülmekten nefes nefese kalınca başka bir yoldaşımız da "Ağabey sen rahat durmuyorsun, kusura bakma seni mecburen bağlayacağız" diyerek iyice kızıştırdı. İbrahim Ağabey "Şu adamlara bakın yahu, bugün bile benimle uğraşıyorlar." Diye söylendiğinde bizler kahkahaları koyverdik.

İbrahim yoldaş yine düzenliliğini, disiplinini konuştu. Ve en son anına kadar o sıcaklığı ve içtenliğiyle neyin nereye konacağını, şunun ne olacağını, bunun kime verileceğini vb. **şeyler** üzerinde son işlerini de tamamladı. Canlı, neşeli ve dinamik olarak ayrılmıştı cezaevinden. En son anında da neler yaptığı, neler düşündüğünü tahmin etmek zor olmadı...

HASAN ELİUYGUN

' Coşkun, sabırsız, çalışkan ve üretken...'

"Bir daha böyle olmayacak anne. Bir dahaki seferde çatışarak şehit düşeceğim. DEVRİMCİ SOL'cular teslim olmazlar; çatışarak harekete ve size layık olacağım."

Hasan 1988 yılındaki ikinci yakalınısında bunları söylüyordu. İşkencede, direniş türküllerinde işkencecileri dize getirirken, tutsaklık koşullarında kendini aşma, yenileme ve halklara bağlılığını bir kez daha haykırmış oluyordu. Hasan'ın hızlı konuşan, aldığı işi kısa sürede sonuçlandırmayı seven, coşkun, sabırsız bir kişiliği vardı. Bıktırıcı, uzun sohbetleri sevmezdi. Tutsaklığın

en zor gelen yanı, dışarıda yarım kalan işleriydi. İlk andaki sessiz ve sakin görünümü yanıltır, gözlerinin parıltısıysa inancı yakalatırdı. Anlık siyasi inisiyatifini kullanmaktan kesinlikle kaçınmazdı.

Yeteneklerini, becerisini sunmayı severdi. Annesini, babasını, ailesini devrimci mücadelenin sıcaklığındaki bağlarla kucaklamıştı. Ailesi de onu. İlişkilerinin sıcaklığı devrimci bir evlat olma noktasındaydı. Tutsaklığı sırasında, bir gün itirafçının tebessümüne karşılık bu ihanet maskarasını gardiyanların arasından kurtularak dövmüş ve hücreye atılmıştı.

Hedef olmasına rağmen, tereddüt taşımadan sıradan bir insanın rahatlığıyla son görevini sürdürürken şehit düştü. Ferit'le yakaladıktan dostluk, halk düşmanlarına karşı verdikleri mücadelede de aynı onuru paylaşmalarını getirdi.

Mücadeleyi ve halka bağlılığı bir ilişkinin önünde tutardı. Çalışkan ve üretkendi. Dava adamı olma, görev adamı olma yanını hiçbir dönem unutmadı.

Yeğenlerini severdi. Ve onların kendi kişiliğindeki gelişimini de unutmadan devrimcileri sevmesini, tanımasını sağladı.

CAVİT ÖZKAYA

"Doğallığın ve özverinin insanı"

Tartışmayı seven, haklılığında da bir o kadar inatçı olan Cavit, bir seferinde tartışmaların kızıştığı anda bir sandalyenin üstüne çıkmış, son sözlerini ısrarla söylediğinde, rastlayanlarda tatlı bir tebessüm ve şen kahkahalar bırakmıştı.

Tartışmaları koşuşlardan havalandırmalara taşırdı. Şakacı ve espri yanı gelişmiş arkadaşlarımızdan biriydi. Ve anlamlı "tezgahları" çok meşhurdu.

Bu doğal, insancıl yanlarında mücadeleyi özümsemiş, her türlü yeteneğini sunmaya hazır ve özveriden kaçınmayan bir Cavit çıkardı karşımıza.

Tutsaklıktan sıcak mücadeleye geçmek için duvarların ötesinde olduğunda yoldaşlarına "Ben çıkıyorum, en kısa sürede sizleri de dışarı alacağız" diyor ve gün geliyor cezaevi önünden geçerken çaldığı kornalarla, sözünü tutmak için uğraştığını hatırlatıyordu. Bu çabalar sonucuna yaklaşıırken, bizim Cavit "Bazılarından özgürlüğe ayakbastı parası alacağım, vermeyenlere

bir tekme vurup geri yollayacağım" diyerek coşkusunu paylaşacağı günleri bekliyordu.

"Bizler dar ve karanlık sokakların adamlarıyız. Gün gelecek tüm tutsak yoldaşlarımızla hasret giderip nostalji yapacağız" diyordu. Özgürlük eylemi engellendiğinde, dili tutulacak kadar öfkelenmişti. Ama dili yeniden özgürlük eylemlerini yaratacak girişimlere olan umuduyla açıldı.

Okul yıllarında sivil faşist örgütlülüğün tehlikeli boyutunu iyi bildiğinden, göz açtırmamak gerektiğini de biliyordu. O mevzileri savunan kararlı bir militan, işgalleri kırmayı örgütleyen bir yöneticiyi faşist teröre karşı.

Ölüm Orucu eyleminde de ikinci grupta yer alarak, direnişçi kimliğini cuntanın zindancılarına da gösterdi. Kadınlarımızın devrimci mücadeledeki yerine önem verir, ısrarcı ve zorlayıcı olunması gerektiğini vurgulardı.

İnsanlarla çok sıcak bağları çabucak kurar ve sorunlarını, özel yaşamlarını açtıkları nadir insanlardan biri olmayı hemen başarırdı.

Cavit mücadelemizin yeniden atılımında da onurlu yerini korumuş ve yeni insanların yetişmesinde rol oynamıştır.

İBRAHİM İLÇİ

"Sessiz, sakın bir görünüm altında bir devrim ustası"

Cezaevinde tanımladığımız yönetici konumdaki insanlardan farklıydı. Önlere, kitlenin tanıdığı, bildiği biri değildi. Sessiz ve mahcup görünümü altında işlerle, cezaevi programıyla ilgisi yokmuş gibi gözükse de DEVRİMCİ SOL tutsakları yönetici etkisini hissederlerdi.

Cezaeviyle ilişkilerini belli bir noktada dondurmuş gözükürdü. İbrahim İlçi sorulduğunda veya arandığında elinde bir kitapla, değişmez görünümüyle bulurdunuz onu.

Onun tarafından çizilmemiş, işaretlenmemiş bir kitap bula-mazdınız. Özellikle de ısrarla işçi sınıfı üzerine olanları tercih ederdi. Mücadelesi ve örgütlenmesi üzerine.

12 Temmuz'da katledildiğinde, sorumluluğunun Devrimci İşçi Hareketi olduğunu öğrendiğimizde şaşırmadık. Aksine alana çok vakıf bir eleman yerini bulmuş dedik.

Cezaevinde ne idare ne de DEVRİMCİ SOL tutsaklarının dı-

şındaki gruplardan insanlar pek tanımazdı onu. Yani o cezaevinde de iyi bir illegaldi. Cezaevi mücadelesinin gerektirdiği hiçbir sorumluluktan kaçınmadan, enerjisini dışarıya hazırlanmaya harcıyordu.

Cezaevindeki son aylarına yönelik ilginç bir anıyı da aktarmak isteriz sizlere. Yalnız son ayları derken hüküm giymiş birinin geri kalan günleri olarak değerlendirerseniz daha iyi anlarsınız.

Son altı yedi ayın içinde Cevriye'nin özel bir yeri oldu. Cevriye onun güvercininin adydı.

Merdiven başına bırakıldığında, birbirinin tıpatıp aynı 8 hücreden hiç şaşımaksızın İbrahim'in hücrelerini ayırt edip oraya giden bir kuştı.

Çevresindeki her şeye karşı korkunç duyarlıydı İbrahim İlçi. Duyarlılığı hücredeki bir çiçeğe de, bir güvercine de uzanabilecek büyüklükteydi.

Mütevazı, sessiz bir görünüm ve kararlı, coşkulu bir insan. İşte İbrahim İlçi.

NAZMİ TÜRKCAN

"Dev-Genç ruhu ve coşkusuyla yaşadı"

Dev-Genç'li olmanın onurunu yaşadı her zaman. Her fırsatta vurguladı. Gözbebeklerindeki parıltı, yüzünden eksilmeyen gülümsemesi aklımızda. Tutsak kaldığı sürece anaların, babaların, eş ve kardeşlerin yanında ailesinin omuz omuza olamamasından duyduğu sıkıntıyı taşırdı... Görüş günlerinde İbrahim Erdoğan'a annesini getirir, yoldaşının ikna becerisini ailesine taşımak isterdi. Kıpır kıpırdı. Mücadelenin sınırsızlığını taşıdı her zaman. Yeri geldiğinde işkence tezgahlarında, yeri geldiğinde tutsaklıkta, yeri geldiğinde yeraltı mücadelesinde ve Dev-Genç'in gelecekselliğini sürdürmedeki rolünü yine DEV-GENÇ'in 20. Kuruluş Yıldönümü kutlamalarında onur defterinde şöyle ifade ediyordu.

'DEV-GENÇ, Beyazıt Meydanı'nda yatan bir ölü idi, Şişli Meydanı'nda üç kız oldu.

Kızıldere'de Mahir'di, Cihan idi, Kerim oldu, Vedat oldu, Kenan oldu,

Meydanlarda Halil İbrahim idi, Yüksel idi, Selçuk oldu, Hüseyin oldu.

İşkencede Ahmet idi, Hayrettin idi, Ölüm Orucu'nda Haydar oldu, Hasan oldu, Apo oldu.

İlhan idi, Osman idi, Öztürk oldu, Salih oldu, Ali oldu.

Onlar idi, yüzler oldu, binler oldu...

Akhisar'dan, Ödemiş'ten, Söke'den, Aybastı'dan, Çukurova'dan.

Çorum'dan, Maraş'tan, Çağlayan'dan, Kağıthane'den, Bak-kalköy'den, Profilo'dan, Tariş'ten, Aksaray'dan, Beyazıt'tan, Yıldız'dan... Aktı, aktı, akıyor...

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde önderleri ve halkıyla kucaklaştı, kavgaya koşuyor.

Selam olsun zulmün, zalimin kâr etmediği yiğit neferlere.

Selam olsun Dev-Genç'e, ve and olsun ki, daima Dev-Genç ruhu ve coşkusuyla yaşayacağıma."

Zaman zaman buluşma yerinde polisin kuşatmasını hissettiğinde, soğukkanlılığını yitirmeyerek gülümseyen Nazmi, onları atlatırken bir köpeğe yakalanmadan kurtuluşunu daha bir espiyle anlatıyordu. Yeri geldiğinde, randevuların titizliği konusundaki bir tartışmada, deneyimini uykusundan kalkarak anlatır yeniden uykuya geçerdi. Cezaevinde tüneldeki bir soyu boşaltma hazırlığında Nazmi, arkadaşının enerjisinin tükendiğini fark ettiğinde "Bir maşrapa su-Bir maşrapa özgürlük" sözleriyle çalışma temposunu yükseltiyordu. Nazmi'nin sıcak insan ilişkilerinin yanında, sanatla ve kültürle olan bağına da görüyor, örneklerini birlikte okuyorduk. Nazmi silaha tutkundu. En son yakalanmasında silahı çok sevdiğini, silahsız dolaşmayacağını haykırıyordu. Ve 12 Temmuz'larda katletmeye gelenlere karşı halkın silahını kullandı. Kavgada Dev-Genç'i yeniden sarıp sarmalıyor şimdi...

ÖMER COŞKUNIRMAK

"Mütevazı bir sıra neferi"

Mimarlar Odası İstanbul Büyükşehir Şubesi üyesi idi. 12 Temmuz 1991'e kadar....Üye ve toplum hizmetinde meslek odası mücadelesinin içinde idi, 12 Temmuz Cuma akşamına kadar... Bağımsızlık, demokrasi sosyalizm mücadelesi perspektifinde mesleki demokratik kitle örgütü olarak görmek istediği, Mimarlar Odası'nın mütevazı bir neferi idi. Olabildiği kadar... Yaşı ömrünün yarısına gelmemişti, meslek yaşantısının başında idi

yaşama hakkı elinden alınana kadar. ***Bush'u öldürmek, TC devletini yıkmak, ABD emperyalizmini çökertmek" için "menfur" emelleri vardı bizlere ileildiği kadar... Ve o günlerde hiç kimse dilediği şekilde kınayamadı bu katliamı kamuoyu nezdinde bile bildiğimiz kadar.**

Asırlık **gazeteler bile duvar olmuştu bu katliam karşısında ve** odamız yayın organları da sessizliği yeğlemişti durumun **vahameti** savuşturulana kadar... Ömer Coşkunırmaklı bu **üyenin** ad». Mimar, devrimci, nüktedan, iyiliksever. Falçatayı kırtasiyeci vitrininde gördüğü andan itibaren usta bir maketçi, demir açılımını paftada gördüğünden **beri usta bir betonarme teknisyeni, halk kültürünün yozlaşmaya kaçmadan usta bir aktarıcısı, meşveret ortamlarının tartışmasız en aranan zatı, dostlarının sevgi ile, muarızlarının saygı ile andıkları eşine ender rastlanan renkli bir kişiliği yok edildiği güne kadar...**

Mesleğe ve uzmanlaşmaya **verdiği önemle, "endüstrileşmiş** yapım teknikleri" üzerine lisansüstü eğitimini bitirdi. Mesleki ömrünün baharında yenilik ve ilerlemeye açık, dürüst, tutarlı, hoşgörülü, **sevecen, mütevazı ve** sıralama ile bitmeyecek bütün iyi sıfatları **yanında götürdü. Ardında bıraktı bizleri... Sıra bize gelene kadar...**

Anıt dikmedik arkandan, **çan da çatmıyoruz. Şatafatsız bir** merasim ve senin yokluğun yüreklerimizde... Mesleki demokratik kitle örgütü mücadelesinde biraz daha bilenmiş, belki **şu an görece sessiz, ama aynı inançlara sahip mimarlar olarak** mücadelene sahip çıkıyoruz. **"Bağımsız Türkiye'yi** oluşturana kadar. Haklarıyla, yaşamıyla, **mücadelesi ile örnek** olanlara selam olsun.

Selam olsun sana coşkun **seller** gibi akan, kurak **çaylar** gibi durulan can dostumuz Ömer...

BULUTHAN KANGALGİL

"Devrimin sadık savaşçısı"

1989 yılı, üniversitelerden örgütlü mücadelenin kitleselliğe dönüştüğü bir radikalleşme süreciydi. **Buluthan, öğrenci** gençliğin önderliğini militan yanılla ve yöneticilik vasfıyla bütünleştirirken, gelişigüzel sohbetlere kızar, "Of, gene kafamızı şişirdiniz" der, yararı olmayacak tartışmalara girmezdi. Öğrencilerin, öğre-

tim üyelerinde sevgisini kazanmıştı. O esprili yanıyla herkesin sevdiği oluvermişti. Öğrenci gençliğin güven duyduğu nadir insanlardan biriydi. Görünüşteki sıradan ve durgun hali sizi yanıltır, sıcaklığı hemen çevresini sarardı. O atılgan, atak, cesaret ve soğukkanlılığını her zaman koruyan yanıyla gözaltına alınan arkadaşlara "Nasıl yakalanmayı beceriyorsunuz?" der, yarı si-temle ne olursa olsun son noktaya kadar yakalanmamak için gereken enerjiyi sarfedip sarfetmediğimizi yoklardı. Görevlerini doğallıkla yapıyordu. Bir bakıyorsunuz, kantinde elinde makas, bir şeylerle oyalanıp keserken, on-on beş dakika sonra rektörlüğe DEV-GENÇ pankartı asıyordu...

Kitle güvenliği denince aldığı sorumluluğu en iyi biçimde yerine getiren, ısrarlı, alabildiğine rahat yanıyla da kitlenin birlikte olmaktan zevk duyduğu bir militan oluyordu. Militan yanıyla yöneticiliği bütünleşince çok şeye aday bir Buluthan çıkıyordu. Yiğit, fedakar, sıcak, samimi özellikleri devrimci kişilikle bütünleşince zorlu süreçlerin insanı yaratılmıştı.

Yoldaşlık birbirleri için ölümü göze alabilenler arasında mevcuttur. Korkuyla, ölümlle alay denen bedeli en güzel yanıyla be nimseyen biridir o.

Güven verici kişiliği, onu kitleler arasında en çok aranan bir insan yapmıştı. Sürekli savaşı düşünür çelişkisiz hesapsız sadakatle savaşçı olmayı isterdi. Kendini denetleyen, hata ve zafırlara karşı kendine de hoşgörüsüz olan bir savaşçıdır o. Üstelik çıkardığı dersleri yoldaşları ve çevresindekilerle paylaşmaktan çekinmezdi.

Evet, sevgili Buluthan'ımızı öğrenci gençliğin önderliğinden devrimci hareketin savaşçılığına taşıyan dostluğu, sıcaklığı hep yüreğimizde yaşayacak, yaşatılacaktır.

Merkez kampuste polis işgaline karşı çatışma göze alınarak gidildiğinde, aramada bulunan sopayı soran polise mobilya parçası derken, en son kuşatmada da silahını gazeteye sararak tarrar ve ölümü korkusuzca kucaklar.

ZEYNEP EDA BERK

"Sevecen, mütevazı ve her şeyiyle devrime adanmış bir yürek"

"Devrimci olduğum için mutluyum. Yaşamın, yaşamının an-

cak böyle anlamlı olduğunu gördüm. Mücadele etmeyen insanların yaşamını düşünüyorum. Nasıl mutlu olabiliyorlar, onları motive eden şey nedir? Onları yaşama ne bağlıyor?*

Eda buydu işte. İçtenliğiyle, samimi, mütevazı yanlarıyla. Tüm olanaklarını hiç tereddüt etmeden DEV-GENÇ örgütlenmesine sundu. Olanaklarını, yetenek ve azmini bütünüyle sunarken temizliği, duruluğu, ama doğallığıyla mücadelenin neferi olduğunu görüyorduk. Yoktan yaratmaya çalıştıklarında asla ayrıcalıklılığını hissettirmedi. Gözaltılar düşmanı daha yakından tanınmasını, netleşmesini sağlamış, sınıf öfkesini ve coşkusunu yenilemiştir. Canlı, dinamik ve coşkulu yapısı, mücadelede tereddütsüzlüğü ve cesareti, insan ilişkilerinde sevecen tavırlarıyla çevresinde hep saygı ve sevgi kazandırır.

Yeraltı yaşamında çevreye uyum sağlayabilmek, eriyebilmek, kullanılan sabit yerleri meşrulaştırmak da önemlidir. Eda bu görevini de doğallıkla yapıyor ve apartmanın yöneticisi de olabiliyor.

Duygudaşından ayrı kaldığında, bunu fiziksel yanıyla taşıdığını düşünür "Ayrıken bile yalnız kalmayacak bir ufka vardık" diyerek, kadın-erkek yoldaşlığının bedelini yürüten sevgisinde paylaşırdı. Duygudaşı içeri düştüğünde ilk sorusu "Tavri nasıl?" olmuştu. Duygusal ilişkinin mücadelenin sıcaklığındaki anlamı buydu işte. Mücadelenin güzelliği ve onuruyla sevginin, sevdanın güzelliği eşdeğer olmalı, pürüzler taşımamalıydı ona göre.

Cezaevinden ilk firar haberini duyduğumuzda, Eda gece uykusuz kalmış, okul arkadaşlarımıza firar coşkusunu paylaştıracak sürpriz bir pastayla gelmişti. Pastada "Hoş geldin... Kesilmiş bir kol gibi omuz başımızdaydı boşluğun..." yazıyordu.

Sınırsız olanaklara sahipti. Ama onları Son noktasına kadar devrimcilerle sunmaya da hazırdı. Zekî ve korkusuzdu. Gerekirse herkese kafa tutardı.

İyi yürekli ve mütevazıydı. Herkese yardım ederdi. Kibirli hiç değildi.

Bugün gibi hatırlarız. Okulda Müslüman gençlik kalabalık bir grupla gelip anfile barikat oluşturmuştu. Sayıca azdık. Konuşmaya başladıklarında, Eda ve birkaç arkadaş ellerindeki şemsiyeyi sıralara vurarak protesto edip konuşmayı engelliyorlardı. Şemsiyeleri parçalanmıştı. Ertesi gün gazetelerde bu şemsiye-

ler için "birbirlerini öldürmek için şişler de getirmişlerdi" dediler.

Sınırsız enerjisiyle, öğrendiği her şeyi anında aktaracak sabırsızlığıyla her zaman örnek aldığımız bir dostumuz, kavgaya arkadaşımızdı.

FİNTOZ DİKME

"Ülke ve mücadele özlemiyle yanıp **tutuşan bir insan**"

"Devrimcilik ne demek?"

1978 yıllarında lisede okuduğumuz sıralarda faşizmi tartışırken, bu saf ve içten sorunun sahibi Fintoz'du. Daha sonra değişik soruları soracak ve aldığı yanıtlara göre biçimlenecek, savışçı olarak yaşamını noktalayacaktı.

Demokratik lise mücadelesinde faşist teröre karşı devrimci örgütlenmeler yaratılırken, kısa süreli bir gözaltısı olmuştu. Ailesinin yurtdışında olması nedeniyle yaşamını ülke dışında devam ettirdi. Ülkesinden bir an bile kopmadan ve ülke toprağında gelişen örgütlü mücadelenin bütünselliğine inanarak kendini yetiştirdi.

Temmuz şehitlerinden Fintoz Dikme, yurtdışından sıcak mücadeleye katılan yoldaşlarımızdandı.

Ülkede 12 Eylül'ün yarattığı suskunluğun kırılması ve mücadelenin giderek yükselmeye başlamasıyla birlikte, Fintoz yoldaşın sıcak mücadele alanında yer alma özlem ve isteği bu konuda kesin bir kararlılığa dönüştü. Harekete ülkeye gönderilmesi önerisinde bulundu. Hareket kendisine olumlu cevap vermesine karşın; gönderilmesi, ilgili insanların sorumsuz, davranışları nedeniyle aylarca süruncemede kaldı ve en nihayetinde Fintoz yoldaş kendi kişisel girişimiyle ülkeye döndü. Hemen hareketle ilişkiye geçti ve kısa sürede aktif devrimci faaliyet içerisinde yer aldı.

Onun anısı tüm yurtdışı alanındaki devrimciler için yei gösterici bir ışıktır. Fintoz yoldaşı unutmayacağız.

BİLAL KARAKAYA

"Mütevazılık, saflık, çalışkanlık Bilal'i

en kısa anlatan sözcükler"

Mütevazılık, saflık, çalışkanlık... Sanki Bilal'i tanımlamak içindi bu sözcükler. Çalışmalara hazırlıksız geldiği hiç görülmezdi. Toplu yapılan her işte, işin en fazlasını omuzlama çabasında

olurdu her zaman.

Proleterce yaşayan» **proleterce davranan bir yoldaşımızdı.**

Yoksul bir ailenin çocuğuydu. Tahliye olduğunda iki üç gün sonra bir kahvede çalışmaya başlamıştı. Kendini geliştirmek, durmadan yeni bir şeyler öğrenmek, devrimci mücadeleye daha çok katkıda bulunmak, dışarıda içeriden çıkmış olmanın hakkını vermek... Cezaevi yaşamı boyunca da bunun için uğraştı.

Bilal 12 Temmuz'da yiğitçe direnip **şehit düşerken, yoldaşlarının** yaptığı tanımlama aklıma geldi. Aylarını, günlerini bir mahzende geçirecek kadar dirençli, sabırlı ve inancını her koşulda koruyan sessiz görünümüyle Bilal geldi aklıma.

"1984. Cezaevlerinde devrimcileri "bağımsızlaştırma" politikası izleniyordu. Çanakkale cezaevindeydi. "Bağımsızlar" koşuşu var. Cezaevi idaresi başka cezaevlerinden gelip örgütlü insanların olduğu koşullara gitmek isteyenleri zorla "bağımsızlar" koşuşuna veriyor. Devrimcilerin o koşullarla bağ kurması oldukça zor...

Aylardan Temmuz. DEVRİMCİ SOL tutsakları İstanbul'daki Ölüm Orucunu desteklemek için Çanakkale'de Ölüm Orucu ve süresiz açlık grevine başlıyor. Değişik koşullarda kalan DEVRİMCİ SOL tutsaklarının sayısı 43 diye biliniyor. Açlık grevinin üçüncü günü, idare eyleme katılanları daha rahat işkence yapabilmek için tecrite topluyor.

"Tecritte birden 51 kişi olduğumuzu öğreniyoruz. Biz bu sekiz kişinin nereden geldiğini araştırırken, bizimle bağ kurmalarını engellemek için bağımsız koşuşta tutulan sekiz kişi olduğunu anlıyoruz. Onlar bizlerin açlık grevine başladığını duyduklarında, **tereddüt etmeden** açlık grevine başlıyorlar. Bilal de onların arasındaydı. O sadece yoldaşlarının açlık grevine başladığımızı duymuştu. Bu yeterliydi onun için, eylemin programı ve içeriği konusunda da bilgisi yoktu. "Yoldaşlarım neredeyse ben de **oradayım. Yoldaşlarım ne yapıyorsa ben de yaparım."** ilkesi onun için yeterliydi.

İdare açlık grevini kırmak için tutsaklara işkenceye bağladı. Bağımsız koşuştan gelenlere daha bir öfkeli davranıyorlardı. İşkenceciler "Onlar kötü örnek oldular" diyordu. İsmail diye faşist bir gardiyan vardı. **Sürekli gerilip gerilip Bilal'e yumruk vuruyor,** Bilal'se tüm direnciyle dimdik duruyordu, hiç ses çıkarmıyordu.

İşkenceci gardiyan uzun süre başka bir şeyle uğraşmadı. Ama ne ah dedirtebildi, ne de dimdik duruşunu bozabildi." O inancını her koşulda korumuş savunmuştu. Bilal'di.

YÜCEL ŞİMŞEK

"Devrimin mühendisliği için yanıp tutuşuyordu"

"Ben kendimi, ancak halkıma hizmet edebildiğimde, onun sorunları için mücadele edip, onun sorunlarına çözüm getirebildiğimde bir mühendis olarak görebilirim. Verdiğim mühendislik hizmetleri halkımın yararına olmalı, işte o zaman mutlu olabilirim."

Yaşam dolu, capcanlı, neşeli Yücel'imiz bunları söylerdi daima.

Kendi ve düzenin çıkarları için mesleki yeteneklerini, olanaklarını kullanan insanlara karşı her zaman mücadele etmiş, acımasızca onları sorgulamıştı.

O örnek bir insan, halkını düşünen bir görev adamı olma azmini sürekli kılanlarımızdandı. Ezilmeyi ve sömürülmeyi yaşadığından, sömürü ve baskıya karşı yüreği kin doluydu. Yılgınlığın, ihanetlerin kol gezdiği bir dönemde; kişiliğini ayakta tutabilmiş, olumsuzluklardan uzak kalmıştır.

Mesleğini daima halkımızın çıkarları noktasında değerlendirdi.

Ölüm Orucu Direnişçilerinin Ailelere Vasiyeti

Tüm Devrim Şehitlerimizi Kucaklıyor

"Hepimiz aynı mezarlığa gömülmek istiyoruz. Bizleri Karacaahmet Mezarlığı'na gömün. Bugünler buna olanak vermese dahi, yıllar sonra da olsa, mutlaka hepimizi oraya nakledin. Bir arada olalım. Son nefesimizi verme noktasına geldiğimizde devlet, 1. Ordu görevlileri size baskı yaparak, bize zorla tıbbi müdahalede bulunma iznini sizden almaya kalkabilirler. Sizleri korkutup duygularınızdan yararlanarak oyuna getirip direnişi kırmaya çalışabilirler. Böylesi bir duruma düşmeyin: Son nefesimizi rahat vermemizi, huzur içinde ölmemizi istiyorsanız, bu oyunlara gelmeyin. Birer devrimci, Ölüm Orucu direnişçisi, hal-

kın davasına sonuna kadar bağılı insanların anası, babası, eşi, yakını olduğunuzu aklınızdan hiç çıkarmayın. Acınızı içinize gömün, dışarı yansıtmayın, metin olun ve olgun davranın, zamanla aşılmayacak hiç bir acı yoktur. Normal yaşamınızı mümkün olduğunca bozmayın. Yaşamın bizim ölmemizle bitmediğini, akıp gittiğini, ayak uydurmak gerektiğini unutmayın! Devirme, devamıza, hareketimize, yoldaşlarımıza karşı gelişebilecek hiçbir duruma girmemeye özen gösterin. Çünkü sizlerin, halkımızın ve ülkemizin gelecek mutlu günleri, yarınlar için onların sizlere ihtiyacı olacaktır. Elinizden gelen yardımı esirgemeyin onlardan. Onlar yaşatacaktır bizleri. Bizlerin direnişi onlarla taşınacaktır geleceğe. Bizler halkımızın gelecekteki güzel, aydınlık ve mutlu günleri için bugün ölümü kucaklıyorsak, boşuna değildir. Her zaman güzel günlere ulaşılabilmesi, karanlığın aydınlığa çıkabilmesi için birilerinin yanması gerekiyor. Bizden önce de yananlar vardı, bizden sonra da olacak. Bu böyle akanca... Milyonlarca bizim gibi yanan götürececek ülkemizi geleceğe, aydınlığa. Eğer sizler bugün bunları kavrayamıyorsanız, gün gelecek mutlaka kavrayacaksınız. Bizim ölümü seçmemizin daha da derinliklerine ineceksiniz. Metin olun! Binlerce şehit düşen anası, babası, yakını gözünüzün önüne getirin. Onlar nasıl dayanıyorlarsa bu acıların en büyüğüne, sizler de öyle dayanacaksınız. Bunu bileceksiniz. Onurlu bir yaşamı, onurlu bir ölümle size teslim ediyoruz. Bu her anaya, babaya, eşe, kardeşe nasip olmaz; bu acınızı hafifletmen, dindirmelidir. İnsan onuruyla yaşar, yaşmalıdır. Onurlu çok kısa bir yaşam, onursuz çok uzun bir yaşamdan her zaman yeğdir. Bizler siyasi kimliğimizi, kişiliğimizi, insanlık onurumuzu çiğnetmemek, inançlarımızdan, yaşam değerlerimizden hiçbir ödün vermemek, devletin baskı ve zulmüne boyun eğmemek, teslim olmamak için ölümü seçtik. Devletin cezaevleri politikasını, bizlere reva gördüğü insanlık dışı uygulamaları protesto etmek için ölüyoruz. Ölümü seçmemiz yaşadığımız insanlık dışı koşulların en somut kanıtıdır. Boş yere değil, bu kutsal inanç ve ilkeler için ölüyoruz: hal-kımız da, sizler de zamanla bunları çok iyi kavrayacaksınız. Bu onurlu ölümler sizlere gurur verecek. Size başınız hep dik gezecek kadar zengin, saygın, onurlu bir miras bırakıyoruz. Bu mirasa sahip çıkın, en değerli hazineniz olarak canınız gibi koruyun,

*asla hiçbir şekilde, hiçbir gerekçeyle kirletilmesine izin ver-
yin..."*

*Yoktu yok
Verecekleri hiçbir şeyleri yoktu
Yürekerinden başka
Ve barışın demir kapılarında sıkılmış yumrukları
toprağı sürer gibi
demiri döver gibi dövüşüler
düşüler,
bir gün yeniden kalkmak için ayağa*

KARANFİLLERİMİZ ÜLKEMİZE DOĞAN BİR GÜNEŞTİR

Siyasi kimlik ve onur mücadelesinde zindan direnişlerinde Apo'ları, Haydarları, Fatih'leri, Hasan'ları yitirdiğimizde, sadece devrimcilere değil, örgütlü insan olmak isteyen halka, bizlere de 12 Eylül'lerin baskı, işkence ve talan olduğunu kavratıldılar. Evlatlarımız bir avuç kalsalar da, kararlılıklarını, haklılıklarını düşün- mana ve kendilerini desteklemeyenlere karşı, ayları geçen açlık- lar, sakatlıklar pahasına ve dört güzel insanın ölümüne rağmen kavganın güzelliğini bir kez daha gösterdiler. Evlatlarımızı tanı- dık, bildik, törpüledik, kavgaya sarıldık.

Cezaevi koşullarının iyileştirilen her anında, her açık görüş- te, Ölüm Orucu şehitlerimizi anıyor, mezar başlarında karanfil- lerle donatıyor, saygımızı gösteriyorduk. Dört kızıl karanfil TA- YAD eşarplarında sonsuzlaşıyordu. 12 Eylül öncesi şehitlerin ve ailelerinin araştırılması konusunda evlatlarımızın takipçisi oluyor ve ailelere onların sadece arkadaşlarının genç yüreklerinde de- ğil, biz ana babaların yüreklerinde de unutulmadığını gösteriyor- duk. Onlar bizim de çocuğumuz, sevdiğimizdi. Böylelikle o güne dek ateşin yalnızca düştüğü yeri değil, ateşin sevilen sayılan devrimcileri bağrında taşıyan tüm yürekleri yaktığını görüyorduk. DEVRİMÇİ SOL ailesinden olmanın sıcaklığını kavramaya baş- lıyorduk.

Ve mücadele kızgınlaşıyordu. "Haklıyız Kazanacağız" şıarı kitlelerde örgütlülüğe ulaştığında, daha da saldırganlaşıyorlardı. İşkence tezgahları direniş türkülerine dönüşüyor, kırlarda, ma- hallelerde, okullarda, işyerlerinde inatçı, kararlı bir halk gücü ya-

ratılıyordu.

Ve dün tutsak aileleri örgütlülüğünü birlikte yaratırken, bugün, devrimci adaletten, halkın adaletinden yana gelişen mücadeleye karşısında savaşılarımızı ve şehitlerimizi tanımaya başlıyorduk. Devlet terörüne, polis terörüne karşı yürütülen bir eylem sırasında Ferit'i ve Hamdi'yi yitiriyorduk. Ve o cenazede şehit aileleri, olarak bilinçli, örgütlü olmanın gerekliliğini hissettik. Adımlarımızda bu onuru da paylaşmalıyız dedik.

12 Temmuz'lar şehit aileleri olarak daha da güçlü kıldı bizi. Halkın düşmanları yığınlığı, ihaneti boşuna aradı. O gün kitle örgütlerinden yüzü aşkın insanı gözaltında tutarken, tahammülsüzlüğünü gösteriyordu. Ama işte halkın evlatlarına gene halk sahip çıkıyordu. Onlar karakollara, Gayrettepe'lere gözaltına aldıkları insanları dolduruyor, şehir ve semt girişlerinde barikat oluşturuyor ama on binler şehitleri gene de omuzluyordu.

Şehit aileleri en çok sevdiklerini yitirdikleri halde, yürekleri parça parça olduğu halde, halk düşmanlarına öfke dolu sloganları haykırdılar. Evlatlarının ve halkın örgütüne duydukları güveni, savaşımların adaletinden kaçamayacaklarını haykırdılar. Ve o gün Karacaahmet'te tüm engellere rağmen giyecek ayakkabısı olmayan, cebinde geri dönecek bileti olmayan yediden yetmişe, kadın-erkek, çoluk-çocuk herkes HALK vardı. Aileler anlattı sevdiklerini. En doğal, en içten yanlarıyla, şimdi söz onların...

AİLESİ NİYAZİ AYDINI ANLATIYOR

Niyazi'nin Elazığ'daki ablası ve eniştesi Niyazi'yle birlikte oldukları kısa süreleri hatırlayarak onu bize anlatmaya çalıştılar. Niyazi'yle dış görünüm olarak benzerliklerinin yanında kardeşini düşünürken gözleri parladı. "Çok iyi bir insandı. Kimseyi incitmez, herkese yardım etmeyi çok severdi. Ne diyeyim ki, çok iyi bir insandı... Bir keresinde kızkardeşimiz Sünni biriyle evlenmek istemişti. Ancak tüm aile ve akrabalar Alevi olduğumuzdan dolayı, karşı çıkmış, engel olmaya çalışmışlardı. Niyazi kardeşimizi desteklemiş, arka çıkmıştı. Bizleri yatıştırdı. Karşı çıkmamamızı sağladı. Ve kızkardeşi evlendi. Niyazi'yle genelde çocukken birlikteydik. Evlenip Maden'e gidince sık görüşemedik. Fazla bir şey anlatamayacağım"...

Eniştesi de Niyazi'yi "Dürüst, çalışkan, emekçi bir insan" ola-

rak tanımladı. "Niyazi lokantalarda, inşaatlarda, su deposunda vb. birçok işte çalıştı. Beşinci, altıncı katlara su taşıdığı günleri hatırlıyorum. Yorulmak bilmezdi. İnsanlara yardım etmeyi çok sever, büyük mutluluk duyardı. Bir defasında alışveriş için aske-riye dışına çıkan bir eri inzibatlar kovalıyor diye eve almıştı. Ve inzibatlar gittikten sonra eri dışarıya çıkarttı." dedi. Ablası araya girdi ve "Onu daha yakından tanıyan bir dostunu, Yaşar öğretmeni dinleyin bir de" dedi.

BİR ARKADAŞI NİYAZI AYDINI ANLATIYOR

Yaşar öğretmen bizi büyük bir sıcaklıkla karşıladı. "Onun şehit olduğuna inanmıyorum. Mardin'de görev yapıyordum, olayı gazetede okudum. Hayat dolu bir insandı" diyerek anlatmaya devam etti:

"Aslında akrabayız, ancak akrabalığımızdan önce arkadaşlığımız gelirdi. Elazığ'da olduğumuz dönemlerde tüm günümüz birlikte geçerdi. Hatta geceleri geç vakitlere kadar sohbet ederdik. Birçok şey anlatırdı. O zaman ben çocuk sayılırdım, hep kendisini dinlerdim. Aramızda yaş farkı büyüktü ama bunu gözönüne almazdı. Tüm insanlarla diyalogu çok iyiydi. Büyükle büyük, küçükle küçük olurdu. Herkes onu sevip sayardı. Mahallenin sözlüğüydü adeta, her şeyi ona sorup öğrenirdik. Derslerimize yardımcı olurdu. Bir defasında benim babamla CHP konusunu konuşmuş, onun anlayabileceği bir dille anlatmış ve ikna edici olmuştu. Ciddi, kararlı, soğukkanlı, disiplinli aynı zamanda da mütevazı, sepatik, kahkaha dolu bir insandı. Kafamızdaki yanlışları sohbet ederek, tartışarak, doğruyu yanlış göstererek düzeltmeye çalışırdı. Çok zeki biriydi. Aile konusunda ise kendisini aşmıştı. Kendi kişiliğini kazanmış, sorumluluk taşıyan bir insandı Niyazi Ağabey. Kendinden pek bahsetmez, yaptığı şeyleri kesinlikle anlatmazdı. Çok uzun zaman sonra kendisinin mücadele içinde olduğunu anlayabilmiştik. Bir şeyler yaratacaksa; ancak o zaman tatmin olurdu. Ben taksii şoförlüğü yapıyordum. Bir defasında benim taksiiyi kullanmış ve arabayı çarpmıştı. O günü çok iyi hatırlıyorum. Hiç onu öyle görmemişim. Terledi, kızardı, üzüldü. Hemen çıkarıp bana tamir için iki bin lira verdi. Ben almak istemedim. Bunun olabilecek bir şey olduğunu, üzülmemesini söyledim ama o yine de çok üzüldü.

"Niyazi Ağabey çok okuyan biriydi. Ancak yine de vaktinin çoğunu insanlara ayırırdı. Onların sorunlarını dinler, sohbet ederdi. Herkes ona saygı duyardı. Üniversiteye kadar Elazığ'da okudu, sonra da İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni kazandı. Ancak maddi sebeplerden dolayı Tıp Fakültesi'nden ayrıldı. Orman Mühendisliği'ni kazandı. İYÖKD'ün kurucularındandı. O dönemler İstanbul 'da ne kuruluyorsa aynısı Elazığ'da da kuruluyordu. Örneğin; İYÖKD açıldığında Elazığ'da da EYÖD açılmıştı. O zaman açılan DGM'lerde Niyazi Ağabey'in de aralarında bulunduğu 11 kişi hakkında 333 yıl gibi ilginç bir ceza isteniyordu. Üç kişi tutuklandı, diğerleri ise kaçtılar. Niyazi Ağabey ve 7 arkadaşı ise DGM'lerin kaldırılıp sivil mahkemelerin kurulduğu ve beraat ettikleri döneme kadar da yakalanmadılar. Sonra da üniversiteye geri döndü.

"1972 yılında Deniz Gezmiş'lerin idamı gündeme geldiği dönemler Elazığ'a gelmişti. Hatırlıyorum da, bir gün çocukları etrafına toplamış ve onlara 'Çocuklar gökyüzüne bakın. Kara bulutlar kaplamış her yanı, insanları asıyorlar.' demişti. Çok üzgündü. 1974 Kıbrıs harekatı sırasında tekrar Elazığ'a gelmişti. O zaman Elazığ'daki eski stadyumun duvarına 'Yaşasın Amerikan Emperyalizminden Arınmış Bağımsız Kıbrıs' yazılmasını bitirdikten hemen sonra polisler tarafından, iki arkadaşıyla birlikte gözaltına alınıp tutuklanmıştı. Hakimin karşısına çıktığında ise olayı üstlenip, 'Yazdığım, yaptığım doğru bir şeydir', diyerek en güzel bir şekilde savunmasını yapmıştı. Tutuklanıp 3,5 ay cezaevinde kaldı. İstanbul'da 1981 Kasım'ında gözaltına alındığında bir polisin yaka numarasına bakmış. Daha sonra mahkemede aynı polis 'Yaka numaramı hatırlıyor musun?' sorusuna Niyazi Ağabey'in cevabı 'Bana yaptıklarının cezasını mutlaka çekeceksin' olmuştu.

"İstanbul Üniversitesi Orman Mühendisliği'ni bitirdikten sonra, Diyarbakır'da göreve başladı. Diyarbakır'da da illegalite içerisinde mücadelesini sürdürdü. Ben de o dönem Diyarbakır Eğitimde okuyordum. Sık sık görüşüyorduk. Alçakgönüllü biriydi. Bir defasında bürosuna gitmiştim. Sekreterine 'Beni soran, görmeye gelen olursa kesinlikle; bekleyin haber vereyim gibi şeyler söyleyip bekletmeyin, hemen içeri alın' demişti. Hiçbir zaman kendisini bir üniversite mezunu, mühendis olarak görmedi. Bir

işçi gibiydi. Bir gün bana görevini bırakacağını, yapamayacağını söyleyip istifa etti ve Malatya'ya gitti. Malatya'ya gittiğinde ise orada tam anlamıyla illegalite içerisinde büyük bir sorumluluk alarak mücadelesine devam ettiğini sanıyorum. Sanıyorum diyorum, çünkü bize 'Bir müteahhit arkadaşla çalışıyorum..' gibi şeyler söyledi. Kendini çok iyi kamufle eder, yaptığı işi hiç belli etmezdi.

"1978 döneminde DY ayrılığında DS (DEVİRİMCİ SOL) safalarında yer almıştı. Hiçbir zaman bir başka fraksiyonu karalama yoluna gitmezdi. Bu şöyle, böyle demezdi. Bu konuda hep şunu derdi. 'Ben doğru-dürüst olanın, bu işi gerçekten götürecek olanın ve Türkiye devriminin **tarihini** yazacak olanın yanında yer aldim.' derdi."

HATİCE ERDOĞAN İBRAHİM ERDOĞAN'I ANLATIYOR

Dayanamıyorum... Yüreğimi yaktılar. Kolumu kanadımı kurdılar... İbrahim gibi çocuk göremiyorum daha. O öldü ama ben de uğraşacağım. Gücüm yetene kadar uğraşırım... Aldılar onu elimden faşist köpekler... Şehit ettiler benim oğlumu, şehit ettiler... İbrahim gitti ama geride aslanlar var. Öcünü alırlar... Kanını yerde bırakmazlar inşallah. İçim yanıyor. Ağlamayayım diyorum ama dayanamıyorum. İçim yanıyor.

Ölüm Orucu'nda hastaneye gittik. İçeri girdik. Orada ağladım.

Aslan yavrum benim. "Anne, öyle ağlarsan buraya gelme" dedi. "Peki oğlum ağlamayacağım" dedim. 4 arkadaşlarını verdikten sonra İbrahim geri döndü. Dedim İbrahim geri dönmüş bir kurban alayım. Aldım. Kestim.

Temmuz'da morga gittim... Ağladım, sızladım. Ne kulağım işitti, ne gözüm gördü. Faşist köpekler, katiller, adiler...

ÖZGÜR-DER'den biz çıktık. Daha sonra polisler gelmiş, toplamış götürmüş herkesi. Sevgi'yi de götürmüşler. Cenaze kaldıracamız. Sevgi yok. Şubeye gittik. "Kızımı verin de gidelim. O olmazsa cenaze kaldıramayız" dedim. "Kaldırmayın kalsın" dediler. Köpekler bana öyle dediler. Ertesi gün yine gittim. Sevgi'yi sormaya, bir şeyler yatırmaya. Sevgi kağıda bir şeyler yazmış. Bana söylediler. "Verin okutayım" dedim. "Size niye inanacağım" dedim. "İnanmıyorsan s... ol git" dediler. O zaman ben de onlara aynı küfürü ettim. "Hayvan adi herifler, siz adisiniz, sizde

vicdan, kitap yok" dedim. "Siz ciğerimi yaktınız ama sizinki de yanacak, İbrahim'imın kanı yerde kalmayacak, durun bakalım siz de böyle olacaksınız" dedim. Oradaki bazıları "Teyze böyle söyleme" dediler. "Niye korkuyorsunuz? Niye korkacağım bunlardan? Zaten neyim kaldı ki? Bir canım var onu da alsınlar. Oğlumu yediler beni de yesinler" dedim. "Size ekmek atıyoruz yine ısıriyorsunuz. Adi herifsizsiniz" dedim. Ne korkacağım onlardan, kurt onlar. Kurt köpekleri. Oğlum ölmedi ki. Şehit oldu. Şehit...

Cenazesinin bir tarafı şehitti, bir tarafı gülüyordu... Şimdi de uğraşalım. Kanlarını yerde bırakmayalım. Böyle istiyorum.

EŞİ, CAN YOLDAŞI, OMUZDAŞI SEVGİ ANLATIYOR

25 Haziran 1984, İstanbul. DEVRİMCİ SOL Davası tutsaklarından bir kısmı Haydarpaşa Hastanesi'nden cezaevine sevk edildi. Morgdan, yakınlarımızın ölüm haberlerini alabiliyoruz. Hastane ve cezaevinin giriş-çıkış kontrolleri çok sıkı. Üç şehitten sonra daha da artırdılar. Yeni ölümler bekleniyor.

Adli Tıp'ta DEVRİMCİ SOL timi de bekliyor. Telefonla arıyorum; soyadını tekrar soruyorum. "Sevgi, İbrahim de burada gel" diyor telefondaki ses. Her an bir ölüm haberi beklentisindeyiz. Hemen taksiye atlayıp gidiyorum. Kapıda DEVRİMCİ SOL timinden bir polis "Yanlışlık olmuş" diyor. İsim benzerliği. Tartışıyorum içeri girmek için, giriyorum. Morgun soğuk duvarlarına "Acaba başka kaç şehidimizi göreceğiz?" duygusuyla bakıyorum. Beyaz önlük giymiş DEVRİMCİ SOL timi polisinin "Bakamazsın, korkarsın. Sana, yanlışlık olmuş diyoruz" sözlerine karşılık "Siz yaşayan insanları öldürürken korkmuyorsunuz da ben ölümlere bakarken mi korkacağım" diyorum ve ölümler arasında bir deri bir kemik kalmış ama ölüm hoşgeldi sefa geldi gülümsemesi dudaklarda Hasan'ı görüyorum. Ve hepsine bakıp çıkıyorum.

13 Temmuz 1991, Malatya. Her operasyon doğal olarak ilgilendiriyor beni. Sabah belirtilmese de 10 ölünün bizim ölülerimiz olduğundan eminim. Sabah arkadaşları, gazeteleri arıyorum. Henüz kimlik tespiti yok. Ama bizimkilerin operasyonu. Cezaevine gidiyorum. Öğle tatilinde gene gazeteleri arıyorum. Telefondaki ses "Üzgünüm." diyor, "Benden duymanı istemezdim. Eşin de var, diğer isimler belli değil." Sağol deyip telefonu kapatıyorum. Haber alamıyoruz ondan. Temmuz 1991 'de o çok ar-

zuladığı sıcak özgürlük mücadelesinde şehit düşmesiyle bilgilendirilmiş oluyorum. Eşim ve 9 arkadaşı katledildiler.

Ben hemen kızım ile birlikte İstanbul'a gidiyorum. Eşim ve 9 arkadaşı, 10 yiğit DEVRİMCİ SOL savaştısı katledildi. Onlara en yakışır cenaze törenini yapmak sorumluluğuyla baş başayız. Şimdi ondan bahsetmek, onu tanıtabilmek... Onları tanıtmak. Anlatmak...

Mükemmel bir insanı anlatmak zordur. Eksik bırakmak istemezsiniz. Onu en iyi şekilde tanıtmak istersiniz. Benim eşimle, can yoldaşım ile olan birlikteliğimin mayası mücadeleydi, kavgaydı. Birbirimizi kavganın sıcaklığında tanımiştık. O belli bir toplumda konuşması, tavrı ve siyasi olgunluğuyla daima dikkat çekti. Onun yaşamı içerisinde kavgaya her saniye bütün sıcaklığıyla katılmayı arzu ettiğini biliyorum. Arta kalan zamanında benim eksikliklerimle uğraşmaya çalışırdı. Yakınlarının zaaflarına ve eksikliklerine karşı tahammülsüzdü. Yumuşaktı ama liberal değildi. İnsan sevgisini, yoldaşlık bağını yemek yerken, otururken dahi kavratırdı. Yaşamı mücadeleyle bütünleşmiş bir önder-

İşkence tezgahlarında bana ve çocuğumuza işkence yapılırken, halklarının kurtuluşuna duyduğu inanç, insanlık onuru ona kalkan olan güçlerdi. İşkencecilerin pislikleri, zorbalıkları kavganın güzelliğini bozamamıştı: Hiç unutmam. Tanıdığım bazı yoldaşlarımız öldürülmüş, resimlerini göstermişlerdi. Benim de nikahta hediye edilen bileziklerime el konulmuştu. Gayrettepe'de 77 gün kaldıktan sonra, sevk işlemlerimiz sırasında ilk kez (işkencelerin dışında) karşılaşmıştık. Bileziklerimi sordu. Ben de, yoldaşlarımızın öldürüldüğü bir sırada, bileziklerim diye ısrar etmenin bana doğru gelmediğini söylediğimde, bunun yanlışlığını kavratmıştı. Sorgucuyu çağırdı. Ve bileziklerimi yeniden istedim. Bizi 45 gün daha tutmakla tehdit ettiler. İbrahim ceketini çıkardı, "Tamam ben 45 gün daha kalırım, ama sen bilezikleri vereceksin." dediğinde, bu kez yaralı olan ve sıcaklar bastırmadan ameliyat olması gereken bir arkadaşı da bizimle bekleteceklerini söylediler. İbrahim öfkeyle "Siz de biliyorsunuz ki, yoldaşlarımızın yaşamı önemlidir." dedi. Ve biz bu yoldaşımız nedeniyle ayrılırken İbrahim tutanak yazdırdı. Bileziklerimin hangi polisçe alındığının tespit edilemediğini, bilinemediğini ve bana teslimi yapı-

madliğini yazdırttı. Ve eşimde en ufak hakkımızı dahi düşmana verdirmemenin kararlılığını gördüm. 10 yıllık tutsaklık yaşamında buna defalarca tanık oldum. Bugün bende aynı özellik bütün-

Cezaevi görüşlerimiz çok sınırlıydı. O on dakikalarda mücadelenin tutsak aileleri cephesini tartışır, konuşurduk. Açık görüşlerde kendimize ayıracak vakit olmazdı. İbrahim duruşma ve görüşleri her kesimden, her yaştan insana kavgamızı, örgütlü gücümüzü tanıtmak için değerlendirirdi. Sevgi, saygı ve mücadeleye bağlılığıyla örnek bir insandı. Hiçbir zaman aramızdaki duygusal bağdan dolayı liberal davranmadı. Tam tersine, iyi bir dava insanı olmam için yeri geldiğinde acımasız da oldu.

Ölüm Orucu döneminde ilk şehit olma isteğiyle kavrulduğunu gördüğümde, bir kez daha kavgada ölüm bedeli, sakatlık bedeli, inanılan, güvenilen mücadelenin haklılığını hissettim.

Ben, eşimle yoldaşlarımı hiçbir zaman ayrı düşünmedim. 12 Temmuz katliamında 10 yoldaşımızı kaybettiğimizde duyduğum öfkenin yanında kavgamızın haklılığı, DEVRİMCİ SOL savaşçılarının bir kez daha görülen savaşçılığı bana güven vermişti. **Düşman** beni gözaltına alarak şehitlerin, en yakınımın cenazesine katılmamı engelledi. Biz **de 1. şubede aynı hücrede Nurten Demir**'le (Kasımpaşa'da ölen Devrimci Sol savaşçısı) "Devrim Şehitlerimiz Ölümsüzdür" sloganını atıp saygı duruşumuzu yaptık.

12 gün sonra gözaltından çıktığımda DEVRİMCİ SOL tutsaklarının yanına gittim. 10 yıllarını paylaştıkları kavga adamlarını **yitirmişti. Onlardaki acıyı, öfkeyi gördüğümde kendi** yaşadıklarını, hissettiklerini çok hafif buldum. Onların yıllardır her direnişte, günün 24 saatindeki yoldaşlık paylaşımlarıydı gözlerinde gördüklerim.

İşkence tezgahını, tutsaklığını ve yıllarca ayrı kalsak da mücadeledeki birlikteliği yaşamıştım. Eşimle ölümü, şehitliği de paylaşmak **istirdim. Ben onda DEVRİMCİ SOL'u, DEVRİMCİ SOL** savaşçılarını tanıdım. Kopmaz bir bağ içine girdim. Haklılığımızı gördüm ve "Şehitlerimize Devrim Sözümüz Var" diyerek **kavgama daha sıkı sarıldım. Öfkemi, inancımı, kararlılığımı, Türk vs Kürt halklarının örgütlü gücünde bütünleştirdim. Onun** disiplinini, kavgaya bağlılığını hedefledim. O diğer yoldaşlarımız

gibi bizlerde yaşatılıyor. Acımız büyük, boşluklarını hissetmememiz mümkün değil. Ama mücadele her an o boşluğu dolduracak yeni insanlarla büyüyor. Bu da hasretimizi gideriyor. O iyi bir eştı. Özelleştirdiğinizde anlatacak çok şey bulurdunuz. Ona olan sevgim ve sevdam kavgamızda yaşıyor. HALKLARIMIZIN BAŞI SAGOLSUN.

İBRAHİM ERDOĞAN'IN "GÜZEL, AKILLI KIZI" ŞİRVAN'DAN...

"O devrimcilere yakışır bir şekilde öldü. Ölümü gülererek karşılayanlardandı. Babam ve onun gibiler herkese örnek olacaktıdır.

Mahkemelerde en çok başkalarıyla konuşurdu. Ben de buna sinirlenirdim. Neden benle daha fazla konuşmaz diye üzülürdüm. Ama o bana nedenlerini anlatır, beni ikna ederdi.

Babam sanırım her zaman beni olgun Şirvan olarak görmüştür.

Basında ve televizyonda çıkanlara göre yok 5-6 aydır izleniyorlarmış vs. söylendi. Madem öyle uzun zamandır izliyorlardı neden sokakta sağ yakalamadılar. İsteseler yapabilirlerdi. Halkın alkışladığı söyleniyor, o halk denilen kişilerin halkla uzaktan yakından alakası yoktur. Onların polislerinden başka bir şey değildir. Her gün bu tip olaylarla karşılaşılıyor.

Babamların, diğer ablaların, abilerin suçu halkını sevmek mi? Onlar için her şeye katlanması mıdır?

Onu hiçbir zaman unutmayacağım, kimse unutmayacak...

Babam kaçmadan, firar etmeden önce bana bıraktığı mektup benim için bir vasiyet niteliğindedir."

Şirvan 18 aylıkken işkencehaneleri tanıdı. Beş ay Darülaceze'de kaldı. On yıl babasını çok kısa süre mahkeme ve açık görüşlerde gördü. On dakikalık görüşlerde her şeyi bir anda ifade etmek zorundaydı. Babasının firar etmesini önce istemedi. Ama firarlardan sonra halkımızın yaşadığı sevinci görünce aynı sevince o da katıldı. "Babamın öleceğini hiç düşünmemiştim. Bu kadar kısa sürede olacağı aklıma gelmemişti." Ve ölümü aynı şekilde yalnız göğüslemek zorunda kaldı. Annesini de yanında bulamamıştı. Ama tıpkı firar ettiğinde özgürlüğüne kavuştuğu gündeki gibi babası ve arkadaşları coşkulu uğurlandı. Binlerce

insanı o gün Karacaahmet'te gördüğünde, o çocuk kalbi gerçeği bir kez daha görüyor ve anlıyordu. O her zaman hasreti yaşıdı. Ama babasının kendisini ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Babasının, bir arama sırasında Şirvan'ın resminin yırtılması karşısında duyduğu öfke bunun en güzel kanıtıydı:

"Bilinçli bir hareketti bu. Kızıma yapılması bu açıdan fazla önem taşımıyordu. Bu; bana, bizlere, hepimize yönelik bir saldırı, hakaretti. Hepimize yönelik bir kin kusma, aşağılık duygularını tatmin etmeydi. Yüzbaşı İsa Öztürk, özel olarak kendi kendisini tatmin etmek, sadist duygularını hoş tutmak için kızımın resmini hedef seçmişti. İşte bir de bunun için resmin parçalarını görünce boğazına sarılmak istedim. Gülümseyişi paramparça edilmiş gibi geldi bir an için; güzelliğine, gülüşüne, bakışına saldırıldı sandım. Bu da çok büyük bir hakaretti benim için. Kafamdan kaynar sular boşaldı adeta. Yani o an çağırdığımda korkmayıp da yanıma gelseydi, her şeyi yapabilirdim diye düşünüyorum, olayı şimdi tekrar hatırladığımda. "

Şirvan 12 Temmuz sonrasında da arkadaşlarıyla, tutsaklarla paylaştı bu sevgiyi ve onuru. Ve hayatı boyunca belki de en güzel hediye aldı. Babasını kaybettiğinin haftasında babasının yoldaşlarının selamını, babasına ait özel kalemi aldı. Çok sevindi. Ve bugün bizlerle birlikte gerçeği görmeye devam ediyor. Okuyor, araştırıyor. Akıllı ve cesur bir İbrahim Erdoğan'ın kızı olma yolunda adımlarını sıklaştırıyor...

"Sevgili Kızım,

Satırlarımı ne zaman okuyabilirsin bilemiyorum. Koşullar o güne kadar nasıl gelişir bugünden bir şeyler söylemek mümkün değil. Ama bilmen ve anlaman gereken bir gerçek var. Seni çok sevdiğim gerçeğini unutmamanı istiyorum.

Hatırlarsın sana hep bugüne ve geleceğe ilişkin bir şeyler anlatmaya çalışıyordum. Ve senin ne olman, ne yapman gerektiğini anlatmaya çalışıyordum. Yaşın itibarıyla bugün olanları tam kavrayabilmeni engellese de gelecekte daha iyi kavranacağına inanıyorum. Büyüdükçe ve geliştikçe, gerçekleri daha iyi kavrayacağından şüphem yok, Seni her zaman takdir ettiğimi unutmamalısın. Senden hep gurur duyduğumu ve bunun

tüm yaşamın boyunca da böyle olmasını arzuladığımı lütfen hiç unutma.

Sen hep iyiden, güzelden yana olduğunu ve bizim çevremizdeki insanlar arasında, mücadelenin içinde olmanı istediğimi unutma. Bu yıl ortaokula başlaman ve çevrenin değişmesiyle sendeki gelişmelerin, olumlu değişmelerin beni ne derece sevindirdiğini bilmeni istiyorum. Kendi yaşına orantılı olarak gelişmelerin içinde olma ve kendince bir şeyler yapabilmenden çok mutlu olduğumu bil.

Evet bugünden sonra yaşayacağın süreçte daha çok zorluklar yaşayacağın açık. Umarım bu durumda beni anlarsın. Senin istemediğin ve olmasını hiç istemediğini açıkça belirttiğin bir gelişme olmak zorundaydı. Hatırlarsın bu durumun niçin gerektiğini sana detaylıca anlatmaya çalışıyordum. Böyle olmasın sakın senin düşüncelerine değer vermediğim ve seni düşünmediğim gibi bir düşünceye yol açmasın. Aksine senin benim için değerlin ölçülmez. Seni çok takdir ettiğimi ve çok sevdiğimi hiç unutma.

Olmanı istediğimin neler olduğunu sanırım az da olsa biliyorsun. Bu konuda annen sana daha açık ve detaylı anlatır.

Annenin sözlerine önem vermeni, onu üzmemeni, onu dinlemeni istiyorum.

Unutmadan, okullar tatil olduğunda zaman zaman Çağlayan'a annem ve babamın yanına da gitmeyi ihmal etme. Onlar senin deden ve babaannendir. Onlara saygıda kusur etme.

Seninle ilgili gelişmeleri takip edeceğimden kuşkun olmasın. Seni çok seven baban. Gözlerinden öperim. Seni hep seveceğim.

İbrahim"

NAZMİ TÜRKCAN'I AİLESİ ANLATIYOR

Nebiye hanım olay nedeniyle acılı ve üzgün olduğunu belirttikten sonra, "Benim oğlum gerek günlük yaşantısında, gerekse okulda okurken son derece başarılı, akıllı ve kendini bilen bir kişiydi. 16 yaşındayken gözaltına alındı. Hücrelere konuldu. İşkenceler gördü. Devlet onları öldürmeden yakalayabiliirdi. Bunlara sebep olanların evleri yıkılsın. O polislerin de yakınları, çocukları var. Ama devlete nasıl karşı çıkalım? Oğullarımıza suç

yüklemek için devlet onları öldürdü. Benim on tane oğlum olsun, onlar bir yana Nazmi bir yana. Ben Nazmi'yi kötü görmüyorum, göremem de. Ama yaşayacak içimde.... Acısıyla, yokluğuyla. Biz cenazemizi aldık. Kimse de elimizden almadı. Örgüt gelmiş de, almış da vs. yalanları duyduk, üzüldük. Herkesin vicdanı bir olmuyor. Ben intikam duygusu da taşıyorum. Her insanın duygusu bir olmuyor. Ama bu polisler de ölümü hak etmiş oluyorlar. Bu polisler oğlumu tutup adalete teslim edebilirlerdi. Onları etkisiz hale getirmelerine rağmen... Ama öldürdüler ve kendilerine düşman edinmiş oldular... Böylece ölümü de hak ettiler... Recep Sözen diye bir savcı var. Şudur budur dediler, 22 ayda bıraktılar oğlumu. Hakim dedi ki, bir paket götürmüş, bu paketi bana da verseler ben de götürürdüm... Sorgusuz sualsiz yattı işte. Altı ay görüş olmadı. O Metris'in duvarlarını görüp geldikçe oğlumu gördüm. Cop da yedik... Hepsini de gördük. Peşine hep koştum.

Taa bu olaylar 60'lardan 70'lerden başladı. O zamanlar Mal tepe'de bir kız kaçırılmıştı. Ve o evde öldürmüşlerdi kaçırılanları. O zaman ben bunların ana babaları yok mu, ne yaparlar acaba diye düşünmüştüm. Benim de başıma geldi ve onların acılarını duydum... Benim sizlere, oğlumun arkadaşlarına karşı hiçbir kinim, nefretim yok. Benim oğlum akli başında biriydi. Eğriyi doğruyu bilen bir kişiydi. Ben kimseye bir şey diyemem... Ama ciğerim laf anlamıyor, o başka, ciğerim yanıyor... Size ne zararım dokunabilir, ne de kârım... Ama Cenab-ı Allah haklı olanın yanındadır. Oğlum dünya için iyi şeyler yaptığına inanıyordu. Bulunduğumuz apartmanda da sorunlar çıktı. Polisler Nazmi'nin mobilya borcu var diye eve gelmişler. Ama bize gelmediler. Ka rakol polisleri evi gözlüyor galiba. Oğlumun öldürülmesinden sonra, apartmanın kapıcısını karakola götürüp dayak atmışlar. Böyle kişileri neden apartmana soktun diye... Ben bu durumu gi dip soracaktım ama şimdilik polisle karşı karşıya gelmek isteme dim. Biz buraya Fikirtepe'den yakın zamanda gelmiştik. Nereye taşındığımız biliniyordu."

22 yıllık işçi olan ve halen çalışan babası ise (Dursun) oğlunun katledilmesini içine attığını, morgda gördüğü oğlunun sol omzu ve kolunun kırılmış olduğunu, yapılanın vahşet olduğunu belirtiyordu.

FİNTOZ DİKMENİN AİLESİ ANLATIYOR

"Sekiz yaşında dahi kafası çalışan biri olarak dikkati çekerti. Liseli Dev-Genç'li olarak mücadelenin kızıştığı dönemlerde gö-zaltına alınmıştı. Üç buçuk ay yattı. 12 Eylül sonrası alındı bira-kıldı, ailemizin yurtdışında olması nedeniyle yurtdışına gitti. Tür-kiye'ye gelmek onda bir tutkuydu. Gelip ülkesinde mücadele et-mek istiyordu. Mükemmeldi. Kardeşimden daha çok öğretme-nimdi. Sevilen, sayılan bir insandı. Çok dürüsttü." diyordu abla-sı. Annesiyse "Böyle olacağını biliyordum. Ne diyeyim. Çok ka-falı, çok dürüst, sadeydi. Hayran kalırdık konuşmasına, oturuşu-na, hayrandık. Kandıramadım. İkna edemedim. Öleceğinden korktuğum için karşıyım."

Ablası: "Anlatmakla bitiremem. Onun gibi olmamı isterdi. Yi-ğit ve de dürüst. 'Ölürsem ağlamayın, üzülmeyin' derdi. 'Her şey olabilir. Ben ölümden korkmuyorum. Başka arkadaşlarım da öle-bilir. Onları da benden ayrı görmeyin. Keşke şehit olsam...' di-yordu. İnanamıyorduk tabii ki... Hala o gelecekmış gibi düşünü-yorum. Paylaşımıcılığını, arkadaş edinmeyi sevmesini unuta-mıyorum. Burjuva tartışması yaparlarken 'Peki Fintoz biz kimiz?' dedim. O da bana 'Ablacığım biz devrimciyiz' dedi. 'Bana her şeyi soruyorsun ama hiçbir şeyi uygulamıyorsun' deyince çok şaşırdım, ben onunla hiçbir şeyi tartıştığımı hatırlamıyorum. O da 'Ben sana tartıştık demiyorum. Seninle benim aramdaki farkı görmeni istiyorum. Mesela senin kendine verdiğin önem ne? Bu makyaj, şık giyinmekten başka bir şey değil. Ben onları aşmanı istiyorum' dedi. Ona verdiğim değeri hiçbir şeye vermiyordum. Yurtdışından döndükten sonra TAYAD'lı bir ana onu bizde gör-müştü. İlkokuldan beri onu tanıyordu. Çok sevindi. 'Gel seni TA-YAD'a götürüyem' dedi. Fintoz güldü ve 'Teyzeciğim benim ne işim var TAYAD'da, bizden geçti o işler, sizler devam edin.' de-di. Teyze çok üzölmüştü. 1991'de Fintoz şehit düştüğünde o teyze bana geldi. 'Beni öyle inandırmıştı ki' dedi sonra da hiçkı-ra hiçkırı ağıladı...

Canım benim... Keşke şehit olsam dedi ve arzusu gerçek-leşti..."

YÜCEL ŞİMŞEKİN AİLESİ ANLATIYOR

Yücel'in evlerine gittiğimizde bize kapıyı açan ablasıydı. Yü-

cel'in annesi, dayısı, amcası, teyzesi yani bütün akrabaları oradaydı. Onlardan bize Yücel'i anlatmalarını istediğimizde annesi "Onu anlatmak için kelime bulamam" diyordu:

"Yücel İstanbul'da doğdu. İlk çocuğumdu. İlkokula 5.5 yaşında başladı. Bütün okul hayatında çok başarılıydı. Hep takdir, teşekkür alırdı. Başkaları gibi kurslara giderek, özel öğretmenler tutarak değil, o kendi çabasıyla üniversiteye girdi. İTÜ İnşaat Mühendisliği'ni kazanarak '87 senesinde mezun oldu. Yücel ile birlikte 4 çocuğum var. Ama Yücel'im hepsinden ayırdı. Hepimizle ayrı ayrı ilgilenirdi. Bizlerle ilişkisi mükemmeldi. Biz fakir bir aileyiz. O tatillerde çalışır bize yardım ederdi. Çayocağında çaycılık yapıyordu. Marangozun yanında çalışıyordu. Çocukluktan beri kimseye karşı hiçbir kötülüğü, yanlışlığı yoktu. Melek gibiydi. Saygılı, dürüst, çalışkan, adildi. Asabi hiç değildi. Devamlı gülerdi. 5-6 ay kadar önce evden ayrıldı. Arada bir eve telefon ediyordu. Diğer oğlum biz öğrenmeden bir gün önce öğrenmiş. Eve geldiğinde ağlıyordu. Bize hiçbir şey söylemedi. Öğrendikten sonraki durumumu hiç anlatamam. O acıyı sadece çekenler bilir. Şimdi sadece kanının yerde kalmamasını istiyorum.

Yücel'imizin annesine Şehit Aileleri Komitesi hakkında ne düşündüğünü sorduk. Bize "Benim gibi aynı acıyı paylaşan, yüreğinden bir parçası kopartılmışlara, Yücel'in dostlarına her zaman kapım açık. Buyursunlar gelsinler. Ama ben rahatsızım. Bir yere çıkamam" diyordu.

HASAN ELİUYGUNUN AİLESİ ANLATIYOR

"Yavrum halkı için savaştı ve toprağa düştü. Sana emzirdiğim süt helal olsun oğlum. Halkı için savaşan tüm insanlar benim oğlumdur. Savaş sürecektir oğlum. Haklı olanlar kazanacak."

Hasan'ın annesi babası değildi onlar. Tutsak aileleri mücadelesinde TAYAD'lı aileler olarak oğulları ve kızları için koşturup durdular. Kar demediler, yağmur demediler. Hep tanıdığı devrimciler için bir yararları olsun istediler. "Yaşayacağım, oğlumun katillerinin cezalandırıldığı günleri görmek için yaşayacağım. Evlatlarımız ölmedi. Onları yaşatmak için yaşayacağım diyordu." Bakiye Ana.

Bu ana babanın evlatları yaşarken duydukları gururu ölü-

ken de duymaları onları tanımanız için yeterli herhalde. Onlar bizim Mahmut amcamız, Bakiye anamız olmuştur her zaman.

Mahmut amca insan hakları konusundaki duyarsızlığın sınır tanımadığını söylüyor. "Bizde de diğer ülkelerde de öyle" diyor, "Silahlı mücadeleyi terör kalıbına soktu mu senin işkenceni, katliamını ona anlatmak zor oluyor. Oysa onlar cezaevinde, işkence, sokakta, evde vurulan çocuklarımızdaki kurşunun neden atıldığını araştırmıyor. Devlet, hükümet işleri diyor kesip atıyor. Oysa öyle değil. Benim kanaatim böyle. Ben devlete devlet de desem onu tanımıyorum. Polisten, savcıdan, hakimden bir sakıncam yok. Bizi etkileyen sadece Hasan değil. Ben diğer on bir devrimciyi de bağırma bastım. Kanlarını temizledim. Çarşaflarını örttüm morgda.

Oğlumu gazeteler manşetlerle Cingöz Paşa'nın tetikçisi dediler hedef gösterdiler. Afiş ettiler. Sonra da Hasan'ın olmadığını biliyorduk. Hedef şaşırtmak için Hasan'ı reklam yaptık dediler. Mete Altan dün oğluma işkence yapandı. Bugün **de ölüm fermasını** imzalayanlardan.

Annenin babanın da duygu ve düşünceleri bir kalıptan çıkıyor. Oğlumu toprağa verirken yemin ettim. Onların mücadelesini ömür boyunca sürdüreceğim. Ölülerimizden korkuyorlar. Morgda cesetler kanlar içinde dururken biz tüm aileler kanları yerde kalmayacak, halkın adaletinin cezasından kurtulamayacaksınız diyerek and içtik. Saygı duruşunda bulunduk.

Dün tutsak ailesi olarak bilinçlendik. Şimdi şehit **altesi olarak** oğullarımızı temsil ediyoruz. Başımız dimdik..."

CAVİT ÖZKAYA'NIN AİLESİ ANLATIYOR

Gözaltına alınıp tutuklandıktan sonra Cavit'in babası ve annesiyle tanıştık. Çanakkale Bayramiç'te oturduklarından sık sık gelemiyorlardı. Ayrıca işleri de vardı. Köye bağımlılardı.

İlk önce cezaevi gerçeğini, tutsak ailelerini tanıdılar. Duruşma ve açık görüşlerde ise DEVRİMCİ SOL tutsaklarıyla beraber oldular. Oğlunu değil oğullarını, kızlarını tanıdılar. Onları çok sevdiler. Tahliye olduklarında "Cavit ne zaman olacak?" sorusuyla birlikte kendi oğlu tahliye olmuş gibi seviniyordu. İyi bir eğitimciydi. Binlerce çocuk yetiştirmişti. Annesi ise bahçesiyle uğraşır, mutfak ve ev işleri içerisinde yaşamını sürdürürdü.

Oğullarını çok iyi tanıyorlardı. Bu yüzden tahliye olduğunda çok istedikleri halde yanlarında kalmayacağını biliyorlardı. Oğluna Hak verse de gene hasreti, yokluğu zor geliyordu.

Ziya amca o gün; oğlunun ölüm haberini aldığı anda karısına, oğlunun anasına haber vermek istemedi. Ne zamana kadar? Acısını tek kendi çekmek istedi. Hem sadece oğlu da değildi. İçlerinde çok yakından tanıdıklarının olduğunu öğrenince çok üzüldü. Ağladı. Yıllarca iyi, güzel ve doğruyu öğrettiği öğrencilerini hatırladı. Oğlunu, devrimcileri, DEVRİMCİ SOL tutsaklarını hatırladı. Acısı yatırtı değildi. Acısı tüm DEVRİMCİ SOL camiasıyla yüreğinde gömülüydü. Hanımına Cavit'in annesine gerçekleri anlattı. Cenazenin görkemli ve oğullarına yakışır şekilde kaldırılması onu onurlandırdı. Karşılıklı sohbette amcamızın gözleri dolu dolu oluyor. Dudaklarındaki sözleri anlamak zor oluyordu. Acısı büyüktü. Anamız da, babamız da çok iyi biliyorlar ki devrim şehitlerimize sözümüz var. Ve adlarına, adımıza hiçbir zaman leke sürdürmeyeceğiz. Sizler metin olun; Şehit ailelerimiz hep onurumuz gururumuz oldu...

ÖMER COŞKUNIRMAK'IN AİLESİ ANLATIYOR

Ömer'in ailesiyle morgda teşhis ederken tanışıyoruz. Oldukça şaşkın ve üzgünler. O arada bizce çok önemli olan birlikte gömülme çabamızı konuşuyoruz. Ancak kısa oluyor bu görüşme, adres, alıyoruz ve ayrılıyorlar.

Annesinin olaydan oldukça fazla etkilenmesi, ailenin bir an önce cenazeyi kaldırma eğilimi ve aile mezarlığının olması, polis baskısı gibi nedenlerle Ömer Feriköy mezarlığına gömülüyor.

Ayrıca adresi bilen arkadaşımız da gözaltında...

Kısa bir süre sonra eve gidiyoruz. Annesi tedirgin bir biçimde açıyor kapıyı! Üzüntülü ve yaşlı hali ilk anda kim olursa olsun etkiliyor insanı. Sorularla dolu bir anne. İçeride baba hafızasını yitirmiş. Elinde bir kitap, devamlı anlamlı anlamsız konuşmalar yapıyor. Bu yüzden yeniden etkilenmemesi için başka bir odada anneye Konuşuyoruz. İlk kez gördüğünden güven vermeye çalışıyoruz. Ömer'in devamlı eve geldiğinden bahsediyor. Çok nadir, o da kesinlikle haber vermeksizin kalmazdı diyor. Ailenin maddi olanakları oldukça iyi. İşyerini kendi olanaklarıyla kurduklarını anlatıyor bize. İşyerinde ne tür eşyaların olduğunu iyi bili-

yor. "Anlamıyorum bana anlatın" diyor, "Ömer'i DEVRİMCİ SOL içerisinde bir yere nasıl koyacağım." Oysa bize Ömer'i anlattığında Ömer'in DEVRİMCİ SOL'cu olduğunu farkına varmadan tüm özellikleriyle anlatmış oluyor. Sorun örgütteki yeri. Onun okuldaki dayanışmalarından, cezaeviyle ilgili insanlara var gücüyle destek çıkmasından ve diğer olanaklarını devrimcilere kanallı etmesinden haberi var, ama bunu kendisinde insan olmanın doğallığı içerisinde gördüğü için oğlunun gazetelerde yazdığı gibi yasadışılığına veya "teröristliğine hiç anlam veremiyor. Kendi güçleriyle kurdukları işyerindeki tüm malzemelere örgüt işyeridir diyerek el konulmasından devleti yakından tanıyor. "Ah, ona kurşun sıkan polisleri bir görsem. Bir görsem de acıyı tattırmak ne demekmiş göstersem." diyor. Biraz sonra erkek kardeşleriyle tanışıyoruz. Birisi Ömer'e oldukça benziyor. Onlarla da Ömer'i, diğer şehitlerimizi konuşuyoruz. Olayın gelişmelerini anlatıyoruz. Halklarımızın nasıl şehitlerimize sahip çıktığını örneklerle anlatıyoruz. Bizi tanımak istiyorlar. Biz de onları. Evden çıkarken artık DEVRİMCİ SOL ailesinden olmanın sıcaklığıyla kucaklıyoruz birbirimizi.

BULUTHAN KANGALGİL'İN AİLESİNDEN SICAK KARŞILAMA

14 Temmuz'da Ankara'da katledilen Bulut'un cenazesine katılmak mümkün olamamıştı. İsmi kesinleşmeyen şehitler, yüzlere varan gözaltılar ve diğer şehitlerin cenazesiyle uğraşlar o an için gereken zamanı mümkün kılamamıştı. Ve daha sonra ziyaret edecektik. Ancak başka illerden ve köylülerin katılımıyla Bulut'umuz memleketi Kangal'da gömüldü. Babası oğlunu anlatan ve onun karakterini çizen konuşmalar yaptı. Vücudundaki kurşunlar her şeyi anlatıyordu.

Daha sonra Kangal'a gittik. Soğuk bir kış günüydü. Bu yöreden ilk kez geçiyorduk. Buğday memleketi Kangal topraklarında buz ve kar vardı. İçinize, deyim yerindeyse iliklerinize kadar etkileyen bir rüzgarı hissediyordunuz. Yerde yürümek mümkün değildi. Kaygan bir zeminde kayarak ilerliyorsunuz. Bir de Kangal'ın meşhur çoban köpekleri, Havlamaları her yerden duyuluyor. Bir de şu an bembeyaz olmuş dağlar... Dağlar, bizim dağlarımız. Karın altında yüceliğini koruyor. İncancımızın büyüklüğünü

simgeliyor sanki.

Bulut'un memleketini neden çok sevdiğini şimdi daha iyi anlıyoruz. Kar yağışının çok olması nedeniyle yollar bomboş, resmi binalarda bile çalışanlar oldukça az. Verilen adreste Bulut'un ailesini arıyoruz. İlçede yabancı oluşumuz hemen belli oluyor. Hele Bulut'un ailesini sormuş olmamız, dikkatleri üstümüzde yoğunlaştırdı.

Bulut'un ailesinin şu an yolları kapanmış köyde olduklarını öğreniyoruz. Birden üzüldük. Akrabalarıyla uzunca bir sohbet ediyoruz. Cenazede bulunan ve Ankara'dan ailesiyle birlikte Bulut'u getiren akrabasıyla. Geçmişte devrimci mücadeleyi tanıyan ama hayalleri zorun karşısında çabuk kırılan bir bürokrat. Aileye gelmemize bile karşı çıkıyor. Daha yeni kendine geldi diyor. Yeniden acılarını açacak, yaşamını altüst edeceksiniz diyor. Bizse tam tersine ailenin Bulut'a sahip çıkılacağını görmekten mutlu olacağı, bizlerin sevgisi ve dayanışmasıyla daha mutlu olacağı konusunda ikna ediyoruz. Telefonda görüşmeye çalışıyoruz. Hatlar oldukça bozuk. Bağıra çağıra derdimizi anlatmaya çalışıyoruz.

İlk telefona Bulut'un annesi çıkıyor. Seviniyor, ağlıyor. Oğlumun nereden arkadaşlarınız diye sormak istiyor. Çok aradım sizi çok diyor. Bölge gazetelerine ilan vererek bizlere ulaşmaya çalıştığını söylüyor. Öyle mutlu ki telefonda, sanki aynı odada konuşuyor gibiyiz. Birden bizi göremeyeceği için daha çok ağlamaya başlıyor. O sırada ağabeyi telefonu alıyor. Düşünebiliyor musunuz, karşılıklı görüşmeye o kadar çok ihtiyacımız var ve kara kış engel oluyor. Ağabeyi kararlı. Ve bize beklememizi söylüyor. O her koşulda bizi tanımak istiyor. Biz de merakla bekliyoruz. İki saat sonra yanımızda buluyoruz. Yıllarca tanıyor gibi kucaklaşıyoruz. Onlar bizde Bulut'u görüyor, biz de onları Bulut olarak hissediyoruz. Ve tabii ki sonu gelmeyen sohbet. Onlar Bulut'u uzun süredir görmedikleri için devrimci mücadelede nasıl bir yeri olduğunu öğrenmek istiyorlar.

Ve bu sıcacık sohbetten sonra bir kez daha görüşmek üzere ayrılıyor.

BİLAL KARAKAYA'NIN AİLESİ ANLATIYOR

"Ne diyeyim her şey ortada. Direkt infaz var. Daha önce iş-

ledikleri suçtan dolayı onları suçlu bulmak kötü bir şey. **'Her an beni alabilirler'** diyordu. Size de zarar verirler. O yüzden evden ayrıldı. Bizlerse bizden ayrılma diyorduk. Annem onun yokluğuna **dayanamıyordu. O içerdeyken çok hastaydı. Tahliye** olduktan sonra canlandı, oğlunu görmekle tedavi oldu sanki. Yeniden kazanmıştık ve kaybetmekten korkuyorduk. Annemin Bilal'e bağlılığı çok fazlaydı. Bilal gitti diye gene dünyası karardı. Siz görüyorsunuz bana söylemiyorsunuz kuşkusunu taşırdı hep. Annem Bilal'in hasretiyle gitti. Her sözünde Bilal, Bilal derdi... Bilal dolu doluydu. Hayatı **severdi, sevdirdi. Her zorluğu aşar; aşmak gerektiğine inanırdı."**

ZEYNEP EDA BERKİN AİLESİ

Zeynep'in ailesi Ankara'da ikamet etmekte, babası Bursa'da bir tekstil fabrikasının personel müdürlüğünü yapmaktadır. Kızlarına aşırı düşkünler ve Eda'nın ölümünü bu noktada kabullenemiyorlar. "Eda ölmedi yaşıyor" diyorlar. Mezarına da gitmiyorlar. Ölümsüzleştiği noktada hemfikiriz. Konuşmak istemiyorlar.

İBRAHİM İLÇİ'NİN AİLESİ

İbrahim İlçi'nin cesedi kaybedilmiştir. Ailesi İbrahim İlçi'yi teşhis edememiştir. Bu nedenle de ailesi röportaj yapmayı istemiştir. Biz de onların bu isteğini gözönüne alarak zorlayıcı olmadık. İlçi'nin ortadan kaybedilmesine ilişkin DEVRİMCİ SOL kamuoyuna aşağıdaki açıklamayı yapıyor.

12 Temmuz 1991 günü İstanbul'da üç işyeri ve bir ev olmak üzere dört ayrı yerde yapılan operasyonda 10 yoldaşımız bilinçli şekilde katledildi. Polis, Nişantaşı, Balmumcu, Dikilitaş ve Levent'te katlettiği yoldaşlarımızın adını dahi bilmiyordu. Bu gerçek bugün tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmıştır.

Operasyon sonrası polisin yaptığı açıklamada, katledilen yoldaşlarımızdan ancak fotoğraf ve parmak izi yoluyla kimliği tespit edilebilenlerin gerçek isimleri yer almıştır. Bazı yoldaşlarımızın isimlerini kamuoyuna açıklayan ise örgütümüz olmuştur. Ancak polisi başarılı göstermek çabasının ürünü olsa gerek, kimi basın organlarında, örgütümüzün, katledilen yoldaşlarımızın kimliklerine ilişkin yaptığı açıklamaya, polisin açıklama-

masıymış gibi yer verilmiştir. Biz yine iddia ediyoruz: Polis, katlettiği yoldaşlarımızın kim olduğunu önceden bilmiyordu. DEVRİMCİ SOL'cu olmaları katledilmeleri için yeterli sayıldı.

Bugün 12 Temmuz katliamı hala tüm yönleriyle aydınlanmamış değildir. Katliamın hemen ardından İçişleri Bakanlığı ve polisin yaptığı açıklamalar arasındaki çelişkinin nedeni de belli değildir. Operasyon sonrası İçişleri Bakanı 11 kişinin öldürüldüğünü söylerken, İstanbul polisi bu sayıyı 10 kişi olarak açıklamıştır. Keza bazı gazetelerde çıkan haberlerde, İstanbul'da ölü olarak ele geçirilenlerin 12 kişi olduğu belirtilirken, kimi Adli Tıp yetkilileri de, bunu doğrulayarak adli morgda 12 kişinin cesedinin bulunduğunu söylemişlerdi.

Bu çelişkiler gösteriyor ki, İçişleri Bakanlığı ve polis, katliama ilişkin bazı gerçekleri kamuoyundan gizlemişlerdir.

12 Temmuz operasyonunda İstanbul'da örgütümüz üyesi toplam 10 yoldaşımız şehit düştü. Bunlardan Niyazi Aydın, Cavit Özkaya, Hasan Eliuygun, Nazmi Türkcan, Zeynep Eda Berk, Dikilitaş'ta bir büroda, İbrahim Errdoğan, Yücel Şimşek, Balmumcu'da bir evde, İbrahim İlçi, Bilal Karakaya Nişantaşı'nda bir işyerinde, Ömer Coşkunırmak Levent'te bir büroda katledildiler.

Eğer katledilenlerin sayısına ilişkin verilen rakamlar (11 ya da 12) doğruysa operasyonda örgütümüzün üyesi olmayan halktan insanlar da öldürülmüş demektir. Ortada bu yargımızı doğrulayan kanıtlar da vardır.

Bunların başında, operasyon sırasında ölü olarak ele geçirildiği açıklanan ve adının Mustafa Üstündağ olduğu söylenen kişinin, sahiplenen kimse çıkmadığı için kimsesizler mezarlığına kaldırılması olayı geliyor. 31 Temmuz 1991 tarihli gazetelerde çıkan bu haber pek çok kişinin dikkatini çekmemiş olabilir, ama gerçek, Mustafa Üstündağ olarak açıklanan kişinin kim olduğunun aydınlatılmasıyla ortaya çıkacaktır.

Bir kez kesin olan bir şey var ki, 12 Temmuz günü katledilen yoldaşlarımızdan İbrahim İlçi dışında kalan 9'unun cenaze- si ailesi tarafından teslim alınıp defnedilmiştir. Polisin adını Mustafa Üstündağ olarak açıkladığı kişi eğer polisin iddia ettiği gibi örgütümüzün üyesi ise, İbrahim İlçi'den başkası olmaması gerekir. Oysa bu kişi İbrahim İlçi değildir. Yoldaşımızı tanıyan-

lar cesedin **İbrahim İlçi'ye ait olmadığını kesin biçimde** belirle mişlerdir.

O zaman İbrahim İlçi'nin **cesedi nerededir ve niçin gizlenmektedir? Ortaya çıkan gerçek şudur: Polis 12-Temmuz operasyonunda yoldaşlarımız dışında halktan insanları da katletmiş ama bunu kamuoyundan gizlemek yolunu seçmiştir.** Örneğin Nişantaşı'nda ağır yaralı **olarak** yakalandığı belirtilen ve örgütümüz üyesi olduğu açıklanan İbrahim Gökten'in ve örgütümüzle hiçbir ilgisi yoktur. Halktan bir insanı doğrudan hedef alıp katleden polisin bunu gizleme yoluna gitmesi, başka şeylerin de gizlendiğini açık delili değil midir?

Her şey Nişantaşı'ndaki operasyonda kimlerin öldürüldüğü ve polisin bu operasyona ilişkin neleri gizlediğinde düğümleniyor. Bu operasyonla ilgili polis açıklamalarına dayanarak basının verdiği haberlerde ölü sayısı, 2-3-4 şeklinde çelişkili biçimde yer almıştır. Nişantaşı'nda bombalarla tahrip edilen işyerinde gerçekten kaç kişinin öldürüldüğü bugün hala bir sırdır.

Yoldaşımız İbrahim İlçi burada katledilmiştir. Ama cesedi bugün ortada yoktur ve ne yapıldığı da belli değildir. Polisin yaptığı açıklamada, Nişantaşı'nda öldürülen, en az iki örgüt üyesi söz konusudur. Bunlardan biri Bilal Karakaya olduğuna göre, diğeri, yani yoldaşımız İbrahim İlçi nerededir?

Biz Nişantaşı'ndaki işyerinde Bilal Karakaya ve İbrahim İlçi dışında örgütümüz üyesi hiç kimsenin bulunmadığını, bu yüzden burada başka bir yoldaşımızın katledilmesinin mümkün olmadığını söylüyoruz.

Polis, Mustafa Üstündağ kimliğini taşıyan kişiye kimse sahip çıkmadı derken aslında Nişantaşı'nda katledilen bu kişinin örgütümüz üyesi olmadığı ve örgütümüz üyesi olan İbrahim İlçi'nin cesedinin yok edildiği gerçeğini gizliyor.

Ayrıca kimsesizler mezarlığına kaldırılan kişinin Mustafa Üstündağ olması ya da Mustafa Üstündağ adına düzenlenmiş sahte bir kimlik taşıması **da söz konusu olamaz. Çünkü Mustafa Üstündağ kimliğini Balmumcu'da katledilen yoldaşımız İbrahim Erdoğan taşıyordu ve bu kimlik Nişantaşı'ndaki işyerinde değil Balmumcu'daki evde bulunmuştur. Üzerinde de İbrahim Erdoğan'ın bilinen, tanınan resmi vardır. Eğer bu kimlik ortaya çıkarılır ve gösterilirse, her şey apaçık görülecektir. Kaldı ki,**

operasyon sonrası basında çıkan haberlerde bile, Mustafa Üstündağ adına düzenlenen kimliğin Balmumcu'da bulunduğu açıkça yer almıştır.

O halde polis ne yapmıştır?

Polis, Balmumcu'da katlettiği yoldaşımız İbrahim Erdoğan'ın Mustafa Üstündağ adına düzenlenmiş sahte kimliğini, Nişantaşı'nda katlettiği örgütümüzle ilgisi olmayan bir kişiye ait olarak göstermiş, yine Nişantaşı'nda katlettiği örgütümüz üyesi İbrahim İlçi'nin cesedini ise yok etmiştir.

Operasyona ilişkin yapılan çelişkili açıklamalar, işte bu noktada daha bir anlam kazanıyor.

Tüm kamuoyunun 12 Temmuz katliamına ilişkin bu gerçeği bilmesini istiyor, basını, duyarlı olan herkesi İbrahim İlçi'nin cesedinin ne yapıldığını sormaya çağırıyoruz.

**DEVİRİMCİ SOL (MERKEZ KOMİTESİ) 1
AĞUSTOS 1991**

Bölüm 5

*Yüreğinde fırtınalar kopmakta
yani
bir kaya parçasının altında
fitili ateşlenen dinamit yığını
yani
bir yanı ateş
bir yanı barut
ha patladı ha patlayacak
yüreğim isyan tepeden tırnağa
silah*

SAVAŞ GİBİ BİR GECE

Evet, 12 Temmuz gecesi savaş gibi bir geceydi. Bu savaşta 12 Temmuz-14 Temmuz, şehitleri ülkemizin emekçi halklarını; "Operasyonlar bizzat savcılarımız, il emniyet müdürlerimiz, hatta valilerimiz nezaretinde yapılmıştır... Yasa açık, cumhuriyet savcıları olay yerinde, polisin silah kullanma yetkileri belli." diyen tüm devlet yetkilileri de halkın düşmanlarını temsil ediyordu. Ve bir kez daha görüldü ki: "Tarafsızlık diye bir olay kalmıyor artık. Ya devletten yanasın, ya bizden. Yani direnişten. Ortası yok bunun. Açık seçim gerekiyor. Artık iki yasa kesin tavizsiz işliyor. Devletin ve direnişçi güçlerin yasaları. Devletinki tüm görevlileri üzerinde. Direnişinki direnişçilerin üzerinde."

Halk düşmanlarının o dönemdeki söz ve açıklamalarını kendilerinden aktarıyoruz ve soruyoruz?... Suçlu kim?

HALKIN ADALETİNİN SAVUNUCUSU EVLATLARIMIZ, YAKINLARIMIZ , ARKADAŞLARIMIZ MI?

Yoksa halk düşmanı işkencecilerin, katliamlara katılan, imza atan, MİT, CIA, KONTRGERİLLA ile bütünleşmiş emperyalizmin kuklaları Ağar'lar, Kalemliler, Özal'lar, Erkan'lar, DEVRİMCİ SOL ölüm timi gibi devletin tüm yetkilileri ve kurumları mı?

Halk, kararını çoktan verdi. İlan edilen bu kirli savaşta bunlara karşı mücadeleyi halklar kabul etti.

12 Temmuz günü, gazete ve iletim araçları ölüm mangalarının tüm çevreyi tamamen kontrole aldığını, panzerler yerleştirilerek "çevrede kuş uçurtmadıklarını" yazdı. Gerçekten, yazılarında polisin iddialarını kendileri tanık olmuş gibi yazıyorlardı ama onlar bile sokulmadı katliam bölgesine. Halka gözdağı verilerek katliamın şahidi olmasınlar diye sürekli anonlarla sokağa çıkmaları engellendi.

Operasyonları Emniyet Müdürü Mehmet Ağar bizzat yönetti. Operasyonların başarıyla(!) sonuçlandığını öğrenen Ağar "Hepinizi tebrik ediyorum, gözlerinizden öpüyorum. Aceleye gerek yok. Kendimizin, basın mensuplarımızın ve vatandaşlarımızın can güvenliğini sağlayalım" derken, yerlerde halkın evlatlarının gölcükleşen kanları vardı ve henüz kurumamıştı. Suçunu örtbas etmeye çalışan bu işkence kurumunun temsilcisi, bir taraftan soktukları üniforma ve silahları bulmuş gibi yeniden çıkartırken. "Üniforma giyilmiş eylemleri hatırlıyorsunuz, çatışma kaçınıl-

geçenler kesinlikle örgüt mensubudur." diyordu. Ama gerçekte onlar katlettiklerinin kimler olduğunu bile bilmiyorlardı. Prestij için kan dökülmesi gerekiyordu. Bush'a kurban ederek görevini yapmış olmanın sevinciyle kemik atılmış köpekler gibi yalanıyor ve kuyruğunu sallıyor, büyük babalarına mesaj veriyorlardı. Yerinde infaz ve katliam sesleri örgütlü bir şekilde yükseldiğinde ise cellatlıktan papazlığa geçiyor ve "Arzu ederiz ki sağ ele geçirelim. Ama bize karşı silah kullanıldı. Bunlar saniyede gelişen operasyonlardır, yakalayamazsınız kaçarlar." açıklamasıyla kendini kurtarmaya çalıştı. Ağar "Poliste bomba ne gezer? Polis bomba kullanmadı. Bunu da nereden çıkarıyorsunuz?" derken aynı savunma psikolojisi içindeydi. Yalanlarıyla, iğrençlikleriyle suçluluğu net olan bir numaralı işkenceci kontrgerilla şefi, 12 Temmuz'la ilgili olarak "bağımsız ve adil mahkeme"de açılan davanın sanığı olmaktan kurtuldu. Ancak devrimci adaletin bir numaralı sanığı olarak yargılaması devam edecektir.

12-14 Temmuz'la ilgili İçişleri Bakanı Mustafa Kalemli de "bağımsız ve adil" olmayan mahkemelerin sanığı olmaktan, anti-terör yasası sayesinde kurtuldu. Devrimci adaletin 2 nolu sanığı olarak kendi suçunu beyan eden açıklamalarında "Ben emniyet güçlerimiz böylesine büyük bir operasyonu gerçekleştirdikleri için mutluyum. Yabancı bir devlet başkanının ülkemizi ziyareti öncesinde gerçekleştirilen bu operasyon nasıl bir hazırlık içinde olduğunu göstermektedir. Operasyon sonucu elde edilen silah, malzeme ve doküman ile Diyarbakır olayları ve diğer protesto amaçlı eylemler devletimizin ve milletimizin birlik ve beraberliği ile halkımızın huzurunu bozmaya yönelik hareketlerdir. Sağduyu sahibi vatandaşlarımızın tahriklere kapılmadan normal yaşantılarına devam etmelerini ve ülke bütünlüğüne yönelik, bu tür eylemlere karşı üstün bir görev anlayışı ile gayret gösteren güvenlik kuvvetlerimize güvenmelerini istiyorum. Bu tür operasyonlarda bu eleştiriler hep olagelmıştır." diyerek kamuoyunun eleştirileri karşısındaki pervasızlığını sergiledi. Kalemli bu arada suç ortaklığını gizlemeye çalışmaktan da geri kalmayarak her türlü tedbiri aldıklarını, ihtar ettiklerini, ama karşı taraftan ateş edildiğini söyledikten sonra "Vatandaşlarımızın can ve mal güvenliğinden sorumlu bakanlığımız ve güvenlik güçlerimiz bütün

güçleriyle üzerlerine düşen **bu görevi canları ve kanları pahasına yerine getirmeye gayret** etmektedirler. Bu tür olaylarda değerli basınımızın katkılarını, değerlendirmelerini ve takip fikrini büyük bir dikkatle izliyorum ve basınımıza teşekkür ediyorum." sözleriyle halk düşmanı olduğunu itiraf etmiştir.

Emniyet Genel Müdürü Ünal Erkan ise "Yerinde infaz diye bir şeyler düşünülemez. Polis yasaların verdiği yetki ve çerçeve içerisinde görev yapar. Çünkü olay kamuoyunun gözünün önünde olmuştur zaten. Olay mahallinde savcımız da vardı... Dene yimli, işleri iyi bilen arkadaşlarımız yine deneyimli müdürlerinden aldıkları talimatla herhangi bir çatışma olmadan sonuca gitmeyi her zamanki gibi denemişlerdir. Her yolu denemişler. Ancak bildiği gibi ateş etme olayı vardır. Bomba atma olayı vardır, ikazlar sonuç vermemiştir. Yasal çerçeve içerisinde operasyon başlanmış ve sonuca ulaşılmıştır. O deyimde (Yerinde infaz) katılmışıyım. Benim polisim bu ülkenin, bu vatanın **çocuğu, evladıdır**. Merhametlidir. Ama görevini de yasaları aşmadan yapma çabası içerisinde." diyerek 12 Temmuz ve 14 Temmuz katliamlarını onayladığını ve savunduğunu ısrarla vurgulamıştır ve devrimci adaletin sanığı olmuştur.

İçişleri Bakanı genel **sekreteri ve sözcüsü Kamuran Erbuğa** da kurum olarak katliamı savunmuştur ve suçludur.

Ankara Emniyet Müdürü Mehmet Canseven ise gazetecilerin "Bazı görgü tanıkları bu çağrının yapılmadığını belirtiyorlar" yolundaki soruşuna sinirlenerek "Tabii **ki çağrı yapıldı. Kim** söylüyor teslim ol çağrısının yapılmadığını. Hiç kimse bu bölgeye giremedi ki. Emniyet Müdürü olarak ben bile giremedim. Kapı **açılır açılmaz üzerimize ateş açtılar. Karşılığını verirken kimlik** tespiti yapılsa da size (gazetecilere) söylemeyiz" diyor.

Devrimci adaletin sanıkları arasına Mehmet Canseven de giriyor.

Ankara 14 Temmuz operasyonunu sürdüren ve operasyonda **alınından ve kulağından** yaralanan Başkomiser İbrahim De-deoğlu, **atılan bomba ile yaralanarak şoka giren bazı polis** memurlarına şok iğneleri yapılırken özel time operasyon emri veriliyor. "Arkadaşımızı vuranı inşallah ölü ve yaralı ele geçireceğiz. **Operasyona** başlayın" talimatıyla Buluthan **ve Fintoz'un katledilmesine imza atıyor ve devrimci** adaletin sanığı olarak yargılara-

caklar listesine giriyordu.

İstanbul ve Ankara Valileri de katliamın ortak suçlularıdır. Üstelik Ankara Valisi Saffet Arıkan Bedük... "Gerçekten fevkalade iyi bir sonuç, başarılı bir sonuç alınmıştır... İstanbul harika, fevkalade başarılı bir operasyon yaptı ve İstanbul bağlantılı olarak buraya kadar geldi" açıklamasıyla devrimci adaletin sanığı olmayı sayısız kere haketmiştir.

Evet kendi ağızlarından katliama sahip çıkıyorlar. .

Çevresinde kuş uçurtulmayan, mahalle sakinlerinin bile evlerine sokulmayıp sokakta ve kahvelerde bekletildiği ortamda tüm sindirme çabalarına rağmen oradaki insanlar DEVRİMCİ SOL savaşılarına sahip çıkıyor, kendi ağızlarından devrimcileri nasıl tanıdıklarını ve olayı aktarıyorlardı.

HALKIN KATLIAMLA İLGİLİ İZLENİMLERİ

Beşiktaş Balmumcu Karahasan Sokak Özmenek Apartmanı yöneticisi Ahmet Aktaş, "Temiz, efendi görünümlü insanlardı. Evde çizim yaparlardı" derken, kapıcısı da "İnanamıyorum, mi-dem bulanıyor hatırladıkça. Ortalık kan gölü içindeyken buzdolabından yemekleri çıkarıp yediler. Nasıl insanlar bunlar anlayamadım" diyor ve kafasını sallıyordu...

Olayın tanık ve izleyicileri o gün burası savaş alanı gibiydi diyorlardı. Devletin terörü tüm mahalleye yönelikti. Gazeteler "Gece baskınları halkta korku yarattı. Geceleri evlerden alınan kişilerin daha sonra ölü bulunması, yaralanması veya izine rastlanmaması halkı tedirgin etti. Gece baskınları ve polis süsü ve rilmiş olan kötü niyetli saldırılardan çekinen vatandaşlar çareyi evlerinin giriş kapısını demirden yaptırmakta, mevcut kapılara, casus gözler koydurmakta buldu." şeklinde haberler yazmak durumunda kaldılar.

Gazetecilerin ve halkın sokulmadığını, sık sık mermi ve bomba taşındığının görüldüğünü aktarıyorlardı. Nişantaşı'nda çatışmanın tek yanlı ve katliam amaçlı olmasından korkan İbra him Gökten adlı vatandaş ise kurşunlara hedef oluyor ve yaralı olarak hastaneye kaldırılıyordu.

Nişantaşı'ndaki apartmanın girişindeki konfeksiyon atölyesi-ni işleten Sami Yaşlı "Binanın bodrum katında oturan genç evde gelinlik tacı yapıyordu. Çok efendiydi. Bu dükkana yakın başka

bir atölyede Türkiye-Yunanistan maçını izlerken bomba ve silah sesleri duyduk. Dükkanı kapatmamıştım. Olay yerine geldim ama sokağa girmeme izin verilmedi. " derken, katillerin halkın tanıklığını nasıl engellediğini açıklıyor.

Nişantaşı Ekmek Fabrikası Sokağındaki 26 Numaralı eve düzenlenen operasyonu kendi evinde perde arkasından izleyen Hasan Şenşicek (36) polislerin önce sokakta bulunan herkesi evlerine soktuğunu, sürekli sakın camın kenarında bulunmayın ihtarını yaptıklarını söyledi: "Savaş alanı gibiydi. Ara sıra bomba sesleri geliyordu."

Bir başka izleyici Hasan Çağlayan, öldürülenlerin mahalle sakinleri arasında efendi olarak bilindiklerini söyledi. "Örgüt üyesi olduklarını duyunca çok şaşırdım. Bu arada polisin çok heyecanlı olması da dikkatimi çekti."

Nişantaşı'nda 2 kişinin katledilmesini yaşayan apartman sakinlerinin ise kendileriyle görüşmek isteyen gazetecilere kapılarını açmamaları dikkat çekti.

Mahalle gençlerinden Ferit Yuva (19) polislerin ansızın geldiklerini ve hemen operasyona başladıklarını anlatıyordu. "Evin camlarında bir şey yoktu, kapıyı kırıp girdiler. Telaşlı şekilde aşağı yukarı koşturuyorlardı."

14 Temmuz Ankara katliamında bazı görgü tanıkları çatışma sırasında polisin tavrından şikayetçi oldular. C-7 nolu apartman sakinlerine apartmanları boşaltmaları çağrısı yapmadığını, polisin teslim ol çağrısı yapmadan bir anda evin etrafını sararak bomba attığını iddia ettiler.

Evet.... Yorumsuz olarak aktardık. Birlikte paylaştıkları mekanda tanıdıkları devrimcileri en yalın biçimiyle anlatan halk; öte yandan işkenceci, katliamcı halk düşmanı timlerin, ölüm mangalarının şeflerini, kurlsız, kendi yasalarını dahi çiğneyen davranışlarını eleştiren sıradan halk, mahalle sakinleri.

Bizim gibi ülkelerde devletin en önemli araçları kontrgerilla, MİT, siyasi polis gibi "illegal" örgütleridir. Devlet içinde devlet olan ve bizzat emperyalizm tarafından kurulan, yönlendirilen bu örgütlenmeler yalan, çarpıtma ve demagoji temelinde resmi ve özel yayın organları, iletişim araçları tarafından düzenlenmekte.

Örneğin 12-14 Temmuz'da sanki CIA Bush'un ülkeye gelmesiyle müdahalede bulunmuş gibi CIA buldu polis vurdu izleni-

mi yarattılar.

Oysa ülkemiz halkları yiğit evlatlarını Körfez savaşında, Kürdistan katliamlarını protesto, işkencecileri cezalandırma eylemlerinde ve sermayenin **halka yaptığı zam ve katliamına ilişkin** protesto eylemlerinde, memurların, işçilerin, öğrencilerin Kürt ve Türk halklarıyla dayanışma eylemlerinden tanıyorlar ve tanıyacaklardır.

HALKIN KATILMADIĞI YARGI ADİL YARGI DEĞİLDİR

12 Temmuz'da katledilenlerin kimlikleri belirlendikten sonra müvekkilleri Sevgi Erdoğan adına bir kısım avukat, Cumhuriyet Savcılığına ve DGM Savcılığına suç duyurusunda bulunarak Mehmet Ağar ve Mustafa Kalemli'nin istifa etmesini, katliamdan sorumlu olanların yargılanmalarını talep ettiler. Tarih 16.7.1991'dir.

Katledilenlerden İbrahim Erdoğan'ın eşi Sevgi Erdoğan gözüaltından çıktıktan sonra çeşitli makamlara yeniden başvuruda bulundu.

Dilekçede; 14 Temmuz'da eşinin ve diğer Temmuz şehitlerinin cenazeleriyle ilgilenmek için geldiği ÖZGÜR-DER'den gözaltına alındığını; gözaltında iken yakınının, eşinin cenazesine katılma hakkı olduğu halde DEVRİMCİ SOL tim sorumlularının bilinçli olarak bunu engellediğini, yanında bulunan vasi belgesini göstermesine rağmen talebin yerine getirilmediğini belirterek; keyfi olarak cenazeye katılmasının engellenmesinin sorumlularının yargılanmasını gözaltında kaldığı **ÖZGÜR-DER'den birlikte** olduğu 65 kişiyle birlikte on iki gün gözaltında kaldıktan sonra Sultanahmet parkında bırakılmaları ile ilgili keyfi uygulamaya karşı gerekli işlemlerin yapılmasını istemiş; **ayrıca,**

-12 Temmuz 1991 gününde İstanbul Emniyet Müdürü olan Mehmet Ağar, Emniyet Genel Müdürü Ünal Erkan ve İçişleri Bakanı **Mustafa Kalemli hakkında yeniden** suç duyurusunda bulunulması ve haklarında dava açılmasını talep etti.

-Bunun dışında da şehitlerin yakınları ve çeşitli demokratik kuruluşlar tarafından pek çok başvuruda bulunuldu. Tüm bu başvurular derlenerek takipçisi olundu. Ayrıca Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine de bireysel başvuruda bulunularak dünya

kamuoyunun da ülkenin genelindeki katliamlara karşı duyarlı olmasına dikkat edildi.

Belgelerde de görüleceği gibi elbiselerin yok edilmesinden, soruşturmanın geç açtırılmasına kadar her noktada, devlet katliamcı yüzünü MİT-CIA-Kontrgerilla ile bütünleşen yüzünü saklayamamıştır.

Öyle ki İçişleri Bakanı Sabahattin Çakmaköğlu, Emniyet Genel Müdürü Ünal Erkan'la ilgili soruşturma talebini, Ünal Erkan da Mehmet Ağar ve ekibiyle ilgili soruşturma taleplerini utanmazca, ikiyüzlülükle, korkaklar gibi reddettiler. Çakmaköğlu ve Erkan imzalı gerekçe de ilginçti. Başvuru sahibi Sevgi Erdoğan'ın halen yasadışı DEVRİMCİ SOL örgütünün legal yayın organı olan Mücadele dergisinin Malatya temsilcisi olarak çalıştığı, İstanbul ilindeyken DEVRİMCİ SOL Anadolu yakası Silahlı Devrim Birlikleri sorumlusu olduğu, örgüt üyesi olarak çeşitli bombalama, korsan gibi eylemlerden arandığı, ayrıca kendi yasadışılığına meşruluk kazandırmak için polislerle ilgili şikayetleri alışkanlık haline getirdiği gibi iddiaları kanıtlanmış bir belge gibi sunarak başvurunun reddedilmesini istediler. Danıştaya yapılan başvuruda ise bakanlıkta ilgili M.M.H.K. ya göre soruşturma açılmadığından bir işlem yapılamayacağı bildirilmişti.

Bu kararlar Anti-Terör Yasasının katilleri korumasının bir örneğidir. Suçlu oldukları bilindiği halde yasaların gerisine sığınarak bunlar hakkında dava açılması engellenmiştir.

12 Temmuz katliamının aydınlatılmasında, 12 Temmuz'la ilgili davanın seyrinde elbiselerin çok önemli yeri vardır. Ancak elbiselerin hepsi yok edilmiştir.

Ve ayları bulan bir uğraştan sonra 12 Temmuz davası açılır ve 21 Nisan 1991'de yapılmak üzere İstanbul 6. Ağır Cezada duruşma günü açıklanır.

Tatmin edileceği gibi yasaların işkencecilerin yanında olduğunu somutlaştıran bir biçimde Mehmet Ağar, Mustafa Kalemli, Ünal Erkan ve DEVRİMCİ SOL tim sorumlularının hakkında dava açılmaz.

Gazetecilerin sokulmadığı mahalle sakinlerinin bile kendi evlerine gönderilmediği, geniş bir kuşatma altındaki evlerde polis ve kontrgerilla deyim yerindeyse at oynatmadı. DEVRİMCİ SOL savaşçıların slogan, marş ve teslim olmayacaklarını hay-

kıran direnişiyile karşılaştılar. Onlar iki kişi, beş kişiydi. Ama devrimci mevrzilerini terk etmediler. Kurallara uygun davrandıklarını söyleyenler, birileri görüntüyü kurtarmak için teslim ol çağırısı yaparken ölüm timinin kapıları kırıp evleri ve işyerlerini taradığını anlatmadılar.

Tamamen "yasal bir operasyondur" diyorlar. Evet tamamen yasaldı gerçekten de. Devletin yıllardır anlattığımız biçimiyle emperyalizmle bütünleşmesindeki yasallığıydı yaptıkları. Elbise-lerini yok ettiler. Yüzlerini gizlediler. Anonslarda zafer kutlaması yaptılar. Ödüller aldılar. Kahramanlıklarını, satılmışlıklarıyla hal-ka bir kez daha gösterdiler. Her yere saldırdılar. Derneklere, şehirler arası otobüslere, her yere. Ancak halkı yok edemezlerdi. 14 Temmuz'da Ankara'daki katliamda da yöntemi aynıydı.

Ama bugün, ama bugün...

12 Temmuz davasında haklarında çeşitli maddelerle iddia-namede hazırlanan doküman ve güvenlik aldıkları için şahit olarak çağrılan 14 polis var. Hatta aralarından biri görevden uzaklaştırıldığı için adresini bildiremiyorlar. Anlaşılan o ki işleri bitince silkip atmışlar...

Katliam günü zafer sarhoşu olanlar mahkemede kuyruğu kısırılmış köpekler gibi "Hatırlamıyorum, bilmiyorum, görmedim," komedisini oynuyorlar. Duruşmalara yüzlerce polis geniş önlemlerle geliyorlar. Ama bellerinde silahları, ellerinde telsizler ve sağı-solu tutmuş yüzlerce meslektaşları olmasına rağmen ailelerden, hukukçulardan korkuyorlar. Duruşmada katillere yönelik sorulara dayanamayan bazı polis muh(a)biri gazeteciler salo-nu terk ediyorlar. "Devleti yargılıyor bunlar, neden susturmuyorlar?" diye hayıflanıyor bir satılmış kalem. Oysaki biz sadece gerçeklerden, doğrulardan yola çıkmışız. Karanlığı aydınlatmaya çalışıyoruz. Bu adalet bizim adaletimiz değil. Bu, devletin mahkemelerinde kendini kollayan güce dahi güven duyamayanların sözde yargılandığı herhangi bir duruşma. Ama bizler haklarımızı ve özgürlüklerimizi ne pahasına olursa olsun her şekilde ifade edecek koşulları yaratıyor.

Duruşma halen devam ediyor. Hani okul olsa işkenceci katil polisler devamsızlıktan sınıfta kalırlardı. Bizler halkımızın adale-tine, devrimci adalete güveniyoruz. Onun için acılarımızı direniş-lerle bütünleştirerek haklı bir kavganın büyüklüğünü duyarlı tüm

kesimlere kavratmaya çalışıyoruz. Ancak bürokrasi savaşının haklarımız ve özgürlüklerimiz açısından önemini de biliyoruz. Anlattığımız girişimler bunun için.

YAPILAN YAZIŞMALARLA İLGİLİ KISA NOTLAR:

22 Şubat 1992: Memurin Muhakemeti hakkında kanun öne sürülerek yapılan yazışma. Sevgi Erdoğan hakkında iddia edilen örgüt ve sorumluluk hakkında yazışma.

17 Ekim 1991: İstanbul İdare Kurulu'nun Emniyet Genel Müdürlüğü ve Sabahattin Çakmakoglu'yla ilgili olarak yapılan yazışma.

23 Ekim 1991: Şube Müdürü Ahmet Köse elbiselerin kendi lerinde olmadığına dair Cumhuriyet Savcılığı'na yapılan yazışma...

31 Ekim 1991: Elbiselerle ilgili başka bir yazışma.

5 Kasım 1991: Başkomiser Karakol Amiri İbrahim Özkan'ın Balmumcu'daki evde bulunan iki kişinin giysileriyle ilgili kendi elrinde olmadığını bildiren Beşiktaş Emniyet Amirliği'ne yazılan yazı...

8 Kasım 1991: İstanbul Valiliği İl İdare Kurulu Müdürlüğü'nün id.Ku.1991/ Muh.263-8743 sayılı yazışma.

2 No'lu Askeri Mahkemeye 16.8.1991 tarihinde verilen dilekçeye ilişkin. Cumhuriyet Savcılığı 991/386 sayılı Savcılığın 1991/4185 sayılı hazırlık evrakı

İnceleme İçişleri Bakanı Emniyet Genel Müdürlüğü'ne iletilen yazı. Osman Gürbüz İstanbul Valisi adına Vali yardımcısı.

18 Kasım 1991: Cumhuriyet Savcısı M.Ayhan Karapınar'ın Adli Tıp Kurumu Morg İhtisas Müdürlüğü'ne elbiselerin akıbeti hakkındaki yapılan yazışma.

12 Aralık 1991 Adli Tıp Uzmanı Dr. Uğur Kaya Gündüz imzalı Adli Tıp Kurumu Başkan Yardımcısı yetkisiyle getirilen kişilerin giysili değil çıplak olarak morga getirildiğini belirtiyor.

24 Aralık 1991: Başbakanlık Halkla İlişkiler Dairesi Başkanlığı'nın 8030000000-A7/29306 sayılı yazıyla Adalet Bakanlığına dilekçenin iletilmesi Başbakan adına Ekrem Karaismailoğlu imzalı olarak gönderiliyor.

TBMM (İnsan Hakları Başkanlığı) 1449/AIO İHK/018 ve 19-8-1991 tarih ve 1449 evrak inceleniyor. İnsan Hakları Komisyon

Başkanı Ahmet Türk imzalı.

10.8.92 Adalet Bakanlığı (Ceza İşleri Genel Müdürlüğü
(C.İ.G.M.-1.48-1434991

Davanın İstanbul Ağır Ceza'da açıldığına ilişkin Hakim. Genel Müdür Yardımcısı Tarık Budak imzalı cevap...

Özgür Gündem'de infazlarla ilgili bir yazı dizisinde "12 Temmuz için delil yok" anlamına gelen bazı sözlerin yer alması üzerine aşağıdaki düzeltme gönderildi ve aynı biçimde yayınlandı.

"SUSMUYORUZ ONAYLAMİYORUZ"

Emperyalizme karşı yürütülen mücadelede sosyalizme olan inancıyla mücadelesinin kızgın sıcaklığında hiçbir tereddüt taşımadan canlarını veren, halklarının özgürlüğüne inananlar, emperyalizmin korkulu rüyası olmaya devam ediyorlardı. On binlerce ton bomba yağdırırken, halkları katlederken elinin kanı, halkların kanıyla bulanmıştı.

Sosyalizm iflas etti yaygaralarında devrimciler örgütlü güçleriyle "Emperyalizme Hayır" kampanyalarıyla sosyalizme olan inancı, kararlılığı bir kez daha vurguluyorlardı..

"Ülkemizde emperyalist katillere yer yok" diyen evlatlarımız, halklarımız, Bush'u ülkemizi "ziyaretinde" karşılamaya tabii ki gitmeyeceklerdi. On yıllar öncesi ülkemize elini kolunu sallayarak rahatça gelenler, bu kez günler öncesinden CIA ajanlarını, özel tim birliklerini ülkemize gönderiyordu. Kendi dediğinden başkasını hayata geçirmeyen Özal ve yandaşlarına güvenemiyor ve kendi güvenliğini kendisi alırken sokaklar, caddeler boş kalıyor, ülkemiz halkları evlere hapsediliyordu.

Halklarımız Bush'u güle oynaya karşılamayacaktı tabii ki. Çünkü halklara zulmü, işkenceyi, katliamları bahşeden, çocukları mamasız bırakacak kadar ambargolar uygulayan emperyalizmi ve uygulayıcılarını iyi tanıyorlardı. Sınır koruması altında "huzur", "istikrar" ve "güven" iddialarıyla Çekiç Güç'ü ülkemize yerleştirirerek emperyalizmin Ortadoğu'daki jandarmalığına soyunmaları iyi tanıyorlardı.

İşte evlatlarımız halkların celladı Bush geldiğinde rahat dolaşabilsinler diye katledildi. Oysa her zamanki gibi yalnızdılar.

Kuklaları, yaltakçıları ve güvenlik timleri, polis ajanları dışında kimse karşılaşmadı. Çünkü halkımız devrimcilerin yanındaydı. Ülkesinin sadece kendisine ait olduğunu biliyordu.

Boş bir şehirde dolaştı Bush... Okullardan getirilecek çocuklar da yoktu. Bayrak sallayacaklardı. Kendi başlarına dolaştılar gün boyunca.

Bu girişi yapmamızdaki neden evlatlarımızın katledilmesindeki ana halkayı yakalamak ve katliamların "şahitsiz delilsiz" de olsa suçlusunun belli olduğunu vurgulamak içindi.

Evlatlarımız katledildiğinde rambolardan, CIA ajanlarından akan dolarlardan bahsedildi. Sanki emperyalizm, CIA ülkemize yeni adım atmış gibiydi. Oysa hepimiz de biliyorduk. Yıllardır ülkemizi cuntalarda, işkencelerde, MİT, CIA, kontrgerilla işbirliğiyle yönettiklerini.

Yeni değildi. Ülkemizde gelişen devrimci örgütlü güçten kor-
kar olmuşlardı. Yakınlarımız her zaman onların korkulu rüyaları oldu.

Emperyalizme, faşizme, oligarşiye karşı verilen mücadelede dünya halklarına devrimci mücadelenin mesajını daima iletiler. Yakınlarımızın ve örgütlü gücünün halkımızla olan bağları güçlendikçe, "Haklıyız Kazanacağız" şiarı kitlelerle kucaklaşıp örgütlendikçe, susma hakkını, direnmeyi türküleştirdikçe, devrimcileri yok edip katletmekten başka bir çare bulamadılar. Katliamlar direnilerek zafere dönüştürüldü. Ve "yanıldıklarını, ne yaparlarsa yok edemeyeceklerini anladılar.

1991 yılının 12 Temmuz'unda 10 DEVRİMCİ SOL savaşçısı katledildi. O günkü gazetelerde katliamın boy boy resimleri çıktı. Zafer sarhoşluğu içerisinde katliamı gerçekleştirenler alınlarından öpülüyordu. Katliamlarla, işkenceleriyle, kana susamışlıkla-
rıyla yaşayan bu katiller, silahlarının ve talimat verenlerinin dışında yalnızdılar. Katliamı Türkiye halkları onaylamadı. Evlatlarına sahip çıktı. Katliam ve infaz tartışmaları gündemden düşmedi. Sadece bizler, yakınları değildik onlara sahip çıkan. Çatışmanın gerçekleştiği evlerde komşu ve işyeri sahipleri, yapılan röportajlarda "Kendi hallerinde iyi insanlardı." diyerek üzüntülerini dile getiriyorlardı. "Camlardan bakmamız, sokaklarda dolaşmamız engellendi." diyorlardı. Bir sürü eşyanın, torbaların evlere taşındığını, polis elbiselerinin getirildiğini söylüyordu bizzat iz-

leyenler. Çatışma olan evlerden birinin kapıcısı "İnanamıyorum" diyordu, "katledilen çocukların kan gölü içerisinde yattığı esnada bunlar buzdolabındaki yemekleri çıkarıp yediler. Midem bulandı. İnsan değillerdi." diyordu.

Uyarı, ikaz diye bir şey yoktu. Kuşatıp yok etme hedef alınmıştı. Yetkililer saniye meselesi diyordu. Yoksa kaçarlardı. Ve günlerce basın, kamuoyu bu katliamın haberleriyle meşgul oldu. Yurtdışı CIA takipleri dendi. Halka ve devrimcilere güveni sarsacak beyanlar verildi. Demokratik kitle örgütleri basıldı. Yüzlerce gözaltıyla katliamın protestoları engellenmeye çalışıldı. Ama ülkemiz halkları bu yiğit evlatlarının cenazesine tehdit de edilse, ceplerinde bilet parası olmasa da katıldılar. On binlere varan katılım halkımızın kimlerin yanında olduğunu gösteriyordu. Şehirlerarası otobüsler geri çevrildi. Gözaltılar oldu.

Kısacası şu ki, katliama, 12 Temmuz katliamına tüm Türkiye halkları tanık oldu. 12 Temmuz katliamı "delilsiz, kanıtsız, şahitsiz" değildi. Bu nedenle, gazetenizin "Ölü ele geçirilmeler" adlı yazı dizisinde "delil ve şahit olmadığı" gibi bir gerekçeyle 12 Temmuz katliamını yayınlamaması eksik-yanlış bir yaklaşım olmuştur. Kaldı ki, ille olayın doğrudan içinde yaşayan anlatacak diye bir şey yoktur. Biz katliam gerçeğiyle hareket ettik. Suç duyurularımızla aylarca dava açılması için uğraştık. Avukatların suç duyuruları, yeniden detaylı otopsi talebi reddedildi. Yakınlarımızın giysileri yok edildi. Üzerindeki para ve altınlar el konuldu.

Bizler yılmadık. "Örgüt üyesisiniz" dediler. Dilekçelerimizi geri gönderdiler. Bizler özellikle uğraştık ve çabalarımız meyvesini verdi. İçişleri Bakanı Mustafa Kalemli'nin, Emniyet Genel Müdürü Ünal Erkan'ın, İstanbul Emniyet Müdürü Mehmet Ağar ve DEVRİMCİ SOL timi sorumlularının yargılanması için çok uğraştık. Ancak bildiğiniz gibi Anti-Terör yasasının koruma kalkanında bugün onları mahkemeye çıkaramadık. Ama gerçek yargının halkın katıldığı yargılamada gerçekleşeceğini biliyoruz. İşte böylesi bir uğraştan sonra Siyasi Şube ve asayişten onlarca polis yargılanmak zorunda bırakıldı. Yani katliam gizlenemedi. Mevcut yasaların değerlendirilmesiyle Ağır Ceza'da dava açıldı. 12 Temmuz katliamına sahip çıkanlar, katliamı gerçekleştirenler duruşma salonlarında "Bilmiyorum, görmedim, duymadım" ko-

medisini oynuyorlar. Korkuyorlar. Suçlarını bizlerin gözü bağılyken, telsiz anonslarında, basın toplantılarında açıklamaktan korkmazken, bizlerin ve avukatlarımızın yanında süt dökmüş gibiydiler. "Verilen talimat gereği ateş ettik, taciz ateşi yani..." diyorlar. Boyunları bükük ve binlerce güvenlik önemiyle duruşmaya geliyorlar. Avukatlarının bile güvenliğini almak zorundalar. Çünkü haklı değiller. Biz hedef olmamıza rağmen korkmuyoruz. Çünkü çocuklarımız gerektiğinde ölümü kucaklamanın saygınlığını gösterdiler, kavratıldılar ve halen yaşıyorlar. Çünkü 12 Temmuz'ları unutmuyor kimse.

İnfaz ve katliamları için "055"e halkın ihbarı diyenler sadece kendilerini kandırmaya çalışıyorlar. Adana'da, Mardin'de, Diyarbakır'da, İzmir'de, Ankara'da, İstanbul'da yani yurdun her köşesinde katlettiklerini ülkemiz halkları unutmuyor. Gün -geliyor çocuğuna adını koyuyor, gün geliyor sıradaki yerini alıyor. Onları yalnız ve yalnız kendi polisleri, parayla kandırdıkları üç beş çocuk ve maç havasında bağırttıkları sivil faşistlerin dışında destekleyen kimse yok.

Bizse halkının bağırına basılan ve mücadeleyi sürgit götüren devrimcilerin yanındayız. Gücümüz de, inancımız da, haklılığımız da var. Ve kazanacağımıza, başaracağımıza inanıyoruz.

Susmak onaylamaktır. Öyleyse "Hepimiz omuz omuza katliamlara, işkencelere ve zulme karşı örgütlü mücadelenin saflarına" diyoruz. Saygılar. Başarılar.

TEMMUZ KATLIAMI AVRUPA'DA YAYGIN EYLEMLİLİKLERLE PROTESTO EDİLDİ

ALMANYA

Hamburg-12 Temmuz 1991 Cuma günü İstanbul'da 10 DEVRİMCİ SOL savaşçısının katledilmesini protesto etmek için 14 Temmuz Pazar günü Hamburg, Berlin, Bremen ve Hannover'den Devrimci Sol Güçler olarak, 80'in üzerinde bir kitleyle Hamburg Konsoloslugu önüne gelindi. Konsolosluk önünde bulunan polis barikatlarına rağmen barikat aşıldı. Önce parmaklıklara pankart asıldı. Pankartta "İstanbul Katliamının Hesabı Sorulacaktır! Devrimci Sol Güçler" yazılıydı. Almanca ve Türkçe sloganlar atıldı. Polisle kısa süreli tartışma ve çatışmalar oldu. Taş ve sopalarla binanın bütün camları kırıldı. Atılan iki adet yangın bombası kapıda ve duvarda tahribat yaptı. Eylem sonrası gözaltına alınan iki kişi, avukatların girişimiyle serbest bırakıldı. Eylem başarıyla sona erdi.

13 Temmuz 1991 günü Diyarbakır katliamını ve devlet terörünü protesto etmek için Devrimci Sol Güçler, Hamburg Ziraat Bankası şubesi önüne geldi. Eylemde önce banka camına "Diyarbakır Katliamının Sorumlusu MİT, CIA ve Kontregerilladır," "Diyarbakır Katliamının Hesabı Sorulacaktır, Devrimci Sol Güçler" imzalı pankartlar asıldı, Çevreden gelenler, halktan insanlar da katıldı gösteriye. Taş ve sopalarla camlar kırıldı. "Kürdistan Kürt Halkınıdır", "Katliamların Hesabını Soracağız" sloganları atıldı. Eylem başarıyla sona erdi. Gözaltı olmadı.

İstanbul'dan sonra Ankara'da da iki DEVRİMCİ SOL savaşçısının katledilmesini protesto etmek için 14 Temmuz Pazartesi gecesi saat 23.00'te Hamburg Akbank şubesine atılan yangın bombası kapıda ve duvarlarda tahribata neden oldu, bütün camlar kırıldı. Olay basında ve televizyonda verildi.

18 Temmuz Perşembe günü sabah 11.30'da Bremen'den gelenler de dahil kalabalık bir grupla Hamburg'da Yapı Kredi Bankası işgal edildi. İşgal 12 Temmuz'da gözaltına alınanların akıbeti hakkında bilgi alınmasına ve kamuoyu oluşturulmasına yönelikti. Asılan pankartta "12 Temmuz'da Gözaltına Alınanlara Ne Oldu?" yazıyordu. Eylem gerek basın, gerekse halk tarafından yoğun bir ilgiyle »karşılandı. Önce bankanın Türkiye'deki

merkezine, daha sonra da bütün basın, radyo ve televizyonlara faks çekildi. Polisin kısa süreli müdahalesine rağmen, polis içeri alınmadı. Eylemin demokratik ve meşru olduğu anlatıldı. Sloganlar ve marşlar söylendi. 50 dakika kadar süren ve amacına ulaşan bu işgalden sonra eylem, Türk Hava Yolları merkez şubesi önündeki kısa bir gösteri ile sona erdi.

19 Temmuz Cuma günü gece 23.30'da üç kişilik bir katılımı, başlayan açlık grevi ertesi gün 11 kişiye, akşam iki Alman, bir Polonyalının da katılımıyla 14 kişiye yükseldi. Katliamlar ve sonrasındaki gözaltılar ve işkenceyi protesto etmek için yapılan açlık grevi 21 Temmuz'da akşam 19.30'da, katledilen DEVRİMCİ SOL savaşılarını anma toplantısı ile sona erdi.

Türkiye basınına bilgi verildi. Ayrıca duyuru ile devrimci, demokrat, ilerici kesimlere açlık grevi hakkında bilgi aktarıldı. Onlar da dayanışmalarını ziyaretlerle gösterdiler.

Berlin-Diyarbakır olaylarını protesto etmek amacıyla Devrimci Sol Güçler olarak Türk Konsoloslğunun önüne gelindi. Almanca ve Türkçe pankartların açılmasından sonra, "Diyarbakır Katliamının Hesabını Soracağız" sloganlarıyla, boya ve şişelerle konsolosluk binasına saldırıldı. 5 dakika süren eylemden sonra pankartlar olay yerine asılarak sokak trafiğe kesildi ve kortej oluşturarak yürüyüşe geçildi. 500 metrelik bir yürüyüşün ardından eylem son verildi.

18.7.1991: Hamburg'da 14 Temmuz günü gerçekleştirilen protesto gösterisine katılımın yanı sıra Berlin Türk Vakıfbank otuzun üzerinde bir kitleyle işgal edildi. Bir buçuk saat süren işgal boyunca basınla ilişkiye geçildi. Bir Alman haber ajansıylaröportaj yapıldı, ülkemiz gerçekliği anlatıldı. Marşlar söylenerek sürdürülen işgal eylemine devrim şehitlerini anmayla son verildi.

19-21.7.1991: Aynı amaçla 19 Temmuz Cuma günü Berlin Alternatif Liste binasında 10 kişiyle açlık grevine başlandı.

Üç gün süren açlık grevi coşkulu bir şekilde sürdürüldü. Türkiyeli ve Alman kamuoyunun dikkatini çeken açlık grevine özellikle Alman basını geniş yer verdi. Açlık grevi anmayla sonuçlandırıldı.

Bremen-Hannover-Bremen'deki Devrimci Sol Güçler İstan-

bul ve Ankara'daki katliamları lanetlemek amacıyla Hamburg'da gerçekleştirilen Yapı ve Kredi Bankası işgaline katıldılar.

Ayrıca Bremen'de 20 kişilik bir kitleyle Yeşiller Merkez Bûrosunda üç gün süren açlık grevi yapıldı. Türkiye ve Alman solu 3 gün süren açlık grevini ziyaret ederek, katliamı protesto ettiklerini ve açlık grevini desteklediklerini açıkladılar.

Bu arada İstanbul ve Ankara katliamlarını protesto etmek amacıyla Bremen'deki Emlak Kredi Bankası'na molotof atıldığı ve binada tahribat meydana geldiği öğrenildi.

Hannover'deki Devrimci Sol Güçler, katliamı 14 Temmuz günü Hamburg'da gerçekleşen gösteriye katılarak protesto ettiler. Yine Hannover'deki THY bürosu da molotof atılarak katliamı protesto amacıyla tahrip edildi.

Köln-13 Temmuz günü Anti-Terör Yasası'nı ve Diyarbakır katliamını protesto etmek amacıyla diğer sol güçlerle TC'nin Düsseldorf Konsolosluğu önünde yaklaşık olarak 150 kişinin katıldığı bir korsan gösteri gerçekleştirildi.

Anti-Terör Yasası'nın ve Diyarbakır katliamının lanetlendiği gösterinin ardından kitleyle şehrin merkezine doğru yürüyüşe geçildi. Yaklaşık 500 m. yüründükten sonra eylem sona erdirildi.

Temmuz katliamıyla ilgili olarak 14 Temmuz Pazar günü Frankfurt'ta gerçekleştirilen geniş çaplı eyleme katılmanın yanı sıra; 16 Temmuz günü İmar Bankası temsilciliği taşlarla ve molotofla tahrip edildi. Eylem yerinde gözaltına alınan bir arkadaş ikinci gün serbest bırakıldı. Eylem yerel basında yer aldı.

18 Temmuz tarihinde yaklaşık 30 kişilik bir kitleyle Pamukbank temsilciliği işgal edildi. Temmuz katliamının sorumluların dan hesap sorulacağını açıklayan, gözaltına alınan devrimcilerin akıbetinin açıklanması talebini içeren sloganların yazılı olduğu pankartlar bankanın camlarına asılarak dışardaki kitlenin dikkati eyleme çekildi. Alman basınından gelen basın mensuplarına ve RTL televizyonuna eylemimizin hedef ve amaçları anlatıldı. Eylem "Expres" Gazetesinde yer aldı. Ayrıca RTL televizyonu eylemi aynı gün iki kez gösterdi.

19 Temmuz günü diğer sol güçlerle oluşturulan platform çerçevesinde Bush'un Türkiye'yi ziyaretini protesto için elçilik önünde düzenlenen gösteri 3 saat sürdü. Gösteri sonuçlandırdıktan

sonra topluca Bonn'un merkezine gelinip Münsterplatz'da yeniden pankartlar açılarak konuşma yapıldı. Konuşmanın ardından eylem sonuçlandırıldı.

İstanbul ve Ankara katliamlarını protesto etmek amacıyla 21.7.1991 Pazar gününe kadar süren üç günlük bir açlık grevi yapıldı. Açlık grevine Dortmund'dan da katılım oldu. Ayrıca 30 Temmuz 1991 günü 20 kadar Almanın katılımıyla Köln Pamukbank Şubesi işgal edilerek İstanbul, Ankara ve Diyarbakır'daki katliamlar protesto edildi.

Frankfurt-Stuttgart-14.7.1991: 12 Temmuz günü İstanbul'da gerçekleştirilen katliamı lanetlemek için Frankfurt, Köln ve Dortmund'dan 75 kadar gösterici Frankfurt'un merkezindeki Türk Hava Yolları bürosuna yönelik bir eylem gerçekleştirdiler. Taşlarla bütün camları kırılan büroya üç tane molotof atılarak, büro yakıldı, tümüyle kullanılamaz hale geldi. "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın DEVRİMCİ SOL" sloganları atan kitle, eylem başarıyla gerçekleştikten sonra eyleme son verdi. Polisin müdahalesine ise fırsat bırakılmadı.

Ayrıca "Katliamın sorumluları, açıklansın." ve "Gözaltına, alınanların akıbeti hakkında bilgi verilsin" talepleriyle Frankfurt'ta 19-21 Temmuz günlerinde 3 günlük bir açlık grevi gerçekleştirildi. Açlık grevine Frankfurt, Stuttgart ve Mannheim Devrimci Sol Güçler'den 25 kişi katıldı.

Açlık grevine yoğun ilgi vardı. Açlık grevinin son gününde basın gezilerek eylemin amaçları anlatıldı. Basın tüm Avrupa çapında açlık grevi eylemliliklerine yer verdi.

Bu arada Stuttgart'taki Konsolosluk binası ve THY bürosu da molotof atılarak tahrip edildi.

Dortmund-18 Temmuz günü Dortmund'da, 12 Temmuz katliamını protesto etmek ve gözaltındakilerin akıbeti hakkında bilgi alabilmek için Pamukbank şubesi 3 saat süreyle işgal edildi. İşgal sırasında bütün Türk ve Alman gazetelerine faks çekilip, telefon edilerek katliamı protesto mahiyetinde bilgiler verildi. Üzerinde "12 Temmuz Katliamının Sorumluları Açıklansın", "Gözaltındakilerin Akıbeti Açıklansın" yazılı Türkçe pankartlar asıldı. İşgal Alman ve Türk gazetelerine yansdı.

Ayrıca Köln'de düzenlenen açlık grevinde 12 kişiyle yer alındı. Yine Frankfurt'ta 14 Temmuz günü THY'ye yönelik düzenlenen protesto gösterisine de kitlesel bir şekilde katılım sağlandı.

Münih-18 Temmuz günü saat 11.00 civarında Devrimci Sol Güçler olarak 26 kişilik bir grup Münih'te Türkiye İş Bankası'nı işgal etti. Eylem yerine gelen yüzden fazla polis eylemcilere bankayı terk etmelerini söyledi. Ancak eylemciler basının eylem yerine gelmesinin beklenmesini, banka görevlilerinin TC hükümetine olayı protesto eden faksları çekmesini ve yaşanan katliam karşısında duyarlı olunmasını istediler. Polisin merkez caddedeki trafiği kesmesi halkın dolaylı olarak daha fazla ilgi göstermesini sağladı. Bankada dört saat kalındı. Buna rağmen işgal süresince polis bankanın çevresini sararak bankaya arka kapıdan girmeye çalıştı, ancak başarılı olamadı. Eylem yeri adeta "ana-baba günü"ne dönmüştü. Basın, televizyon ve büyük bir kalabalık yoğun bir ilgi gösterdi. Saat 15.00 sıralarında eylemciler bankayı terk edeceklerini söyleyerek eyleme son verdiler. Ancak hemen ardından polis saldırdı, eylemciler çeşitli yerlerinden yaralanarak zorla polis araçlarına konulup, polis merkezine götürüldüler. Polis otosunda sloganlar atan, marşlar söyleyen kitle karakola coşkulu bir şekilde girdi. Polisin baskısı karakolda da devam etti. Polis bayan eylemcileri kimlik tespitinden hemen sonra, erkek eylemcileri de ertesi gün saat 16.00 sularında serbest bıraktı. Polisin saldırgan tavrını protesto eden eylemcilerden hiçbiri ifade vermedi ve açlık grevine başladılar. Serbest bırakıldıktan sonra ise kendilerine işkence yapıldığını gösteren doktor raporu aldılar.

Basın eyleme yoğun bir ilgi gösterdi. Alman RTL televizyonu ise yarım saat kadar naklen verdi.

HOLLANDA

MİT, CIA ve kontrgerillanın ortaklaşa düzenlediği, Devrimci-Sol savaşçılarına yönelik 12 Temmuz katliamı ve Diyarbakır katliamını protesto etmek amacıyla Devrimci Sol Güçler, Türkiyeli sol örgütler ve taraftarları La Hey TC Büyükelçiliği önünde 70 kişilik bir gösteri düzenlediler.

Elçilik çevresinde yaklaşık bir saat kalınarak faşizmin terör

ve katliamlarını lanetleyen sloganlar haykırıldı. Daha sonra düzenli kortej halinde La Hey merkez tren istasyonuna kadar yürüterek eylem sona erdirildi.

Devrimci Sol Güçler'in 12 Temmuz katliamı sonrasında İstanbul'da gözaltına alınanların akıbetinin açıklanması için, 19- Temmuz'dan itibaren Avrupa çapında başlattığı üç günlük açlık grevi Hollanda'da yaşama geçirildi.

18 kişiyle başlatılan açlık grevi yerel basında ve Türkçe radyo programında yer aldı. Açlık grevi 21 Temmuz'da şehitler ile ilgili kısa bir anma ve devrim andıyla sona erdirildi.

Ayrıca DEVRİMCİ SOL'un 12 Temmuz katliamına yönelik olarak başlattığı kampanya çerçevesinde 14 Temmuz günü Rotterdam TC Başkonsolosluğuna iki molotof kokteyli atıldığı, THY bürosunun yakıldığı, Akbank ve Garanti Bankası'nın ise duvarlarının yazılanarak boya atıldığı, elçiliğe bağlı Amsterdam'daki Turizm Müşavirliğinin yakıldığı öğrenildi.

Yine 15 Temmuz'da İstanbul ve Diyarbakır katliamlarına yönelik olarak Amsterdam'da Garanti Bankası'na pankart asılarak, Pamukbank şubesine ise molotof kokteyli atılarak her iki bankanın tahrip edildiği öğrenildi. Binanın tamamen yandığı eylemden sonra üç kişi gözaltına alındı.

Eylemler Hollanda televizyonunun haber bültenlerinde, radyo ve gazetelerde geniş bir şekilde yer aldı. Tüm haberlerde DEVRİMCİ SOL'un anti-empyralist, anti-faşist radikal çizgisine yer verildi.

BELÇİKA

İstanbul ve Ankara'da DEVRİMCİ SOL savaşılarına yönelik katliamlar Belçika'da da çok sayıda pankart asılarak protesto edildi ve geniş bir anma toplantısı düzenlendi.

Bu arada aynı amaçlarla Brüksel'deki THY ve Halk Bankası'na molotof atıldı.

İSVEÇ

18 Temmuz'da Devrimci Sol Güçler önderliğinde 14 kişilik bir grup İstanbul, Ankara ve Diyarbakır'daki katliamları protesto etmek için THY bürosunu iki saate yakın bir süre işgal etti. Devlet terörünü, yerinde infazları, işkenceyi protesto eden pankart-

lar büronun ön camına asıldı. Basın, televizyon gelinceye kadar işgalin süreceği açıklandı.

TV ve basın gelince bir eylemci işgalin nedenlerini, Türkiye'de yaşanan son katliamları ve gözaltıları İsveç halkına anlatmak istediklerini belirtti. Dışişleri Bakanlığı'nın ve İsveç hükümetinin katliamları protesto etmesi istendi. TV ve basınla konuşulduktan sonra işgal sona erdirilerek içeride bulunanlar dışarıya çıktı, slogan atılarak eylem bitirildi. Aynı akşam TV eylemi görüntülü olarak yayınladı. Radyonun İsveççe ve Türkçe haber programında işgal eylemine yer verildi.

İSVİÇRE-ZÜRİH-BERN

13.7.1991'de Zürih Konsoloslugu önünde, Devrimci Sol Güçler'in aktif olarak içinde yer aldığı bir platformla Diyarbakır katliamını protesto etmeye yönelik bir gösteri gerçekleştirildi. Gösterinin amacı, HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın'ın kontrgerilla tarafından katledilmesini ve ardından düzenlenen cenaze törenine katılan halka devletin faşist çeteleri tarafından acımasızca ateş açılarak kitlesel bir katliamın gerçekleştirilmesini protesto etmek idi. Gösteride protestonun anlamı ve içeriğine uygun bildiri okunup sloganlar atıldı. Daha sonra Konsolosluğun kapısı ve camları kırılarak dağıldı.

İstanbul'da yaşanan katliamı öğrenen İsviçre'deki Devrimci Sol Güçler 12 Temmuz'da oligarşinin gözü dönmüş faşist çeteleri tarafından, DEVRİMCİ SOL önder ve savaşçılarının katledilmelerine karşılık, 14 Temmuz 1991 günü İsviçre'nin başkenti Bern'de bulunan TC Büyükelçiliğinin önünde toplandılar. Elçiliğin bahçesine "DEVRİMCİ SOL Savaşçıları Ölümsüzdür", "12 Temmuz Katliamının Hesabını Soracağız-Devrimci Sol Güçler" yazılı bir pankart asıldı. Elçiliğin camları taş yağmuruna tutuldu. Atılan molotof kokteylleriyle kapılar ve pencereler tahrip edildi. Binanın ana giriş kapısının önünde araba lastikleri yakılarak büyük hasar verildi ve alt katta yangın çıktı. Bina henüz kararlamış duvarlarına ise boya torbaları atılarak oligarşinin çirkinliği vurgulandı. Eylemden sonra kitle "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganı atarak dağılırken polisin gelip olaya müdahale etmesiyle birlikte 15 kişi gözaltına alındı. Bu sırada gelen itfaiye arabaları çıkan yangını söndürmeye çalışıyordu. Gözaltına alınanlar Tür-

kiye'de yapılan katliamı anlatarak, Büyükelçiliğe yönelik yapılan eylemin haklılığı doğrultusunda tavır gösterdiler ve 4 saatlik gö-zaltı süresinden sonra serbest bırakıldılar.

15.7.1991 günü de aynı amaçla Zürich'te bulunan Türkiye Garanti Bankası, Babil Turizm Şirketi ve Yapı Kredi Bankası Devrimci Sol Güçler tarafından 50'şer kişilik gruplarla işgal edildi. Yaklaşık bir saat süren işgallerde bankaların ve Turizm şirketinin duvarlarına "İstanbul Katliamının Hesabını Soracağız", "12 Temmuz Şehitlerimiz Ölümsüzdür-Devrimci Sol Güçler" yazıları yazıldı. Tüm yerli ve yabancı basına, radyo ve televizyona işga-lin, 12 Temmuz'da İstanbul ve 14 Temmuz'da Ankara'da ger-çekleştirilen katliamları protesto etmek için yapıldığı haberi veril-di ve dağıldı.

18.7.1991 tarihinde, İstanbul'daki operasyonlarda gözaltına alınanların akıbeti hakkında siyasi polisin ve MİT'in açıklama yapması, 12 Temmuz İstanbul ve 14 Temmuz Ankara katliamları-nın sorumlularının açığa çıkarılması ve bu doğrultuda yabancı kamuoyunun da desteğinin alınması için; merkezi Zürich'te bulu-nan "Yapı ve Ağaç İşçileri Sendikası" (GBH) 50 kişilik bir kitleyle Devrimci Sol Güçler tarafından sembolik olarak işgal edildi.

Sendikanın Genel Sekreteri ile beraber basın toplantısı dü-zenlendi. Bu toplantıda anlatılanların tümü yabancı basında yer aldı.

20.7.1991'de yine Zürich'te katliamları protesto etmek ama-cıyla yaklaşık 2000 kişinin katıldığı bir yürüyüş yapıldı. Bu yürü-yüşte Devrimci Sol Güçler 250 kişilik bir kitleyle aktif olarak yer aldı. Yürüyüşün sonunda Amerikan bayrağı yakıldı. CIA ve MİT'in ortaklaşa düzenlediği katliamlar kınandı.

18.7.1991 akşamı Basel'de 12 Temmuz şehitlerini anma toplantısı düzenlendi. Toplantıya tüm devrimci, demokrat çevre katıldı. Devrim andı içilip anma bildirisi okundu.

İNGİLTERE

12 Temmuz şehitleri ile ilgili 14 Temmuz Pazar günü Londra Halkevi'nde anma yapıldı. DEVRİMCİ SOL Ana Davası ve em-peryalist savaşa hayır kampanyası ile ilgili bir video-film gösteril-di. Anmaya yaklaşık 500 kişi katıldı.

14 Temmuz akşamı Türk Hava Yolları ve Türkiye İş Banka-

sı'nın kundaklandığı öğrenildi. Banka ve Havayolları binalarının kısmen tahrip edildiği, Türkiye İş Bankası'nın bir gün kapalı kaldığı gelen bilgiler arasındaydı.

15 Temmuz günü Ziraat Bankası Londra şubesi Devrimci Sol Güçler tarafından işgal edildi. Bankanın içi tahrip edildi, sloganlar yazıldı ve pankart asıldı. Polis kapıyı kırarak içeri girip 20 arkadaşı gözaltına aldı. Daha sonra gözaltına alınan arkadaşların götürüldüğü karakol önünde gece saat 23.00'e kadar protesto gösterisi gerçekleştirildi. Bu protesto sırasında ayrıca bildiri dağıtan 5 arkadaş gözaltına alındı. İkinci gün yapılan mahkemede gözaltına alınanlar tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar. Polis karakolu önündeki gösteriye diğer sol hareketler de destek verdi. Ziraat Bankası eylemi İngiliz gazetelerinde ve televizyonunda haber olarak verildi.

18 Temmuz günü kitlesel olarak Uluslararası Af Örgütü işgal edildi. İşgalle birlikte açlık grevi başlatıldı. 19 Temmuz günü Af Örgütü yetkilileriyle yapılan görüşmelerden sonra işgal eylemi sonuçlandı. Af Örgütü 12 Temmuz katliamı ile ilgili "acil eylem" bildirisi çıkardı ve bu konuda Türk yetkilileriyle temasları olduğunu, yetkililerin ve polisin açıklama yapmak istemediklerini ilettili. Bunun üzerine Af Örgütü'nden Türkiye'ye bir heyet gönderilmesi, heyetin 12 Temmuz katliamını araştırması ve gözaltındakilerin durumlarının açıklığı kavuşturulması istendi.

Eylem İngiliz gazetelerinde, ITV televizyonunda iki gün arka arkaya haber olarak verilmesinin yanı sıra, BBC Dünya Servisi ve Türkçe Servisi'nde geniş olarak yer aldı.

Ayrıca 19 Temmuz günü Türkiye Konsolosluğu önünde bir gösteri yapıldı. Bu gösteride Türkiyeli sol örgütler de yer aldılar. Eylem basına da yansdı.

Yine 19-21 Temmuz arası üç günlük protesto açlık grevi yapıldı.

FRANSA-PARİS

Diyarbakır'daki gelişmelerin hemen ardından 13 Temmuz 1991 günü Paris'te bir yürüyüş düzenlendi. 3000 civarında insanın katıldığı yürüyüşe Fransızca yazılı "Kürdistan'daki Katliama Son" ve "Haklıyız Kazanacağız" pankartlarıyla katılan Devrimci Sol Güçler büyük bir coşku ve kararlılık sergilediler.

İstanbul'daki katliamla ilgili olarak ise 14 Temmuz 1991 günü Türkiye Konsoloslugu önünde 40 kişinin katılımıyla bir kor-san gösteri düzenlendi. 12 Temmuz katliamını lanetleyen sloganlar atılırken aynı zamanda molotof kokteylleriyle konsolosluk binasının girişinin tahrip edildiği öğrenildi. Konsolosluk önüne "12 Temmuz Şehitlerimiz Ölümsüzdür. DEVRİMCİ SOL" yazılı bir pankart asıldığı da gelen haberler arasındaydı.

15 Temmuz 1991'de, "Anti-Terör Yasasına Karşı Mücadele Komitesi" ile birlikte 12 Temmuz ve Diyarbakır katliamlarının sorumlularının açığa çıkartılması için baskı unsuru olmak amacıyla 60 kişilik bir katılımla Af Örgütü binası 3 saat süreyle işgal edildi.

16 Temmuz 1991'de, 12 Temmuz katliamını protesto etmek amacıyla TİKB Paris taraftarları ve TKP-ML Hareketi'nden insanların da destekleyici olarak katıldıkları Emlak Bankası işgali gerçekleştirildi. 2 saat süren işgal polisin içeriye gaz bombası atıp girerek eylemcileri zorla gözaltına almasıyla sonuçlandı. Çıkan çatışmada 8 polis ve 5 eylemci yaralandı. Gözaltına alınan 38 kişi bir gün sonra serbest bırakıldılar.

18 Temmuz 1991'de, aynı amaçla Devrimci Sol Güçler olarak İnsan Hakları Derneği işgal edildi. TİKB Paris taraftarları, TKP-ML Hareketi ve FTİFlı insanların da destekleyici olarak katıldıkları işgalde Devrimci Sol Güçler amaçları doğrultusunda İnsan Hakları Derneği'nin harekete geçmesini istediler. Bir basın bildirisinin hazırlanarak kamuoyuna açıklanacağı ve de Türkiye nezdinde girişimlerde bulunulacağı sözü verilmesinden sonra polisin müdahalesi olmadan dağıldı.

19 Temmuz 1991'de, Devrimci Sol Güçler olarak 25 kişi ile açlık grevine başlandı. Destekleyicilerin de katılımıyla sayı sürekli arttı. Açlık grevi boyunca marşlar, türküler söylendi, tartışmalar yapıldı. Fransız basınının ilgisiz kaldığı açlık grevi, Türkiye yelilerin ilgi ve destekleriyle coşkulu bir eylem oldu.

STRASBOURG

Edinilen bilgilere göre 17.7.1991 günü Strasbourg'daki Türkiye Konsoloslugu'na sabaha karşı bomba süsü verilmiş "12-14 Temmuz'da İstanbul ve Ankara'da Katledilen DEVRİMCİ SOL Savaşçıların Hesabı Sorulacak" yazılı bir pankart asıldı. Konsolosluk kapı ve pencereleri molotof kokteylleriyle tahrip edildi

binanın benzin dökülerek ateşe verildiği öğrenildi.

18.7.1991 Perşembe akşamı "Anti-Terör Yasası'na Karşı Mücadele Komitesi"nden Devrimci Sol Güçler, TKP-ML/TİKKO ve TKP-ML Merkez olmak üzere Diyarbakır, İstanbul ve Ankara'daki katliamları protesto etmek amacıyla Avrupa Konseyi önünde bir korsan gösteri düzenlendi. Fransızca bir dosya verildi ve konuya ilişkin bildiriler dağıtıldı. Kürt ulusalcısı bir grup bu komitede yer almasına rağmen gerekçe göstermeksizin eyleme katılmadı.

20.7.1991 Cumartesi günü aynı amaca yönelik olarak 400 kişinin katıldığı bir miting düzenlendi. Eyleme Devrimci Sol Güç'ler'in yanı sıra TKP-ML/TİKKO, TKP-ML Merkez, TDKP ve ERNK taraftarları katıldılar. 200 kişiden oluşan Devrimci Sol Güçler yürüyüş boyunca "DEVİRİMCİ SOL Şehitleri Ölümsüzdür", "Katliamlar Halklarımızın Devrimci Mücadelesini Engellemez" sloganlarını haykırdılar. Stasbourg'daki yürüyüşe Devrimci Sol Güçler olarak Colmar, Saerbourg, Phalsbourg, Mobilier'den insanlar katıldı.

Yürüyüşün ardından, halen gözaltında tutulan ve haklarında hiçbir açıklama yapılmayan DEVİRİMCİ SOL savaşıncılarının akıbeti hakkında resmi bir açıklama yapılması için, Strasbourg Saint Nikolay kilisesinde başlatılan açlık grevine 20 kişi katıldı. Türkiye'lilerin de büyük ilgisini gören bu eylemde Türkiye basınından Hürriyet Gazetesi ve Fransız basınıyla röportaj yapıldı.

YUNANİSTAN

İstanbul, Ankara ve Diyarbakır'daki katliamları protesto etmek amacıyla 16 Temmuz günü Türk Hava Yolları ve Anadolu Ajansı büroları Devrimci Sol Güçler, TKP/ML-Merkez ve MLSPB tarafından işgal edildi. Basın ve televizyon işgale geniş olarak yer verdi.

İşgal eyleminden bir gün sonra TC'nin Kifissia'daki Konso-loluğu'na Devrimci Sol Güçler tarafından molotof kokteyli atıldı.

İstanbul ve Ankara'da DEVİRİMCİ SOL önder ve savaşıncılarına yönelik gerçekleştirilen katliamlar yurtdışında her düzeyde protesto edildi.

Avrupa kamuoyunun en geniş çerçevede bilgilendirilmeye çalışıldığı katliam Köln ve Hamburg'daki anti-faşist Alman avu-

katlar tarafından da protesto edildi. Avukatlar aynı zamanda gözaltında tutulanların akıbetinin açıklanmasını istediler. Köln'den iki avukat, Bonn'dan bir gazeteci ile, Köln, Dortmund ve Bonn'dan bir kısım kitlenin katılımı ile 18 Temmuz Cuma günü önce Alman Dışişleri Bakanlığına gidildi. Bakanlıktan yetkili bir memurla görüşülerek kendisine gözaltında tutulanların akıbetinin ve 12 Temmuz katliamının sorumlularının açıklanmasını isteyen bir metin verildi. Yetkilinin metni Türkiye'deki Alman Büyükelçiliği aracılığıyla ileteceğini ve ardından avukatları konu üzerine yeniden arayacağını bildirmesinden sonra, buradan sadece Almanlarla birlikte TC'nin Bonn Büyükelçiliğine gidildi. Avukatlar aynı taleplerini Bonn Büyükelçiliği aracılığı ile de iletmek istedikler. Ancak elçilikte görevli polisler tarafından içeri girmeleri engellendi. Bunun üzerine yoğun bir şekilde kamuoyuna dağıtımı sağlanan metnin bir örneği Elçiliğin posta kutusuna bırakılarak buradan ayrıldı. Avukatların gözaltındakilerin akıbeti ve katliamla ilgili benzer bir girişimi aynı gün Hamburg'da da gerçekleşti. Dört avukat Hamburg Başkonsolosluğu önüne gelerek Konsolosla görüşmek istedikler. Ancak bu istekleri Konsolosluk tarafından geri çevrildi. Bunun üzerine avukatlar Konsolosluk önüne gelen Türkiyeli ve Alman gazetecilerin yanında önceden kendilerinin hazırladıkları bir metni TC Başbakanlığı ve ilgili bakanlıklara faks çektiler. Eylemlere Türkiye basını da yer verdi.

Bunların yanı sıra gözaltındakilerin durumlarının öğrenilebilmesi ve katliamın protesto edilmesi için çeşitli görüşmelerin ve ilgili kişi ve kuruluşlara gönderilen bine yakın kamuoyu açıklamasının sonucu olarak yurtdışından pek çok yabancı demokrat, ilerici avukat, gazeteci, kurum ve kuruluşlar ile politikacılar, TC'nin başbakanlık ve ilgili bakanlıklarına, Türkiye'deki faşist devlet terörü ile İstanbul ve Ankara'daki katliamı protesto ederek gözaltındakilerin akıbetinin açıklanmasını isteyen protesto mektupları ve telgraflar gönderdiler, faks çektiler. Bunlar arasında partiler, milletvekilleri ve Avrupa Parlamentosu üyeleri de bulunuyordu.

Ayrıca 19 Temmuz Cumartesi günü ÖZGÜR-DER'le Dayanışma Komitesi'nin organizasyonu sonucu Türkiye'ye konuyla ilgili bir heyet gönderildi.

Heyet'te ÖZGÜR-DER'le Dayanışma Komitesi'nden bir üye,

Berlin'de bulunan "Uluslararası İnsan Hakları Ligi" ikinci başkanı, Frankfurt'tan insan hakları alanında tanınmış bir avukat, Hessischer Rundfunk radyo, televizyon kurumundan bir gazeteci-kameraman, Bonn'da bulunan Latin Amerika Information dergisinden bir gazeteci ve Hamburg'daki WDR radyo-televizyon kurumundan bir gazeteci-kameraman olmak üzere altı kişi yer aldı. Heyet üyeleri Türkiye'de üç gün kaldılar. Çeşitli incelemelerde bulunarak, konuyla ilgili röportajlar yaptılar. Geri döndüklerinde kamuoyuna yönelik bir basın açıklaması yaparak katliamı kınadılar ve sorumlularının açığa çıkarılması için kamuoyunun harekete geçmesini istediler. Almanya genelinde yerel radyolara program hazırlayıp yayınladılar.

28 Temmuz günü ise İsviçre'den bir heyet gitti. İki gazeteci ve bir öğretim görevlisinden oluşan heyet katliamla ilgili incelemelerde bulundu ve şehit aileleriyle görüştü. İsviçre'ye döndüklerinde bir basın toplantısı düzenleyerek izlenimlerini aktardılar.

14 Ağustos günü Almanya'dan iki gazeteci, bir doktor, bir demokratik kuruluş üyesi ile Hollanda'dan bir belediye üyesi ve bir de doktor, toplam altı kişilik yeni bir delegasyon Türkiye'ye gitti. ÖZGÜR-DER'li avukatlar, Ankara'nın Almanya Büyükelçiliği, SHP, HEP, Tabipler Odası, Türk Tabipler Birliği ve şehit aileleriyle görüşen delegasyon üyeleri 18 Ağustos günü geri döndüler. Heyet bir basın açıklaması hazırlayarak kamuoyuna sundu.

Bu arada 22 Ağustos günü 12 Temmuz katliamını araştırmak üzere, aralarında üç avukat, bir otopsi uzmanı profesör ve Independent gazetesinden bir de gazetecinin yer aldığı yeni bir delegasyon Türkiye'ye gitti. İstanbul DGM savcı yardımcısıyla görüşerek, katliamın gerçekleştiği evi inceleyen heyet üyeleri 27-28 Ağustos günleri geri döndü ve bir basın açıklaması hazırladı.

Yine Bonn'da ve Frankfurt'ta katliamla ilgili sözlü, fotoğraflı ve dialı bilgi verici kitlesel toplantılar düzenlendi. Toplantılarda geniş açıklama yapılırken, dinleyicilerin soruları cevaplandırıldı.

SOSYALİST BASIN

12 TEMMUZ DİRENİŞÇİLERİNE SAHİP ÇIKTI

Emperyalizm ve oligarşinin eli kanlı katillerince katledilen 12 yoldaşımıza yönelik saldırının en önemli amaçlarından biri de, şüphesiz, gerek M-L harekette gerekse halk saflarında dağınıklık ve yılgınlık yaratmaktır. M-L hareket açısından bunun bir dağınıklık ve yılgınlığa değil, tam tersine bir atılıma yol açacağı açıktır. Halk saflarında yer alan dostlarımız açısından da ön plana çıkan yanın dayanışma olduğunu görmek ise sevindiricidir. Oligarşinin anti-terör yasası ve çeşitli manevralarla soldan yalıtılmaya çalıştığı silahlı devrimci hareketlere yönelik saldırı ve katliamlara karşı tavır alış, açıktır ki, halk saflarında dayanışma ve dostluğu pekiştirecektir.

"12 Temmuz 1991 Cuma günü 10'u aşkın devrim savaşçısı MİT ve İstanbul polisi tarafından alçakça katledildi. Kaldıkları evlerde kuşatılan Dev-Sol militanları, korkakça teslim olmak yerine yiğitçe direnme yolunu seçtiler. Onların bu yürekli tavrı ve devrimci anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

DEVRİMCİLER ÖLDÜ, YAŞASIN DEVRİM" (Güneşe Doğru, sayı:3, s.1)

Halk Demokrasisi ise arka kapakta katliamdan bir fotoğraf ve sondan bir önceki sayfasında da şehitlerin resimlerini basıp "12 Temmuz Şehitlerini Unutmayacağız" şiarını yazdı. İç sayfalarda da konuya ilişkin çeşitli yazılara yer verdi. Kısaca:

"Kan içici Bush'a Özal'ın jesti:

KATLİAM!

"Anti-terör yasasıyla yaygınlaşan devlet terörü emperyalist ve militarist tertiplere dönüştü!" başlığı ile yoldaşlarımıza ve halka yönelik diğer saldırılar lanetlenirken:

"Zulümle sonuç almak isteyenler elbette yanıldıklarını göreceklendir..." deniliyordu. (Halk Demokrasisi, sayı:7, s.17-18)

Emeğin Bayrağı ise;

"İstanbul'da Devrimci Katliamı" başlığı altında 12 Temmuz şehitlerinin resimlerini vererek devamında şunları yazıyordu:

"Devlet terörünün en vahşi ve barbarca gösterisinin son örneği İstanbul'da tezgahlandı. 12 Temmuz 1991 tarihinde Beşiktaş, Nişantaşı, Balmumcu ve diğer bazı semtlerde ölüm manga-

farının ayrı ayrı evlere yaptıkları baskınlarda, Dev-Sol'un yiğit devrimci önder ve savaşçılarından İbrahim Erdoğan, Niyazi Aydın, Hasan Eliuygun, Ömer Coşkunırmak, Nazmi Türkcan, Cavit Özkaya, Mustafa Üstündağ, Bülent Taşova (bu iki isim İbrahim İlçi ve Bilal Karakaya olacak -bn-), Yücel Şimşek ve Zeynep Eda Berk eşine az rastlanır bir alçaklıkla katledildiler.

"(...)

"Faşist diktatörlüğün bu hunharca katliamını şiddetle lanetliyor, devrim şehitlerini saygıyla anıyoruz." (Emeğin Bayrağı, sayı:46, s.6)

Özgürlük Dünyası'nın 34. sayısında Nazmi Türkcan'a ilişkin bir şiire yer veriliyor.

" Senin adın da anılacak
Temmuza yazdığın
Destan gibi yoldaşlarınla
(...)

Tam kapının eşiğinde
Ölüme az kala
Ölümden söz etmek belki tatsız-
Söylesene hangi canlıya
Yakışır ölüm?
Mümkün değil mi
Yazmak tarihi ölümsüz
Aptal bir barış severlik mi
Ölümün bu kadar gölgesinde
Yaşamayı özlemek
Başlangıçta söylenen
"Ölüm bile"

Namlunun ucuna sürüldü.
Namlu acımasız fısıldıyor
Tarih ölümle yazılır.

(...)

1982 Dünyanın bir öğleden sonrası
Gülümsüyor muyum?
Ne güzelsiniz
Bıyığın, gözlüğün
Kararlılığın, kabalığın

Öfken
Bunların hepsi sen
(...)
Yıl 1982
Onca şeyden sonra ülkede
Yeni baştan'la düşmek yollara
(...)
Resneli Niyazi'nin
Yüreğindeki ateş
Mahir Çayan'ın dilindeki türkü
Nazmi'nin gözündeki ışık
Akıtır bizi çağdan çağa
Atılırlar öne
Kızıl bir gül açar gece yarısı
Tarihi düğümler
Yanarlar Kerem gibi
Bir fısıltı sorgular:
"Nasıl çıkar aydınlığa"
(...)

SÖZÜN KISASI ŞU SEVGİLİ OKURLAR. BİZİM CANIMIZ
CİĞERİMİZ BİR NAZMI'MIZ VARDI. ÖPMELERE KIYAMADIK.
GEÇEN TEMMUZ AKŞAMI DUYDUK Kİ BELEMİŞLER KIZIL
KANA ONCA YOLDAŞIYLA..."

Ve katliama ilişkin bir de yazı yer alıyor.

Yeni Ülke'nin 39. sayısında baş sayfada da yoldaşlarımızın
cenazesinin resmi, Hasan'ın annesinin ağzından "Oğluma sü-
tüm helal olsun" başlığıyla veriliyor. Ayrıca başlığın devamında
iç sayfalarda katliama, cenazeye ve tepkilere geniş yer verilmiş.

Demokrat dergisi, 12 Temmuz katliamını "Bush infazlarla
geldi. Terör devleti" başlığını kapağa çıkararak verdi.

Devrimci Emek ve gençlik eki Genç Yoldaş da cenaze fo-
toğraflarını kapaktan vererek "Faşist Katliamlar Devrimi Engelle-
yemez" başlığını attı.

Hedef dergisi;

"Benim olsun, senin olsun, bizim olsun

Hani kardeşlerimiz vardı ya

Bu dünyada./Domdom kurşunuyla vursalar da

Her zaman böyle dövüleceğiz;

Gırtlak gırtlığa, diş dişe, tank tanka..."

şiiirinin yanına 12 temmuz şehitlerinin fotoğraflarını koyarak, "İnfazlar Katliamlar Bizleri Yolumuzdan Döndüremez" başlığıyla verdi.

Odak dergisi "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganıyla şehitlerin fotoğrafını verirken, "Katliamlar Tarihin Akışını Değiştiremez" başlığını kullandı.

Devrimci Mücadele Temmuz ayındaki katliamlarla ilgili bir özel sayı yayınlayarak 12 Temmuz şehitleriyle ilgili "Bir kuş olsalar uçamayacakları apartmanlarının zemin katlarında on üç insanı, on üç canı, on üç yiğidi katlettiler. Yürek dayanmıyor." diye yazdı.

Direnış dergisi kapaktan 12 Temmuz şehitlerinin cenaze töreninden çekilmiş bir fotoğrafı

*"Ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin
eğer zafer sloganlarımızı başka bir kulak duyacak
silahlarımızı kullanmak için bir başka el uzanacaksa
ve başkaları,
makinelî tüfeğin güçlü ezgisiyle,
yeni savaş ve zafer sloganlarıyla ağıtlar yakmaya hazırsa
HOŞ GELDİ"*

şiiiriyle birlikte kullandı. Temmuz şehitlerinin isimlerinin yanına da "Yenilgileri Savaşa Dönüştüren Tek Savaş Devrimci Savaştır", diye yazdı.

Özgür Halk dergisi bir sayfasını "Terör Yasası İşlemeye Devam Ediyor" başlığıyla ve "Cenazeler 17 Temmuz günü üç bini aşkın bir kalabalık tarafından görkemli bir törenle defnedildi. Polisin tüm provokasyon ve tedbirlerine rağmen pankartlar taşındı, sloganlar atıldı ve marşlar söylendi. Katledilen her devrimcinin cenazesinin kitlesel gösterilere dönüştürülmesi gerektiği mesajı tüm duyarlı insanlara gösterildi. Yalnız olmadıklarını, kanlarının devrimi besleyeceğini görmek gerekiyor." yazısıyla verdi.

Komün dergisi Komünarca adlı köşesinde katliamla ilgili bir paragrafa yer ayırmış ve şöyle yazmıştı. "İstanbul'da onlar. 'Ne pahasına olursa olsun'lu bir yaşamı savunmadılar. Bu ölüme hep yakın durmaktı, Yaşamlarını, 'bütün güzelliklerin toplamına eşitlemek' isterken, ölüme yakın düştülerse bir Temmuz gecesi;

adını doğru koymalı, yorgun şiirler yazan eski mahkumlar olmadıklarındandı. Metris'in koridorları, hücreleri birçoğunun tanığıdır; tutsaklıklarını, boyun eğmek ya da intihar tasarıları biçimlendirmedir."

Yeni Demokrasi dergisi de "Gladio"törlerin Balyoz Harekatı da Sökmeyecek" başlıklı yazısındaki katliamla ilgili bir paragrafta "12 Temmuz İstanbul. Hava kan ve barut kokuyor. Devrimcilere yönelik planlı bir katliam operasyonu düzenleniyor. Şehrin göbeğinde bomba ve kurşunlarla on devrimci katledildi. İki gün sonra Ankara, iki devrimci benzer yöntemlerle açık infaza uğrattılıyor..." diye yazdı.

Devrimci Proletarya da '91'de çıkmadığı için '92' Temmuz'unda "Mücadele tarihinden" adlı köşelerinde şöyle yazdı: "12-14 Temmuz katliamları, faşizmin büyük şehirlerde de başlattığı insan avı ve toplu katliamlar zincirinin ilk halkasıydı. Bu tür toplu yerinde infaz örnekleri ile faşist rejim, devrimci radikal güçleri sindirmeyi, çökertmeyi, bu arada emekçi yığınların gözünü korkutarak, onları yalnızlaştırmayı hedefliyordu. Ancak devrimcilerin kendilerini kuşatan faşist sürüler karşısındaki yiğit ve yürekli tutumları bu hesapları tersine çevirdi. Onların elde silah dövüşerek ölmeleri, korkaklık ve teslimiyet değil, devrimci direniş ye mücadele çağrısı olarak yankılandı."

İşçilerin Sesi 18 Temmuz'da "Cinayeti Gördük" başlıklı dört sayfalık bir özel sayı çıkardı. Burada, Kürdistan'da Vedat Aydın'ın öldürülmesi, cenazesi ve ülke genelindeki baskılar konu edilmişti. 12 Temmuz katliamıyla ilgili olarak ise bir paragrafında "Gazeteler ve TV'ler 'teröristin ölü olarak ele geçirildiğini' yazıyor, gösteriyorlar. İnsanlar sırf polis tarafından öldürüldüğü için 'suçlu' oluyorlar. 'Suçlu'ların öldürülmesi ise, etkisiz hale getirilmesinin olağan biçimi gibi sunuluyor." demekle yetindi.

Kurtuluş dergisi ise "Anılarını Yaşatacağız" başlığıyla şehitlerin resimlerinin altına kutu biçiminde "Vedat Aydın'ı, 12 Temmuz katliamını unutmadık!" diye verdi.

Emek dergisi de Sunuş adlı köşelerinde "Egemen sınıfın yönetim tarzının ayrılmaz bir parçası olan devlet terörü anti-terör yasasıyla kısıtlılıklardan büsbütün kurtuldu, meşrulaştırıldı ve eli kolu serbest hale getirildi. 12 Dev-Sol'cunun 'yerinde infazı'" peşinen amaçlandığı tartışmasız olan bir operasyonla öldürülmesi

vb. Anti-Terör Yasası'yla ne yapılmak istendiğini açıkça gözler önüne serdi." diye verdi.

Toplumsal Kurtuluş ise "Dev-Sol'cuların öldürölmelerini CIA planladı" başlığını atıp, 1.5 sayfasını operasyonun MİT, CIA, Emniyet, Humeyni, Yılmaz Hükümeti, Paşa Güven vb. şeylerden kaynaklandığını açıklamaya(!) ayırdı.

Yol dergisi de Devrimci Sol'un 12 savaşıısı faşizme karşı savaşıarak şehit düşmüşken, 30 sayfasını DEVRİMCİ SOL "eleştirisine" ayırdı.

12 Temmuz'dan sonra çıkan Deng, Kavga, Gelenek ve Newroz dergileri ise 12 Temmuz katliamına ilişkin bir yazıya yer vermediler.

Emperyalizme ve Faşizme Karşı Devrimci Gençlik, Sorun, İktidar ve Medya Güneşı dergileri ise 12 Temmuz katliamının yaşandığı günlerde herhangi bir yayın çıkartmadıklarından bu konuda yazmadılar.

Karşı-devrimin saldırılarına karşı, dergilerinde ve şehitlerimizin cenazelerinde destek veren dostlarla, mücadelenin değişik alanlarında sokaklarda, meydanlarda, okullarda, fabrikalarda, grevlerde, gösterilerde omuzlarımızın birbirine değeceğine inan-cımız sonsuz.

BASIN VE DEMOKRATİK KURULUŞLAR: 12 TEMMUZ YARGISIZ İNFAZDIR, DEVLET KATLİAMIDIR!

Siyasi polis ve MİT'in İstanbul'da 10, Ankara'da 2 DEVRİM-Cİ SOL savaşıncısını katletmesiyle sonuçlanan devrimcileri imha operasyonları, burjuva demokrat çevrelerde de tepkilere neden oldu. Çünkü bu imha operasyonları, en temel burjuva hukuk kurallarının dahi çiğnendiği "yargısız infaz" operasyonlarıydı.

Türkiye'de oligarşinin en genel burjuva hukuk normlarına dahi riayet edecek durumu yoktur. Gelişen devrimci halk muhalefeti karşısındaki güçsüzlüğü, çaresizliği, onu devlet terörünü en çıplak ve pervasız biçimleriyle uygulamaya itmektedir. Bu gerçek, oligarşinin insan hakları konusundaki bütün yasalarını ve sözlerini basit birer demagoji haline getirmektedir.

12 DEVRİMCİ SOL savaşıncısının katledilmesi, ANAP ve Özal iktidarının halk düşmanı, terörcü yüzünü bir kez daha açığa çıkarmıştır. İktidarın "insan hakları ve hukuk" konusundaki sözleri burjuva reformist çevrelerde dahi artık, inandırıcılığını yitirmiştir.

"Devletin görevi, zanlıları yakalayıp sorgulamak, suçlu olup olmadıklarını ortaya çıkarmaktır. Güvenlik güçleri devletin bu görevini işlemez hale getirmiştir... Suçluları ve yerlerini tespit ettikten sonra onları yakalamak ve adalete teslim etmekten vazgeçip öldürmeyi yeğlemek 'her zanlı suçluluğu sabit olunca-ya kadar masumdur' hukuki kuralına da aykırıdır.

"(...) İstanbul'da güvenlik güçlerinin üç ayrı yerdeki planlı baskınları sonucu 10 kişinin öldürülmesi, demokrasi ve insan hakları açısından ibret ve hüznü vericidir.

"Dünkü öldürmeler zihinlerde kuşku ve şüphe yaratmıştır. Güvenlik güçlerinin vatandaşın devlete olan güvenini sarsmaya hakları yoktur. Yetkililer süratle olayın üzerine gidip konuyu aydınlığa çıkarmalı, kamuoyuna bilgi vermelidirler." (Türkiye Barolar Birliği Başkanı Önder Sav, 14.7.1991, Cumhuriyet)

(...) "Görmemiş Konuk Gelmiş... "Türkiye, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı George Bush'u ağırlamaya hazırlanıyor. 'Başkan Babanın geleceği

yollar temizlenip yıkanıyor. **Çukur, çatlak asfaltlar yamanıyor.**

'Güvenlik sorunu'nun çözümü deseniz, 'Türk gibi kuvvetli maşallah' tekerlemesine taş çıkartan biçimiyle kökten çözüldü bile. İstanbul'da, bir vuruşta 10 kişi öldürüldü. Bir düzine insan da, kanlar içinde apartmanlardan dışarıya taşındı. Sonra **açık-lama bile** yapıldı:

-Her şey George Bush'un güvenliği içindir..." (Ahmet Kahraman, Güneş Gazetesi, Görüntü, 15.7.1991)

"Suçlulukları henüz iddia durumunda olan kişilerin, ansızın düzenlenen operasyonlarla topluca imha edildiğini, böylece suç iddialarının, kanıtlarının ve bütün savunma haklarının ortadan kaldırıldığını (...)" (SHP Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Moğultay, Güneş Gazetesi, 16.7.1991)

"Son günlerin en önemli olaylarından biri büyük kentlerde terörle mücadele adı altında polis tarafından yapılan infazlardır," (SHP İstanbul İl Başkanı, Kamer Gök, Güneş Gazetesi, **16.7.1991**)

"Aynı gecede 3 ayrı yerde 12 kişinin öldürülmesi emniyet güçlerinin bir infaz uygulaması olarak görülüyor. İstanbul'da daha önce de benzer durumlar yaşanmıştı. Bir hukuk devletinde böyle bir uygulama kabul edilemez. O nedenle olayı protesto ediyor, emniyet güçleri hakkında gerekli soruşturmanın açılmasını talep ediyoruz." (Ercan Karakaş, Eski İstanbul SHP İl Başkanı, Güneş Gazetesi, 16.7.1991)

"Nerede Hukuk Devleti?"

'Ölü ele geçirildi'nin Türkçesi, zanlıların suçlu olup olmadıkları kanıtlanmadan, polis tarafından infaz edilmeleri demektir.

"(...) Son zamanlarda moda biçimiyle polis zanlıları yakalamıyor, 'ölü ele geçiriyor.'

"Bu dehşet verici bir noktadır. Bu, tüm toplumu korku içine salacak, suçsuz vatandaşı tedirgin edecek, suçluyu farklı önlemler almaya itecek bir uygulamadır. (...)

"Bu kez, ne zaman yanımızdaki dairenin 'hücre evi' kabul edilip basılıp basılmayacağı, çocuklarımızın bomba ve makineli tüfek sesleriyle uyanmayacağı ve hemen yanibaşımızda kaç kişinin öldürülüp öldürülmeyeceği kuşkusuyla mı yaşayacağız?

"Bir gecede düzenlenen operasyon sonuçlarına bakın: Nişantaşı'nda 4 ölü, Dikilitaş'ta 5 ölü, Balmumcu'da 2 ölü....

"Çatışma olduğu söyleniyorsa da zayıfın tek taraftan verilmesi, güvenlik güçlerinin burnunun bile kanamaması hem sevindirici, hem düşündürücü gelmiyor mu size? Bu nasıl çatışma?

(...)

"Ve bir süredir fısıldanıp duran, 'İstanbul'da bir infaz timi kuruldu, bunlar öldürülen polislerin kanı yerde kalmayacak diye yemin etti, basına da fazla bilgi verilmeyecek, operasyonlardan sonra yakalanan silahların fotoğrafları çektirilecek o kadar' lafları doğru mu çıkıyor yoksa...

"(...) Terör değil, bu kez polis korkusundan mı böcek gibi evin içinde büzülüp kalacağız?

(...)

"Ülkemizde hukuk devletinin var olduğunun, hukuk kurallarının yürürlükte olduğunun, vatandaşların can ve mal emniyetlerinin askıya alınmadığının, insan yaşamı ve onurunun anayasanın güvencesi altında olduğunun bilinmesi ve uygulanması da gerekmektedir." (Yazgülü Aldoğan, Günaydın Gazetesi, 15.7.1991)

"Bu uygulamaları hukuka bağlı bir tutum ve davranış olarak göremiyoruz. Güçlü, çağdaş hukuk devleti, kesinlikle öldüren, yok eden devlet değildir." (Ankara Barosu Başkanı, Özdemir Özok, Günaydın Gazetesi, 18.7.1991)

"Bush ve Emperyalizm"

'Güven ve huzur ortamı'ndan, kan, barut ve ateş çemberi içinde çoktan, 'emre amade' hale getirildi. Ankara ve İstanbul'da bir vuruşta, 12 kişi 'yerinde infazla yaşamdan men cezasına' çarptırıldı...

"Bu operasyonun, Başkanın güvenliği programı içinde

CIA'nın. yol yordam göstermesiyle gerçekleştirildiği söyleniyor. Bir ordu CIA elemanı günlerce önceden Türkiye'ye gelerek Ankara ve İstanbul'da 'görev başı' yaptı ama, resmi ağızlar 'operasyonun rehberliği' konusunda, herhangi bir açıklama yapmadılar.

"Doğrulama ya da yalanlamaya gerek de yok. Çünkü CIA'nın güvenlik makamlarıyla iç içeliği zaten biliniyor. CIA'nın Türkiye'de maaş dağıttığı da...."(Ahmet Kahraman, Güneş Gazetesi, Görüntü 20.7.1991)

İstanbul'daki operasyonlarda silahlar konuştu. "ÇATIŞMA: 15 ÖLÜ" (13 Temmuz 1991, Milliyet)

Görgü tanıkları anlatıyor: "SAVAŞ ALANI GİBİYDİ" (14 Temmuz 1991, Cumhuriyet)

"...Nişantaşı'ndaki örgüt evi, çatışmanın ardından bir savaş alanına benziyordu. Duvarlarda yüzlerce kurşun izleri ve patlayan bombaların etkisiyle parçalanmış kapı, pencere dikkat çekti." (15 Temmuz 1991, Cumhuriyet)

Çatışmada öldürülenler için çevre halkı: "TEMİZ, EFENDİ GÖRÜNÜMLÜ İNSANLARDI" dedi. (14 Temmuz 1991, Milliyet)

"İstanbul'da 4 çatışma... Hücre evlerinde kısıtlanan '13 terörist' öldürüldü SAVAŞ GİBİ GECE" (13 Temmuz 1991, Günaydın)

"İstanbul'da güvenlik güçlerinin operasyonları sabaha kadar sürdü. 3 baskında 11 kişi öldü." (13 Temmuz 1991, Cumhuriyet)

Ankara'da Operasyon "...Polisin 'teslim olun çağrısı' üzerine önce 'teslim olacaklarını' söyleyen erkek militan aniden silahı ile polisleri ateşe açtı. Bunun üzerine otomatik silahların kullanıldığı 15 dakika süren bir çatışma meydana geldi. Çatışma sırasında militanların dördüncü kattaki dairelerinden polislerin üzerine iki el bombası attıkları görüldü. Ardı ardına atılan el

*bombalarının patlamasından sonra, bir polis patlamanın şoku-
na girerek kendini kaybetti. Otomatik silah ve gaz bombasının
kullanıldığı çatışma sırasında Siyasi Şube başkomiserlerinden
İbrahim Dedeoğlu başından yaralandı.”(5 Temmuz 1991, Mey-
dan)*

"BİZ NASIL BİLİRSEK HEP BİR AĞIZDAN GÜLMESİNİ, BİLİRİZ ÖYLECE YAŞAMASINI, ÖLMESİNİ"

"Düşüncelerini, inançlarını iktidar yapmak, "gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan" günleri yaratıp yaşatmak için "ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin, hoş geldi ve sefa geldi" diyebilmenin sırlarını anlatmak istiyorum. Ölümle yaşamı, bu bağlamda ölümü yenme, yaşamı sonsuzlaştırma anlamında ele almak istiyorum; ölüm-yaşam diyalektiğine sınıfsal, ideolojik-politik açıdan bakmak istiyorum.

İşte ölüm-yaşam ayırımını ancak bu noktada yapabiliriz. Yaşamın anlamını, neden yaşadığını, nasıl bir çevrede, dünyada yaşadığını anlamadan yaşamın sırrını çözümlmek, doğanın, toplumun yasalarını çözümlemekle eşanlamlı. Bunu yapabilen bir insan, geleceği, tarihsel akışın gideceği yeri görebilir. Ama bir noktada bu da yetmiyor. Dünyayı, dolayısıyla yaşamı çözümlmek, yorumlamak için bir yanı, diğer yanı ise, bu çözümlme üzerine doğru değiştirme eylemine katılabilmektir. Başka deyişle, yaşama ve dünyaya sınıfsal açıdan, ilerici-devrimci sınıflar açısından bakmak ve ona göre yaşama, dünyaya müdahale edici, değiştirici misyonu yüklemek gerekiyor. İlerici-devrimci sınıf ve onun ideolojisi-siyaseti adına yaşama, olaylara, dünyaya yön verme, yaşamı bireysellikten çıkarıp kolektifleştiriyor. Artık bu düşüncelerle yüklenip, bu düşünceleri yaşam felsefesi yaptın mı, her olaya müdahale senin için bireysel olmaktan çıkıp kolektifleşiyor. Kendi adına değil, bir sınıf adına ilerici-devrimci bir sınıf adına, daha genel ve geniş ifadeyle halk adına yaşıyorsan, bireysel yaşamın bu kolektifliğin bir parçası olduğu yerde bir anlam taşıyor senin için.

Yaşama sevincini, yaşamın en güzel şey olduğunu bu kolektifliğin içinde kavırıyorsun. Bu kolektifin geleceği için, geleceğin yaratıcısı bu kolektif için yaşamak en güzel duygu oluyor, bundan mutluluk, doyumsuz bir haz duyuyorsun. Gerçek sevgiyi tadıyorsun. Yalın, samimi, çıkarsız sevgiyi-saygıyı görüyorsun. Kardeşliğin, dostluğun, dayanışmanın doruklarına tırmanıyorsun. Milyonların, milyarların duygu ve düşüncelerine ortak olmaktan, aynı safta, aynı kavga içinde, gelecek için gerektiğinde her şeyi vermekten onurlanıyorsun. Bunun bir adı da bilinçli yaşama değil midir? Ve yaşam da, bilinçli olarak bundan daha güzel yaşanamaz. Büyük bir insanlık ailesisin, milyonlarca kardeşin var. Bunlarla, ortak yaşamın, yaratılacak geleceğin bir parçasısın.

Bütün yaptıklarınla bu büyük kolektife hizmet ediyorsun. İşte bu yüce hasretler yaşamı nasıl kolektifleştiriyorsa, ölümü de kolektifleştiriyor senin için. Yani senin için bu kolektif yaşam her şeyin üstünde. Bu kolektifin gelişip güçlenmesi, geleceğe yürümesi gerekiyor. İşte ölüm, bu sürecin içinde gelip seni buldu mu, ya da sen öyle gerektiği için ölümü aramaya çıktın mı, belki en güzel şeyleri daha yaşamamışken, yaşama özlemi içindeyken zor gelmiyor insana ölüm. Birilerinin de ölmesi gerekiyor, daha iyiye, güzele gidebilmek için, kolektifi yaşatmak için, geleceğin düşüncelerini korumak için. Atılıyorsun öne. Bundan da en az yaşam kadar haz duyuyorsun. Sen ölüyorsun ama düşüncelerin kolektifle yaşıyor. Hep yaşayacağını biliyorsun. Senin savundukların, uğruna öldüğün düşünceler, yaşıyor bunlar, seni de yaşıyor birlikte. Düşüncelerde ölüm olmuyor, onlar hep yaşıyor, sen de onlarla yaşıyorsun. Toprağa bedenini giriyor. Düşüncelerin dilden dile, kulaktan kulağa yalıyor. Geleceğe de taşıyorlar seni. İnsan ancak böyle doğal ölümü yenilgiye uğratabilir. Yaşamı sürekli kılabilir. Ölümsüzleşir. İnsanlık için, insanlığın geleceği ve umutları için. Zaten çağının ilerisinde olan insanların mutluluğunu amaçlayan düşünceler ve savunucuları nasıl ölürsün, egemenlerce nasıl öldürülürse öldürülsün, hep insanlıkla birlikte, halklarıyla birlikte yaşamamışlar mıdır? Sonsuza dek yaşamışlar ve yaşayacaklardır. Spartaküs'le birlikte çarmıha gerilememiştir inançları. Sokrates'le birlikte zehirlenip ölmemiştir düşünceleri, Bedrettin'in kellesi alınmış ama "kardeşlik ormanı"

umutları yok edilememiştir. Pir Sultan'ın isyanı yağlı urganda asılı kalmamıştır, boynu gibi. On beşlerle boğulmamıştır, Karadeniz'in kara sularında Türkiye halkının umutları, geleceği, özgürlük mücadelesi... İlerici, insanlıktan, iyiden, güzelden yana düşünceler yaşar, bunlar için ölümü seve seve kucaklayanları da yaşatır. İnsanlık tarihi halkların, insanlığın, gelecek mücadelesinin çıkardığı bu insanlarla onurlanmıştır. Bu insanlar, insanlığın, yaratılan güzelliklerin, yaratıcılıklarıyla birlikte tarihsel, sınıfsal mirasçısı olan proletaryanın onur-gurur kaynaklarıdır. Bunlar, gelecek sömürsüz, sınıfsız toplum mücadelesinin sahiplendiği geçmiştir.

Ölüm-yaşam diyalektiğine böyle yaklaşıyoruz. Zaten böyle yaklaşılmazsa Ölüm Orucu gönüllüsü olunamazdı, olamazdım.

Ozanın dediği gibi "Biz nasıl bilirsek hep bir ağızdan gülmelerini, biliriz öylece yaşamasını, ölmesini" diyebildiğimiz için, diyebildiğim için Ölüm Orucu gönüllüsü olmaktan onur ve gurur duydum. İnsanlığın, halkımızın geleceği ve umutları için ölmek, bir daha dünyaya gelmeyeceğimi bildiğim, mahşere inanmadığım halde hiç de olağanüstü, zor bir olay gelmedi. Anlattıklarım bilincime kazındığı için, ölüm yaşamın farklı bir biçimde devamı gibi geldi bana. Böyle ötümsüzleşmeyi, hep yaşama olarak algıladık. İnsan yaşama felsefesine göre ölümü bekliyor. Ölüm yaşamın doğal seyri içinde oluşmuyor böyle olunca. İrade de insanı gönüllü ölüme götürebiliyor. Zaten sömürsüz, özgür bir dünya için yaşamak, ölümün de her türlüşünü göze almayı gerektiriyor ister istemez. İşkence tezgahlarında, çürümüş düzenin köhnemiş zindanlarında, idam sehparlarının gölgelerinde, özgürlükleri aramanın, kazanmanın bedeli hiç de ucuz değildir. Ölümü hesaba katmayan özgürlük mücadelesi düşünülemez. Biz de düşünmedik hiçbir zaman. Cezaevlerindeki özgürlük mücadelesinde de, sınıf mücadelesinde de bu böyledir. Gün gelir özgürlüklerin bir parçası olarak siyasi tutsaklık hakkı için ölmek, ölümlerin en zorunu seçmek, ölüme özgürlük türküleri söyleyerek, gelecek özlemi ve umuduyla yanıp tutuşarak gidilir. Ölüm, yaşama gönüllü olarak tercih edilir. Biz bunu yaptık. Halkımız için, insanlık için, gelecek için, siyasilğimiz için Ölüm Orucunda özgürlükleri aramaya çıktık. Özgürlüklerin gerektiğinde ölecek kazanılacağını gösterdik, göstermeye çalıştık. Ölümü Ölüm Orucunda yendik. Yaşamımı-

zı ölerək ölümsüzleştirdik. Uğruna ölüme gittiğimiz, öldüğümüz özgürlükler için mücadele hiç durmayacak çünkü. Ölümlü göze aldığımız idealler, inançlar için milyonlarca insan beş kıtada mücadele ediyor çünkü. Özgürlük savaşçıları bizimle yaşadık çünkü. Fuçik'ler, Thelmann'lar, Van Troi'ler, Che Guevara'lar, Mustafa Suphi'ler, Mahir'ler bizimle yaşıyor çünkü. Biz de nerede bir özgürlük savaşı, kavgası varsa orada olacağız, özgürlük bayrağını biz de orada yükselteceğiz, biz de yaşayacağız o günlerde. Çünkü, biz de o idealler için yanıp-tutuştuk. Bu düşünceler için, ölümlü göğüsledik. Biz kazanacağız, özgürlük savaşçıları kazanacak bu savaşı çünkü. Biz hiç ölmeyeceğiz, hep yaşayacağız. Gelecek biz ve bizim gibi özgürlük savaşçıların kanları, canları bedeli yaratılacak çünkü. Güneş böyle zaptedilecek, zaptedilmek zorunda çünkü.

Ölümün eşliğinden dönmüş, yoldaşları hemen yanibaşında aynı direnişte onurla toprağa düşmüş devrimciler olarak ölümlü yaşamı böyle anlıyoruz."

Ölüm orucuna katılan yoldaşları adına İbrahim Erdoğan, Mecit Ünal'ın "Zamanı Durdurabilmek'-Metris'ten Röportajlar" isimli kitabında ölüm-yaşam diyaletliğini böyle anlatıyor.

İbrahim Erdoğan'ın dediği gibi "düşüncelerde ölüm olmuyor". "Diş ile, tırnak ile" sürdürülen mücadele bunu öğretiyor. Can bedeli yaratılan geleneklere yeni halkalar ekleniyor. O günden bugüne savaş daha güçlü ve güvenli adımlarla sürüyor. Sizlerden sonra düşman kuşatmasında saatlerce çatışan 16-17 Nisan şehitlerimiz, şehit olurken bile çatıştıkları evin duvarlarına kanlarıyla DEVRİMCİ SOL yazan yoldaşlarımız göğsümüzü kaptırıyor. "Savaş sloganlarımızın dilden dile, silahlarımızın kıldan kente, elden ele" dolaşmaya devam ettiğini sizler de biliyorsunuz. Yanınıza gelen şehitlerimi-

zin ağarttığı yüzünüz bizim de her zaman gözümüzün önünde.

Bu yüzden 12 Temmuz'da ve devrimci mücadeleden katledilen yoldaşlarımızın bize bıraktığı mirası kıskançlıkla koruyoruz. Gözünüz arkada kalmasın yoldaşlar; YERİNİZ BOŞ KALMADI.

Şehitlerimizi en görkemli cenaze törenlerimizle toprağa verdik. Sloganlarımız, pankartlarımız onların ölümsüzlüğünü haykırdı.

"Ölenler/dövüşerek öldüler/Güneşe gömüldüler/Vaktimiz yok onların/
matemini tutmaya/Akın var/güneşe akın/Güneşi zaptedeceğiz/güneşin
zaptı yakın"

Bu bakış, bu öfke hiç dinmeyecek. Anaların yüreklerindeki sızı cellatları yok eden silah olup onları tarihin çöplüğüne atacak. Kırmızı bantlarımız hesap soran kızıl alevlere dönüşecek.

Çocukları var bu ülkenin. Gelecek toplumun yeni insanı olmaya aday. Şehitlerin taşıdığı bayrağı bugünden taşımaya and içmiş çocuklar. Şehitlerimizi onurlandıracak sıkılı yumrukları silaha dönüşecek.

Devrim tarihini kanlarıyla yazdılar. Onlar herkesin onuru ve direncin simgesiydiler. Onlara devrim sözümüz var.

Onlar, Türkiye halklarının evlatları olarak, geleceğimizin kurucusu, sosyalizme olan inancımızın gücüdür.

Cenazelerimize her koşulda sahip çıktık. Yaşlısı genci, özür-lüsü, çocu-ğu onları zafer işaretleri, sloganlar ve pankartlarla uğurladılar.

Onlar özgürlüğün tohumu gibi düştüler toprağa. Bire bin verdi başak-lar. Bıraktıkları yerden devam ediyor savaş.

Niyazi Aydın; kavganın bedeli yaşamsa bir an bile durup düşünmedi. Çünkü o, gelecek toplumun mimarlarındandı. Bir önder, bir öğretmendi.

O menzile soluksuzca koştu, kavgayı tüm.güzellikleriyle yaşayarak örnek bir insan, örnek bir eş ve örnek bir öğretmendi.

İbrahim Erdoğan'ın dalgalandığı bayrak, tuttuğu silah umudumuzun, geleceğimizin habercisidir. Onun öğrettikleriyle yürüyor, onunla savaşıyoruz.

Hasan Eliyyun'un
yumruğunu
indiremediler. İşkenceler,
cezaevleri, mahkemeler
ve devrimci üsler onun
birek kalesiydi. O ve
Ferit her zaman bizleri
temsil etti.

Cavit Ozkaya'nın açsözlü, esprili, neşeli yaşamı mücadelenin her anında yoldaşlarına moral verdi, kavgayı güzelleştirdi.

Onun her anı mücadeleyle doluydu. Nerede olursa olsun direnişin en önünde yer almayı bildi.

Buluthan Kangalgılı; Devrimci Gençlik saflarında her zaman en öndeydi. Dostlarına sıcak, sevecen ve alabildiğine fedakar, düşmanına karşı ise o derece öfke ve kin dolu bir yüreğe sahipti.

Zeynep Eda
Berk'in gülüşünü
hiç
unutmayacağız.
Sıcaklığı,
sevecenliği,
fedakarlığı hep
bizle olacak.

Onun sesini haykıracağız dört bir yana. Yürekte inanç, silahta mermi olanın sesini; Fintoz'un sesini...

Yücel Şimşek mimar-mühendisti. Bu kavgada yeni toplumun da mimarlığını üstlendi.

O şimdi yoldaşlarının ellerinde gülümseyerek o büyük güne yürüyor. Yürüyüşünü sürdüreceğiz.

İbrahim İlçi ve A.Fazıl Ercüment Özdemir; onlar sevdamızın onurlu savaşçıları, onlar devrimin ustalarıydılar. Onları unutmayacağız.

O, tüm yeteneklerini nerede olursa olsun kavga için seferber eden bir devrimciydi. Aldığı her görevi kendinden de bir şeyler katarak başarmasını bildi.

Nazmi Türkcan direniş geleneğinin yaratıcılarındandı. Çünkü o, DEV-GENÇ ruhuyla büyümüş, hareketle bütünleşmişti.

12-14 Temmuz şehitlerinin kimi 15-20 yıllık mücadele tarihi olan devrimci önderlerdi. Kimi birkaç yıllık devrimci yaşamlarına büyük kahramanlık destanı sığdıranlardı.

Onlar ki 12-14 Temmuz şehitlerinin yolundan ilerleyen, devrimci değer ve geleneklerimizi can bedeli savunan Çiftelavuzlar'da bayrağımızı dalgalandıran, ölümlerine duvarlara devrimin adını kanlarıyla yazan canlarımız, yoldaşlarımızdı.

